

ЙОН АЙВИДЕ ЛИНДКВИСТ

КОГАТО МЪРТВИТЕ СЕ

ПРОБУДЯТ

Превод от шведски: Неда Димова-Бренстрьом, 2012

chitanka.info

На Фритьоф

ПРОЛОГ

КОГАТО ВЯТЪРЪТ ЗАДУХА В ДРУГА ПОСОКА

*Смъртта е като игла, която най-накрая
отваря очите ни за светлината на отминалия ни
живот.*

Ева-Стина
Бюгмestар, „Страхливият
човек“

УЛИЦА „СВЕАВЕГЕН“, 13 АВГУСТ, 22,49

— Наздраве, коменданте.

Хенинг вдигна картонената кутия с вино „Гато Негро“ във въздуха и пи, загледан в металната паметна плоча на тротоара. На мястото, където Улоф Палме^[1] бе убит преди шестнайсет години, сега лежеше една-единствена изсъхнала роза. Хенинг приклекна и прокара пръст по гравираните букви.

— По дяволите — рече той. — Всичко се влошава, Улоф. Все повече и повече.

Главата му щеше да се пръсне от болка, но не защото бе изпил твърде много вино. Хората, които минаваха по улица „Свеавеген“, бяха забили поглед в земята, а някои дори притискаха слепоочията си с ръка.

По-рано тази вечер въздухът бе настърхнал от напрежение, като при приближаваща буря. Невидимият заряд бавно и неусетно бе нараствал и сега електрическата му сила ставаше непоносима. На нощното небе не се мяркаше нито едно облаче, далечината мълчеше без признак за гръм, всяка надежда за спасение гаснеше. Безформеното електрическо поле, макар и невидимо, напомняше неумолимо за присъствието си.

Електрическата мрежа бе извън контрол. От около девет часа нито една крушка не можеше да бъде угасена и нито една машина — изключена. Всеки опит да се издърпа някой щепсел бе съпроводен с ужасно пукане и облак от искри, които не позволяваха да се прекъсне потокът от електрони.

Напрежението в невидимото поле нараставаше ли, нараставаше.

Хенинг имаше чувството, че около главата му е увита жица, по която тече електричество. Непрестанната пулсираща болка бе изключително мъчителна.

Профучка линейка с включена сирена, може би екипът бързаше за някъде или просто не можеше да я изключи. Няколко паркирани коли глухо бръмчаха.

„Наздраве, коменданте.“

Хенинг повдигна виното до лицето си, отметна глава назад и отвори кранчето. Струйката първо се стече по брадичката и шията му, чак след това успя да уцели устата си. Затвори очи и отпи няколко големи гълътки, без да избърше виното, което вече се бе смесило с потта на гърдите му и продължаваше да се стича надолу.

Каква жега. Не стига другото, ами и жегата.

През последните две седмици телевизионните карти на метеоролозите бяха изпъстрени с огромни усмихнати слънца, които покриваха цялата страна. От нажежените през деня тротоари и сгради се издигаше пара, а термометърът продължаваше да показва трийсет градуса, въпреки че вече беше единайсет часа.

Хенинг кимна за довиждане на министър-председателя и тръгна по стъпките на убиеца му към улица „Тунелгатан“. Дръжката на кутията с вино се бе скъсала и сега трябваше да я носи под мишница. Хенинг прокара пръсти по челото си — имаше чувството, че главата му е придобила формата на надут мехур.

Не, беше си нормална, поне отвън. За сметка на това обаче пръстите му бяха подпухнали от горещината и виното.

„Проклето време. Съвсем се побърка.“

Хвана се за парапета и се заизкачва бавно по стълбите. Всяка неуверена стъпка усилваше пулсиращата болка в главата му. Всички прозорци от двете страни на улицата бяха отворени и изпълнени със светлина. От някои струеше музика. Хенинг копнееше за мрак, за мрак и тишина. Искаше му се да се напие с вино до забрава.

Когато стигна до върха на стълбата, спря да си почине за няколко секунди. Всичко продължаваше да се влошава. Сам не знаеше дали собственото му тяло губеше сили, или зарядът на електрическото поле нарастваше. Дори болката в главата му вече не просто пулсираше, а изгаряше мозъка му.

Не. Проблемът не беше само в него.

Съвсем наблизо, до тротоара, бе спряла кола. Моторът ѝ продължаваше да ръмжи намясто, вратата от страната на шофьора беше отворена, а от уредбата гърмеше песента *Living doll*. Собственикът на колата бе коленичил на сред улицата и държеше главата си с ръце.

Хенинг стисна очи за миг и после отново ги отвори. Дали не си въобразяваше, или струящата от прозорците светлина бе станала още

по-ярка?

Нещо. Ще. Се. Случи.

Хенинг прекоси с бавни предпазливи стъпки улица „Дьобелнгатан“, скри се в сянката на кестените на Йоханешките гробища и се строполи на земята. Беше на края на силите си. Целият свят се въртеше, имаше чувството, че в клоните над главата му жужи рояк пчели. Електрическото поле се усили, налягането в главата му нарасна неимоверно, като на дъното на морето, а през отворените прозорци заваляха писъци.

„Свършено е с мен.“

Болката беше нереална. Как бе възможно толкова малко пространство да побере такава огромна болка. Главата му щеше да се пръсне всеки момент. Светлината в прозорците се усилваше все повече и повече, а листата на дърветата рисуваха живи сенки по тялото му. Хенинг извърна лице към небето, отвори широко очи и зачака мига на приближаващата експлозия.

„Щрак.“

Изчезна.

Сякаш някой превключи бушона. Всичко изчезна.

Болката в главата му, жуженето на пчелите. Светът отново стана нормален. Хенинг се опита да отвори уста, да проговори, да промълви няколко благодарствени думи, но челюстите му бяха като вкочанени. Лицевите мускули го боляха след дългото напрежение.

Тишина. Мрак. В този момент нещо падна от небето. Хенинг го забеляза, миг преди да се удари в земята точно до главата му. Беше съвсем малко. Насекомо. Хенинг вдишваше и издихваше дълбоко през носа и се наслаждаваше на мириса на пресъхнала пръст. Главата му лежеше върху нещо твърдо и хладно. Обърна се настрани, за да охлади и бузата си.

Оказа се, че е легнал върху мраморна плоча. Усети неравност под бузата си. Вдигна глава и прочете надписа.

КАРЛ

4/12 1918-18/7 1987

ГРЕТА

16/9 1925-16/6 2002

По-нагоре бяха изредени още имена. Явно това беше семеен гроб. Грета е била женена за Карл, а през последните петнайсет години е живяла като вдовица. Мда. Пред очите на Хенинг изплува образът на слабичка побеляла жена, която с мъка напуска луксозния си апартамент. Можеше само да си представи какъв спор за наследството ѝ трябва да се е развишил след нейната смърт преди няколко месеца.

Усети как нещо се движи по мраморната плоча и примижа. Беше някаква ларва. Млечнобяла ларва, с дължината на цигарен фас, която измъчено се гърчеше върху черния камък. Хенинг я съжали и я побутна с показалец, за да я свали на земята, но тя не помръдна.

„Какво е пък това...“

Хенинг буквально прилепи лице до ларвата и отново я побутна. Отново нищо, насекомото сякаш бе залепено за камъка. Мъжът извади запалката от джоба на панталоните си и я щракна, за да види по-добре какво се случва. Ларвата се смили. Хенинг бе толкова близо до нея, че буквально я докосна с носа си. Огънят опърли няколко косъма от главата му. Не. Ларвата не се смиляваше. Тя просто изчезваше надолу в камъка като въртяща се бургия.

„Не...“

Хенинг почука със свит юмрук по камъка, но всичко бе нормално, камък като камък. Здрав, скъп мрамор. Той се изсмя и рече на висок глас:

— Не, гъсеничке, чуваш ли, не може така...

Тя бе изчезнала почти напълно. Хенинг видя как последната малка бяла точкица от нея сякаш му махна и потъна в земята. Той дори прокара пръст по плочата, за да се увери, че я няма. Но там не откри нито дупка, нито следи от преминалото през нея насекомо. То сякаш бе пропаднало вдън земя. Хенинг потупа камъка с ръка и промълви: „Браво, добра работа.“

След това хвана кутията с виното и се отправи нагоре към параклиса, седна на стълбите пред него и продължи да пие.

Никой друг не видя случилото се.

[1] Улоф Палме (1927–1986) — шведски министър-председател, убит при атентат в Стокхолм на улица „Свеавеген“. — Б.пр. ↑

13 АВГУСТ

С КАКВО СЪМ ЗАСЛУЖИЛ ТОВА?

*Мъртвите — да, те ще се
върнат
обратно при старите си земи
някой ден, някой ден...*

Гунар
Екельоф,
„Когато се
измъкнат от
капана“

УЛИЦА „СВАРВАРГАТАН“, 16,03

Смъртта…

Давид вдигна глава от бюрото и се загледа в окачената на стената снимка на пластмасовата скулптура на Дуейн Хенсон^[1] „Дамата от супермаркета“.

Въпросната дама представлява пълна жена с розова блуза и синя пола, която бута препълнена пазарна количка пред себе си. Косата ѝ е навита на ролки, а от устата ѝ стърчи цигара. Подпетените ѝ обувки едва скриват подутите ѝ до пръсване крака. Погледът ѝ е празен. Кожата на ръцете ѝ над лактите на места лилавее. Може би съпругът ѝ я бие.

Количката ѝ обаче е препълнена. Догоре.

Консерви, кутии, пластмасови опаковки. Храна. Полуфабрикати, готови да бъдат пъхнати в микровълновата печка. Тялото ѝ е като лоена топка, натъпкана в обвивката от кожа, притисната на свой ред от тясната блуза и още по-тясната пола. Погледът ѝ е празен, устните ѝ стискат здраво цигарата и на места разкриват зъбите ѝ. Ръцете ѝ са вкопчени в дръжката на количката.

А количката е препълнена. До горе.

Давид си пое дълбоко въздух през носа. Стори му се, че може да усети евтиния ѝ парфюм, примесен с миризмата на супермаркет и пот.

Смъртта…

Винаги, когато вдъхновението му го напускаше, когато усещаше колебание, поглеждаше към тази снимка. Тя бе живото олицетворение на Смъртта, на нещата, срещу които хората трябва да се борят. Всички съвременни тенденции, които приближаваха обществото към нея, представляваха въплъщение на злото. Всички, които го отдалечаваха… — на доброто.

В този миг Магнус отвори вратата на стаята си и излезе отвътре с карта „Покемон“ в ръка. Зад него се чуваше възмутеният глас на жабата Бол^[2]: „Не, така не може. Чуваш ли?“

Магнус показа картата на баща си.

— Татко, какво е Черният Голдък, око или вода?

— Вода. Хайде да оставим това за...

— Но там пише, че той може да атакува с очи.

— Да, но... Магнус. Не сега. Ще дойда при теб, когато съм готов с това, става ли?

Магнус видя разтворения пред Давид вестник.

— Кажи ми какво могат да правят.

— Моля те, Магнус. Остави ме да работя. После ще си играем.

— Продават... шведска... водка с порно. Какво е водка?

Давид затвори вестника и хвана Магнус за раменете. Той се задърпа и се опита отново да надникне във вестника.

— Магнус, сериозно ти говоря. Ако не ме оставиш да си свърша работата си сега, няма да имам време за теб по-късно. Отиди си в стаята и затвори вратата. След малко ще дойда.

— Защо трябва да работиш *постоянно*?

Давид въздъхна.

— Ex, само ако знаеше колко по-малко работя в сравнение с другите родители. Моля те, остави ме на мира още малко.

— Да, да, *добре*.

Магнус се измъкна от хватката му, върна се обратно в стаята си и тресна вратата след себе си. Давид обиколи веднъж стаята, избърса потта от мишиците си с хавлия и отново седна зад бюрото. Прозорецът, който гледаше към брега на остров Кунгсхолмен, бе широко отворен, но навън цареше пълно безветрие. По тялото на Давид се стичаше пот, макар че бе гол от кръста нагоре.

Отново разгърна вестника. Все щеше да му хрумне нещо смешно.

Продават шведска водка с порно.

Две представителки на Партията на центъра бяха решили да изразят недоволството си, като излеят водка върху брой на списание „Пентхаус“. Текстът под снимката гласеше: „Разстроени.“ Давид се загледа в лицата им. Стори му се, че изльчваха по-скоро гняв. Сякаш искаха да унищожат фотографа с поглед. Алкохолът се стичаше по голото тяло на момичето на корицата на „Пентхаус“.

Цялата ситуация бе толкова гротескна, че човек дори не можеше да я осмее. Давид пълзна поглед по корицата в опит да открие за какво да се хване.

Фотограф: Путе Меркерт.

Това му трябваše.

Путе. Меркерт. Давид се облегна назад, впери поглед в тавана и се замисли. След няколко минути бе готов с текста и започна да го пише на ръка. Отново погледна жените. Обвинителните им погледи сега бяха насочени към него.

„Значи ще се подиграваш с гражданска ни позиция — казваха те. — А ти самият с какво се занимаваш?“

— Да, да — отвърна Давид на вестника. — Аз поне си знам, че съм клоун, за разлика от вас.

Продължи да пише въпреки нарастващото главоболие, което отдаде на гузната си съвест. След двайсет минути бе готов с първия вариант на текста. Биваше го горе-долу. С малко обработка щеше направо да стане забавен. Хвърли бърз поглед на дамата от супермаркета, но и тя не му помогна. Може би бе започнал да върви по стъпките й, може би дори седеше в количката й.

Бе четири и половина. След още четири часа и половина щеше да застане на сцената. Коремът му се сви при тази мисъл.

Изпи чаша кафе, изпуши една цигара и отиде при Магнус. Отдели му половин час, през който си говореха за „Покемон“, помогна му да сортира картите и да преведе текста им.

— Татко — попита Магнус. — Какво всъщност работиш?

— Е как, нали знаеш какво. Дори бе веднъж на представлението на „Нора Брюн“^[3]. Разказвам разни истории и карам хората да се смеят и... Да, за това ми плащат.

— А те защо се смеят?

Давид погледна сериозното лице на осемгодишния си син и се разсмя. След това погали Магнус по главата и му отговори:

— Не знам. Наистина не знам. А сега е време за чаша кафе.

— Ex. Никога не спираш с това кафе.

Давид стана от пода, покрит с карти „Покемон“. Спря на прага и се обърна към сина си, който се опитваше да прочете на глас текста на една от тях.

— Мисля си — започна Давид, — че хората се смеят, защото искат. Нали плащат, за да посетят представлението и да се посмеят, затова и го правят.

Магнус поклати глава.

— Не разбирам.

— Е — рече му Давид, — и аз не разбирам.

Ева се прибра от работа в пет и половина и Давид я посрещна в коридора.

— Здравей, мили — поздрави го тя. — Как сте?

— Смъртта, смъртта и пак смъртта — отвърна ѝ Давид и се хвана за корема. После я целуна. Горната ѝ устна бе солена от пот. — Ати?

— Ами, малко ме боли глава. Иначе съм добре. Успя ли да напишеш нещо?

— Май да... — Давид махна леко с ръка към масата. — Но не е кой знае колко добро.

Ева кимна.

— Разбира се. Ще ми го прочетеш ли?

— Ако искаш.

Ева влезе в стаята на Магнус, а Давид отиде в тоалетната и поседя известно време на тоалетната чиния, загледан в белите рибки по завесата на душ-кабината. Искаше му се да прочете текста си на Ева, не, трябваше да го прочете на Ева. Беше забавен, но той се срамуваше от него. Страхуваше се, че Ева ще направи някакъв коментар за... идеята му. Или по-скоро за липсата на такава.

Пусна водата в тоалетната и наплиска лицето си на мивката.

„Аз съм комик. Комик.“

Да. Така си беше.

Приготви лека вечеря — омлет с гъби, докато Магнус и Ева подреждаха играта „Монополи“ в дневната. От мишниците на Давид се стичаха реки от пот, докато стоеше пред печката и запържваше гъбите.

„Това време е ненормално.“

Пред очите му пробяга образът на огромна оранжерия. Да. Представи си Земята като оранжерия. Представи си как извънземните са посадили семето на живота ни тук преди няколко милиона години и сега ще дойдат да приберат реколтата.

Давид разпредели омлета по чиниите и след това извика, че вечерята е сервирана. Образът бе доста добър, но дали щеше да разсмее хората? Не. Може би ако се спреше на някой известен човек,

например Страфан Хеймершон^[4], и го набележеше за предводител на извънземните... Така значи, ето го главния виновник за парниковия ефект...

— За какво си се замислил?

— Нищо особено. Страфан Хеймершон е виновен за горещината.

— Добре...

Ева изчакваше. Давид сви рамене.

— Ами това е. В общи линии.

— Мамо. — Магнус бе извадил всички парченца домат от салатата си. — Робин ми каза, че ако стане още по-топло, динозаврите ще се върнат на земята. Вярно ли е?

Болката в главите им се усили по време на играта, което ги караше да реагират с ненужно раздразнение при всяка загуба на пари. След половин час направиха кратка пауза, за да може Магнус да изгледа „Булибумпа“^[5], а Ева да направи кафе в кухнята. Давид остана да седи на дивана и да се прозява. Приспа му се, както всеки път, когато се изнервеше. Прииска му се веднага да си легне.

Магнус се сгуши до него и двамата се загледаха в някакъв документален филм за цирка. Когато кафето бе готово, Давид стана от дивана въпреки протестите на Магнус. Ева стоеше пред печката и въртеше едно от копчетата ѝ.

— Странно — рече тя. — Не мога да я изключда.

Червената лампичка, която сигнализираше, че печката работи, продължаваше упорито да свети. Давид завъртя няколко от останалите копчета, но без резултат. Котлонът с къркорещата кафеварка бе нажежен до червено. В този момент нямаха сили да се борят и с него и го оставиха да работи. Давид прочете текста си, докато пиеха кафето си с много захар и пушеха. Ева го намери за много забавен.

— Как мислиш, дали мога да го изиграя?

— Абсолютно.

— Не смяташ, че е...

— Какъв?

— Ами арогантен. Те са напълно прави.

— Е и?

— Ами нищо. Благодаря.

Бяха женени от десет години, но не минаваше и ден, през който Давид да не погледне Ева и да не си каже: „Ex, какъв съм късметлия.“ Вярно, имаха и трудни периоди, цели седмици, лишени от всяка радост, но дори и тогава под натежалата мъка проблясваше малка табелка с надпис „Страхотен късметлия“. Нищо, че в този миг не можеше да я види. Тя отново щеше да изскочи отнякъде.

Ева работеше като редактор и илюстратор на научнопопулярна литература за деца в малката издателска къща „Хипограф“. Дори самата тя бе написала и илюстрирала две книги за Брюно, бобърът философ, който обича да строи. Вярно, че те не пожънаха голям успех, но Ева веднъж бе подхвърлила със съответната гримаса: „На богаташите май им допадат. Имам предвид архитектите. За децата им обаче не съм сигурна.“ Давид смяташе, че книжките бяха далеч по-забавни от неговите монолози.

— Мамо! Татко! Не мога да го спра.

Магнус бе застанал пред телевизора и размахващо дистанционното. Давид натисна копчето за изключване, но еcranът продължи да свети. Също като печката. Сега поне можеше да дръпне щепсела от контакта. Така и направи, точно докато представяха емисията новини по националната телевизия. За миг му се стори, че се бори с магнит — контактът буквально се опитваше да придърпа щепсела обратно. Чу се пукот и по пръстите му сякаш пробягаха мравки, след това настъпи тишина.

Давид вдигна щепсела и рече:

— Видяхте ли? Май даде на късо... Сигурно всички бушони са изгърмели.

Той включи лампата на тавана. Тя светна и не угасна повече.

Магнус скочи на дивана.

— Хайде! Да продължим!

Оставиха Магнус да спечели. Докато той броеше парите си, Давид извади сценичното си облекло и хвани вестника. Когато се върна в кухнята, видя, че Ева се опитва да изтегли печката напред.

— Не — опита се да я спре Давид. — Не го прави.

Тя прищипа пръста си и изруга.

— По дяволите... Не можем да я оставим така. Ще ходя у татко.
По дяволите...

Ева дръпна рязко печката, но тя бе заклещена между шкафовете.

— Слушай сега — намеси се Давид. — Колко пъти си я забравяла включена, преди да си легнем, и не е имало неприятни инциденти?

— Да, да, знам. Но това не е като да излезем и да я оставим без надзор... — Ева ритна вратата на фурната. — Не сме чистили отзад от сума ти години. Проклета печка. По дяволите, главата ми ще се пръсне.

— Ева, това ли ти се иска в този момент? Да чистиш зад печката?

Тя отпусна ръце, поклати глава и се изсмя.

— Не, просто ѝ се ядосах. Ще я зарежа така.

Като в последна отчаяна атака Ева дръпна с все сила печката още веднъж, но без резултат. После вдигна ръце и се отказа. Магнус дойде при тях в кухнята, стиснал пачката с пари в ръце.

— Деветдесет и седем хиляди и четиристотин. — Той затвори очи. — Много ме боли глава. Ужасно е.

На раздяла всички си взеха по един алведон^[6] с чаша вода, чукнаха се и преглътнаха.

Магнус щеше да остане да спи при майката на Давид, а Ева възнамеряваше да се отбие при баща си в Йерфела, но щеше да се върне вкъщи по-късно същата нощ. Двамата с Давид гушнаха Магнус и размениха по няколко целувки с него.

— Да не прекалиш с „Картун Нетуърк“, докато си при баба ти — заръча Давид.

— Ами — отвърна му Магнус. — Вече не го гледам.

— Чудесно — рече Ева. — Значи...

— Сега гледам „Дисни Ченъл“. Той е много по-хубав.

Давид и Ева се целунаха още веднъж, а очите им проблеснаха при мисълта за предстоящата им нощ съвсем сами вкъщи. След това Ева хвана Магнус за ръката, махнаха на Давид за последен път и потеглиха. Давид постоя още малко на тротоара, загледан след тях.

„Няма да ги видя повече...“

Отново усети познатия до болка страх. Бог бе проявил прекалена добрина към него, незаслужена. Бе му дал повече, отколкото трябва. И

сега щеше да му вземе всичко. Когато Ева и Магнус се скриха зад ъгъла, го облада силно желание да изтича след тях, да ги спре и да им каже: „Хайде елате, да се прибираме. Ще изгледаме «Шрек», ще поиграем на «Монополи»... Нека не се разделяме.“

Този път обаче страхът бе много по-силен от обикновено. Успя все пак да го потисне, обърна се и тръгна към улица „Санкт Ериксгатан“, като през цялото време си повтаряше новия скеч в опит да го запамети по-добре.

Как се пръква подобна снимка? Двете жени са разстроени и какво решават да направят? Да влязат в първия магазин за алкохол, да купят няколко бутилки, а след това и купчина порносписания. После застават на тротоара и започват да леят алкохол, и то в продължение на цели два часа, докато накрая фотографът на „Афтонбладет“^[7] Путе Меркерт СЛУЧАЙНО ги забелязва и взема че ги снима.

— Здравейте! — поздравява ги той. — Какво правите?

— Ами как какво. Изливаме алкохол върху порносписанието — отвръщат му те.

„Аха — помисля си фотографът. — Ето това е новина.“

Не. Не фотографът. Путе Меркерт. През цялото време.

„Аха — помисля си Путе Меркерт. — Ето това е новина.“

На средата на моста Давид забеляза нещо странно и се спря.

Наскоро бе прочел във вестниците, че в Стокхолм са се завърдили милиони плъхове. Досега не бе видял нито един, но ето че на моста „Санкт Ерик“ сега се мъдреха цели три. Един голям и два по-малки. Гонеха се в кръг по тротоара, съскаха и оголваха зъби, а един от по-малките дори ухапа големия по гърба. Давид отстъпи и вдигна поглед от земята. От другата страна на плъховете стоеше възрастен мъж и наблюдаваше борбата им със зяпнала от почуда уста.

Двата малки плъха бяха с големината на новородени котенца, а големият — на минизаек. Плешивите им опашки пляскаха по тротоара. Големият плъх изпища, когато и вторият му противник заби зъби в гърба му, а козината му се оцвети в червено от стичащата се кръв.

„Да не би тези малките да са му... деца?“

Давид се хвана с ръка за устата и изведенъж усети, че му призлява. Големият плъх се хвърляше отчаяно наляво-надясно, опитвайки да се освободи от малките. Давид никога преди не бе чувал

плъхове да пищят, дори не мислеше, че е възможно. Но този плъх издаваше ужасен звук, като писъка на умираща птица.

Няколко човека се бяха спрели и на другия тротоар. Всички следяха боя на плъховете. За миг му заприличаха на публиката на някакво състезание. Фехтовка на плъхове. Искаше да се махне оттук, но нямаше как. По моста минаваше неспирен поток от коли, а и не можеше да откъсне поглед от плъховете. Трябваше да види края. Изведнъж големият плъх застина, а опашката му заприлича на устремена стрела. Малките се извърнаха и започнаха да дерат корема му с нокти. Главите им отскачаха нагоре-надолу, докато го ръфаха. Големият плъх пролази напред, докато стигна края на моста, мина под парапета заедно с товара на гърба си и падна надолу.

Давид успя да зърне удара с черната вода. Бученето на минаващите автомобили заглуши плясъка. Уличните лампи осветиха за миг фонтана от капки, след това всичко свърши.

Хората продължиха по пътя си, увлечени в нови разговори.

— Никога не съм виждал подобно нещо. От жегата ще да е... татко ми разказа как веднъж... го боляла глава...

Давид разтри слепоочията си и премина на отсрещния тротоар. Минувачите го поглеждаха в очите и му се усмихваха сконфузено, сякаш току-що бяха сторили нещо напълно забранено. Когато възрастният мъж мина покрай него, Давид го спря и попита: „Извинете за въпроса, но и вас ли ви боли глава?“

— Да — отвърна му мъжът и притисна юмрук към челото си. — Ужасно.

— Мда. Просто се чудех.

Мъжът посочи към сивия асфалт, покрит с пръски кръв, и каза: „Може би и тях ги е боляло. Може би заради това... — той замъркна и се взря в Давид. — Вас са ви показвали по телевизията, нали?“

— Да. — Давид погледна часовника си. Девет без пет. — Простете, трябва да...

После продължи напред. Въздухът бе изпълнен с приглушено чувство на паника. Непрекъснато лаеха кучета, а хората вървяха с много бързи крачки, сякаш се опитваха да избягат от неизвестното. Давид се спусна надолу по улица „Уденгатан“, извади мобилния си телефон и набра номера на Ева. Вдигна му точно преди да стигне до метрото.

— Здравей — рече Давид. — Къде си?

— Тъкмо сядах в колата. А ти? И при майка ти беше като у нас. Опита се да спре телевизора, когато пристигнахме, но не можа.

— Е, поне Магнус ще е щастлив. Ами ти? Не знам... Налага ли се да ходиш до баща си?

— Защо?

— Ами... още ли те боли глава?

— Да, но това не ми пречи да шофирям. Не се притеснявай.

— Не, просто имам някакво лошо предчувствие. Ти нямаш ли?

— Не. Не бих казала.

Някакъв мъж стоеше в телефонната кабина на кръстовището на „Уденгатан“ и „Свеавеген“ и натискаше бутона за прекъсване на връзката. Давид точно се канеше да разкаже на Ева за плъховете, когато връзката прекъсна.

— Ало? Ало?

Той се спря, отново набра номера, но не успя да се свърже. Чуваше единствено пукане. Мъжът в будката тресна слушалката, изруга и излезе на улицата. Давид се опита да изключи телефона си, за да набере отново, но дисплеят му отказваше да уgasне. Капка пот се откъсна от челото му и падна върху бутоните. Телефонът бе необичайно топъл, сякаш батерията бе нагрята до червено. Давид продължи да натиска бутона за изключване, но нищо не се получи. Дисплеят все така светеше, а иконата за нивото на заряда на батерията се запълни с още една чертичка. Часовникът показваше девет и пет. Давид се затича към „Нора Брюн“.

Още отдалеч чу, че представлението в ресторант е започнало. Гласът на Бени Лундин ехтеше на улицата. Отново разказваше шегата за различните хигиенни навици на мъжете и жените. Давид се намръщи. За негова радост никой от публиката не се разсмя. В залата настъпи кратка тишина, след което Бени продължи със следващия си коронен номер — за автоматите за кондоми, които решават да стачкуват точно когато човек най-много се нуждае от тях. Давид се спря във вестибюла и замижка.

От залата буквально струеше светлина. Лампите, които обикновено бяха загасени, за да не заглушават осветлението на сцената, горяха с пълна сила. Всички посетители, и край масите, и

край бара, имаха измъчен вид и бяха забили поглед в пода или в чиниите.

— Приемате ли Америкън Експрес?

Ето я кулминацията. Хората обикновено се заливаха от смях, когато Бени им разказваше за злощастния си опит да купи кондоми от югославската мафия. Този път обаче никой не се разсмя. Всички бяха съвсем посърнали.

— Затвори си устата, по дяволите! — извика един подпийнал мъж откъм бара и се хвани за главата.

Давид го разбираше напълно. Звукът на микрофона бе максимално усилен и отекваше в стените. Беше си живо мъчение, като се има предвид, че главите на всички се пръскаха от болка.

Бени се изсмя нервно.

— Да не би да са те пуснали в градски отпуск от дом за умствено изостанали?

Тъй като и този път никой не се разсмя, Бени постави микрофона обратно на статива и рече: „Благодаря. Бяхте фантастични.“ След това слезе от сцената и тръгна към кухнята. В следващия миг микрофонът проряза натежалия от напрежение въздух с ужасен писък.

Посетителите се хванаха за главите, а някои дори закрещяха в синхрон с ехтящата в залата микрофония. Давид стисна зъби, изтича при микрофона и се опита да го откачи от кабела. По кожата му пробяга лек ток, но кабелът не помръдна. Само след няколко секунди му се стори, че воят на микрофона буквально се врязва в мозъка му. Не издържа и запуши ушите си с ръце.

Обърна се и понечи да тръгне към кухнята, но попадна в тълпата от посетители, които бяха наскочили от масите и се опитваха да стигнат до изхода. Една жена, която очевидно не изпитваше никакво уважение към недвижимото имущество на ресторента, избута Давид настани, нави кабела на микрофона няколко пъти около ръката си и го дръпна с все сила. Успя единствено да събори статива. Пищенето продължи.

Давид погледна към пулта на дисководещия, където Лео натискаше всички възможни копчета без резултат. Точно щеше да му извика да дръпне щепсела, когато някой го бутна на ниската сцена. Остана да лежи там със запушени уши и видя как жената завъртя микрофона над главата си и го удари в каменния под.

Настъпи тишина. Хората спряха и се огледаха. Отвсякъде се чуха въздишки на облекчение. Давид се поизправи и видя как Лео маха с ръце. В следващия миг прокара показалеца си по гърлото. Давид кимна, прокашля се и рече високо:

— Моля за внимание.

Всички се обърнаха към него.

— За съжаление ни се налага да прекъснем днешното представление заради техническа повреда.

Отнякъде долетя смях. Подигравателен смях.

— Благодарим от сърце на главния ни спонсор „Ватенфал“^[8]. Заповядайте отново!

Репликата му бе посрещната с отделни освирквания. Давид махна с ръце, сякаш се опитваше да каже: „Простете, но не аз съм виновен за всичко това, по дяволите.“ Публиката обаче вече бе загубила интерес към него. Всички вървяха към изхода. Ресторантът се изпразни само за няколко минути.

В кухнята Лео го посрещна сърдит.

— За какво ти бе да споменаваш „Ватенфал“? — попита той.

— Ами шегичка — отвърна Давид.

— Ясно. Много смешно.

Давид точно отвори уста да направи коментар за отговорността на капитана на потъващия кораб, все пак Лео бе шеф на ресторанта и следващия път, когато електрическата мрежа полудееше, бе негов ред да замаже положението, но реши да си премълчи. От една страна, не можеше да си позволи да се скара с Лео, а от друга — имаше по-големи проблеми.

Влезе в главния офис и набра номера на Ева от стационарен телефон. Този път успя да се свърже, но само с гласовата ѝ поща. Остави ѝ съобщение да му се обади в ресторанта при първа възможност.

Комиците взеха няколко бира и седнаха да ги изпият в кухнята на фона на бученето на аспираторите. Готовчите ги бяха пуснали, за да прогонят жегата от котлоните, които не можеха да изключат. А сега и те отказваха да спрат. Едва се чуваха един друг, но поне беше хладно.

Повечето си тръгнаха, но Давид реши да остане за в случай, че Ева му се обади. По радиото съобщиха, че проблемите с електрическата мрежа са засегнали само стокхолмския регион и че на

места напрежението във волтове на метър се доближава до това на падащ гръм. Давид целият настръхна. Може би от страх или пък заради витаещото във въздуха статично електричество.

Когато усети вибрациите по бедрото си, първо реши, че и те се дължат на напрежението в атмосферата, но след това осъзна, че мобилният му телефон звъни. Изписаният на дисплея номер не му бе познат.

— Ало, говорите с Давид.

— Давид Зетерберг?

— Да?

Нешо в интонацията на мъжа накара стомахът му да се свие от притеснение. Изправи се и излезе в коридора, който водеше към ложата, за да чува по-добре.

— Казвам се Йоран Далман и работя като лекар в болница „Дъндерид“.

Когато мъжът приключи, тялото на Давид се скова от студ, а краката му омекнаха. Гърбът му се плъзна надолу по стената и той рухна върху циментовия под. Взря се втренчено в телефона в ръката си, след което го хвърли надалеч, сякаш бе отровен. Слушалката се плъзна по пода и се удари в крака на Лео. Той вдигна поглед.

— Давид! Какво се е случило?

Давид нямаше ясен спомен от последвалия половин час. Светът сякаш бе застинал, загубил всякакъв смисъл. Лео се придвижваше трудно напред сред върволицата от коли, които следваха най-основните правила за движение. Нито един електронен апарат не работеше. Давид се бе свил на седалката до шофьорското място и гледаше с невиждащи очи мигащите в жълто светофари.

Посъвзе се едва когато влязоха във фоайето на болницата и дори успя да отхвърли предложението на Лео да го придружи до горе. Не си спомняше думите на приятеля си, нито пътя до отделението. Изведнъж просто се озова там и времето отново потече бавно напред.

Да, всъщност имаше само един спомен. Докато вървеше по коридора към стаята на Ева, забеляза как лампите над всички врати светят, а алармата на пациентите не спира да вие. Това бе най-логичното продължение на подобна невиждана катастрофа.

Ева се бе бълснала в един лос и бе починала, преди Давид да успее да дойде в болницата. Лекарят го бе осведомил още по телефона, че няма никаква надежда, но че сърцето ѝ все още бие. Само че вече не биеше. Бе спряло в 22,36. В единайсет без двайсет и четири сърцето на Ева бе спряло да изтласква кръв в тялото ѝ.

Един-единствен мускул в тялото на едно-единствено човешко същество. Прашинка на фона на безвремието. А с него си отива целият свят. Давид стоеше до леглото ѝ с отпуснати ръце. Болката в главата му го изгаряше.

Ето тук лежеше цялото му бъдеще, всички прекрасни мигове, които очакваше да му донесе животът. Тук лежаха последните дванайсет години от миналото му. Сега всичко изчезна, а времето се сви до изпълненото с непоносима болка настояще.

Давид падна на колене до Ева и хвана ръката ѝ.

— Ева — прошепна той. — Не може да ме изоставиш. Как ще живея така. Та аз те обичам. Не разбиращ ли? Не мога без теб. Събуди се. Няма да се справя без теб, с нищо няма да се справя. Толкова много те обичам, че не мога да повярвам, че това се случва.

Давид не спря да повтаря дългия си монолог. Колкото повече пъти изричаше тези думи, толкова по-истински му се струваха, докато накрая повярва, че те наистина ще помогнат. Да. Колкото повече си повтаряше, че бе невъзможно Ева да е мъртва, толкова по-абсурдна му изглеждаше цялата ситуация. Дори успя да си внуши, че това безкрайно повторение ще сътвори някакво чудо, но в този миг вратата се отвори.

Някаква жена го заговори:

— Как сте?

— Добре, добре — рече Давид. — Вървете си.

После допря все по-студената ръка на Ева до челото си и в следващия миг чу шумоленето на мантата на сестрата, която прилекна до него. Усети ръката ѝ върху гърба си.

— Мога ли да направя нещо за вас?

Давид извърна бавно лице към сестрата и отстъпи назад, без да изпуска ръката на Ева. Тази жена бе живо олицетворение на Смъртта. Скулите ѝ бяха изпъкнали, а в широко отворените ѝ очи се четеше отчаяние.

— Коя сте вие?

— Казвам се Мариане — почти нечутко изрече сестрата.

Двамата с Давид втренчиха очи един в друг за няколко мига. Той стисна още по-здраво ръката на Ева, сякаш за да я защити от гостенката, която бе дошла да я прибере. Но медицинската сестра не помръдна от мястото си. Вместо това изхлипа и рече: „Простете ми...“. После стисна здраво очи и се хвана с ръце за главата.

Давид разбра всичко. Очевидно не само той усещаше тази пулсираща болка в главата си. Медицинската сестра се изправи бавно, препъна се леко и излезе от стаята. За миг действителността се прокрадна през стената на илюзията му и Давид отново чу какофонията от сигнали, аларми и сирени в болницата и извън нея. Целият свят се бе вдигнал на бунт.

— Върни се при нас — прошепна той. — Помисли за Магнус. Как да му го кажа? Нали не си забравила, че навършва девет след седмица. Поръча си торта от палачинки. Как да я пригответя, Ева? Нали ти щеше да я направиш, нали купи малини и всичко необходимо. Още са във фризера вкъщи. Как ще намеря сили да се прибера, да го отворя и да видя малините, които ти купи за тортата от палачинки. Как ще намеря сили да ги извадя и...

Давид закрещя. От гърлото му се откъсна един-единствен вой, който секна едва когато дробовете му останаха без въздух. После допря устни до кокалчетата й и прошепна:

— Това е краят. С теб си отидох и аз. Няма ме вече. Всичко се сгромоляся.

Болката в главата му така се усили, че вече не можеше да я игнорира. Пред очите му пробяга лъч на надежда. Всеки момент щеше да умре. Да. Тук и сега. Нещо изпрука, сякаш мозъкът му се разцепи под силата на растящата болка и точно успя да си помисли: „Умирам. Сега. Благодаря“, когато всичко свърши. Изчезна. Алармите и сирените загълхнаха. Светлината в стаята загуби яркостта си. Изведнъж чу собственото си запъхтяно дишане. Ръката на Ева, мокра от потта му, се свлече надолу по челото му. Болката я нямаше. Давид разсеяно прокара ръката на жена си напред-назад по челото си, одраска кожата си с венчалната й халка. Искаше да върне болката в главата си. След като тя изчезна, тази в гърдите му стана непосилна.

Давид заби поглед в пода. Затова не видя бялата ларва, която падна от тавана, приземи се върху жълтото болнично одеяло на Ева и

продължи надолу.

— Любима моя — прошепна той и прегърна ръката ѝ. — Та нали никога нямаше да се разделим, забрави ли?

В този миг ръката ѝ потрепна и стисна неговата.

Давид нито извика, нито помръдна. Просто продължи да гледа втренчено ръката ѝ и отново я стисна. Тя му отвърна със същото. Той буквално зяпна от удивление и облиза устните си с език. Не, не изпитваше щастие, по-скоро бе объркан, сякаш току-що се бе събудил от някакъв кошмар. Опита се да се изправи и да я погледне, но краката му не го държаха.

Бяха я почистили и превързали, доколкото състоянието ѝ позволяваше, но въпреки това половината ѝ лице бе превърнато в голяма рана. Лосът явно бе успял да извърне глава или дори да атакува колата в последен отчаян опит да се спаси. Рогата му бяха пробили първи стъклото и се бяха впили в лицето ѝ, преди тежкото му тяло да я размаже.

— Ева! Чуваш ли ме?

Тя не реагира. Давид се хвана с ръце за лицето. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

„Явно бе някакъв... спазъм. Не може да е жива. Вижте я само.“

Въпреки че дясната половина на лицето ѝ бе покрита с огромна превръзка, то му се стори някак... малко. Виждаше се, че голяма част от костите, кожата и месото ги няма. Бяха му казали, че състоянието ѝ е критично, но едва сега започна да си дава сметка колко сериозни са нараняванията ѝ.

— Ева? Аз съм.

Този път не можеше и дума да става за спазъм. Ръката ѝ потръпна и се удари в крака му. В следващия миг тя се изправи, напълно неочеквано. Давид отстъпи инстинктивно назад. Одеялото се плъзна надолу от тялото ѝ. Чу се някакво звънене. Не, изобщо не бе осъзнал колко сериозни са раните ѝ.

Гърдите ѝ бяха голи, а дрехите — нарязани на парцали. В дясната част на гръденния ѝ кош се мъдреше зейнала дупка, заобиколена от парчета кожа и съсирана кръв. Оттам се чуваше звъненето. В първия миг Давид не можа да познае своята Ева в това чудовище и му се прииска да избяга оттам. Но краката му не го слушаха. След малко се опомни и отново застана до леглото ѝ.

Сега разбра какво звънтеше и подрънкваше. Скоби. Целият ѝ гръден кош бе изпълнен с метални скоби, впити в разкъсаните кръвоносни съдове. Именно те се удряха една в друга при всяко нейно движение. Той прегълтна и промълви: „Ева?“

Тя обърна глава към него и отвори единственото си око.

Тогава Давид отново изкреша.

[1] Дуейн Хенсон (1925–1966) — американски скулптор хиперреалист. — Б.пр. ↑

[2] Герой от шведско анимационно филмче. — Б.пр. ↑

[3] Име на кафе-театър и комедийна трупа. — Б.пр. ↑

[4] Стافан Хеймершон (1935) — шведски журналист, международен кореспондент, писател, телевизионен продуцент. — Б.пр. ↑

[5] Детско предаване, продуцирано от Шведската национална телевизия. — Б.пр. ↑

[6] Шведско лекарство с парацетамол. — Б.пр. ↑

[7] Един от най-големите скандални ежедневници в Швеция. — Б.пр. ↑

[8] Най-голямата електрическа компания в Швеция. — Б.пр. ↑

ПЛОЩАД „ВЕЛИНГБЮПЛАН“, 17,32

Малер мина бавно по площада с мокра от пот риза. В ръка носеше найлонова торбичка, пълна с храна за дъщеря му. На около десет сантиметра пред краката му се поклащаха светлосиви гъльби.

Той самият също приличаше на голям сив гъльб. Протритото му сако бе от петнайсет години, купи го, когато понапълня и старите дрехи му умаляха. Същото можеше да се каже и за панталоните му. От косата му бе останал само един венец покрай ушите, а от силното слънце голямото плешиво петно на главата му се бе зачервило и обсипало с лунички. Като го гледаше, човек се сещаше за гъльбите, които търсят остатъци от картофено пюре по хартиените чинийки от хотдог, и лесно можеше да реши, че Малер носи празни бутилки в торбичката си и рови из кофите за боклук.

Това не беше вярно, но той винаги оставяше такова впечатление у хората. Впечатление на пропаднал.

Когато мина по сенчестия тротоар край „Оленс“^[1] на път към улица „Онгерманнагатан“, Малер пъхна пръстите на свободната си ръка под двойната си брадичка и издърпа огърлицата си. Беше му подарък от Елиас. Шейсет и седем разноцветни мъниста, нанизани на корда и увити завинаги около врата му.

Докато вървеше надолу по улицата, Малер отброя мънистата едно по едно с палец, сякаш държеше броеница.

Наложи се да спре и да си поеме дъх, след като изкачи стълбите до апартамента на дъщеря си. После отключи вратата. Вътре цареше полумрак, бе топло и задушно.

— Здравей, миличко. Аз съм.

Не последва отговор. Както всеки път, и сега го изпълни злокобно предчувствие.

Но Ана бе там, жива. Лежеше, свита в леглото на Елиас, върху чаршафа с мечето Бамсе, подарък от Малер, и гледаше втренчено към стената. Малер оставил торбичката на пода, прескочи прашните елементи от конструктор „Лего“, приближи се до леглото и внимателно седна в самия му край, при таблата.

— Как си, мила?

Ана си пое дълбоко въздух през носа. Гласът й прозвуча слабо.

— Татко... Мога да усетя аромата му. Чаршафът все още ухае като него. Ароматът му не е изчезнал.

На Малер му се прииска да легне до нея, да я прегърне и като истински баща да прогони всичкото зло. Но не посмя. Леглото нямаше да издържи тежестта му. Затова остана седнал на мястото си и се загледа в елементите от конструктора, с които никой не си бе играл вече два месеца.

Когато Малер търсеше апартамент за Ана, в същия вход се продаваше още едно жилище, само че на първия етаж. Впоследствие се отказа от него от страх, че лесно можеха да го оберат.

— Ела да хапнеш.

Малер извади две порции говеждо и готова картофена салата, наряза един домат на парчета и ги подреди в края на чиниите. Ана не му отговори.

Щорите в кухнята бяха спуснати, но слънчевите лъчи успяваха да се промушат през процепите им, да изрисуват огнени фигури по кухненската маса и да осветят вихрушката от прашинки във въздуха. Трябваше да изчисти, но нямаше сили.

Преди два месеца масата бе отрупана с най-различни предмети: плодове, писма, играчки, цветя, откъснати по време на последната разходка, някои от рисунките на Елиас от детската градина. Мъниста от житетската броеница.

Сега там имаше само две чинии с готова храна. Палещ въздух и миризма на прах. И яркочервени домати. Какво жалко подобие на вечеря.

Малер се върна в стаята на Елиас и се спря на прага.

— Ана... Трябва да хапнеш поне малко. Хайде. Всичко е готово.

Ана поклати глава и каза, без дори да го погледне: „Ще вечерям по-късно. Благодаря.“

— Не може ли да станеш поне за малко?

Тъй като тя не му отговори, Малер се върна обратно в кухнята и седна на масата.

Започна да се храни механично. Имаше чувството, че звукът от дъвченето му отеква между стените на тихата стая. Накрая изяде и парченцата домат. Едно по едно.

На парапета на балкона бе кацнала калинка.

Ана бе заета със събирането на багажа. Канеха се да отпътуват за лятната къща на Малер в Руслаген за няколко седмици.

— Мамо, виж, калинка.

Ана влезе във всекидневната точно в мига, когато качилият се на балконската маса Елиас се наведе напред в опит да хване литналата калинка. Единият крак на масата се счупи. Ана не успя да го спаси.

Под балкона имаше паркинг. С черен асфалт.

— Ето, миличко.

Малер ѝ подаде една средно голяма хапка с вилицата. Тя седна в леглото, взе прибора за хранене и го пъхна в устата си. Малер ѝ даде чинията.

Лицето на Ана бе подпухнало и зачервено от плач, а сред кафявата ѝ коса се мяркаха сиви кичури. Тя хапна четири залъвка и му върна чинията.

— Благодаря. Много беше вкусно.

Малер оставил чинията върху бюрото на Елиас и отпусна ръце в скута си.

— Излизала ли си днес?

— Бях при него.

Малер кимна. Не знаеше какво да каже. Когато се изправи, главата му се удари в оклената над леглото Акка с Ниле Холгерсон на гърба^[2]. Дървената гъска плесна няколко пъти с криле и раздвижи въздуха над лицето на Ана. След това отново замря.

Когато се прибра в апартамента си в другия край на вътрешния двор, Малер съблече мокрите си от пот дрехи, взе душ, облече халата си и изпи един алведон, за да облекчи болката в главата си. Седна пред компютъра и влезе в страницата на Ройтерс. През следващия един час успя да открие и преведе три вестникарски бележки.

Ново японско изобретение тълкува кучешки лай. Успешно разделени сиамски близнаци. Мъж от Любек построил къща от

консерви. Тъй като Малер не разполагаше със снимка на японското изобретение, реши да допълни статията с фотоса на един лабrador. След това я изпрати на вестника.

После прочете електронното писмо от един от старите си източници в полицията, който се чудеше как я кара. Не се бяха чували отдавна. Написа му, че се чувства ужасно, че внукът му е починал преди два месеца и че всеки ден през ума му минават мисли за самоубийство. Изтри отговора, без да го изпрати.

Издължените сенки по пода подсказваха, че минава седем. Малер стана от стола и разтри слепоочията си. Отиде до кухнята, извади една бира от хладилника, изпи половината на крак и се върна в дневната. Спря се до дивана.

На пода под облегалката му стоеше Крепостта.

Елиас я получи за шестия си рожден ден преди четири месеца. Голямата крепост на „Лего“. Бяха я построили заедно. Елиас си играеше с нея следобед, непрекъснато разместваше фигурките на рицари, измисляше истории и не спираше да я променя. Сега вече Крепостта нямаше да се променя.

Всеки път, когато я видеше, сърцето му се свиваше, всеки път си мислеше, че трябва да я изхвърли или поне да я разглоби, но нямаше сили да го стори. Вероятно щеше да я остави да стои там, докато е жив. Както и огърлицата от „перли“, с която щяха да го погребат.

„Елиас, Елиас...“

В душата му отново зейна пропаст. Усети усиливащата се паника, тежестта в гърдите. Бързо се върна при компютъра, влезе в един от платените си порнографски сайтове и прекара вътре цял час, без да усети каквото и да било в слабините си. Всичко там му бе безразлично, противно.

Малко след девет излезе от сайта и изключи компютъра. Екранът не угасна. Нямаше сили да се бори с него. Все още усещаше силната болка в главата си в областта зад очите. Не можеше да си намери място от нея. Обиколи апартамента няколко пъти, изпи още една бира и накрая падна на колене пред Крепостта.

Фигурката на един от рицарите се бе надвесила над парапета на кулата, като че ли се опитваше да извика нещо на напиращите пред портите врагове.

— Внимавайте, щот' ша излея буретата с помия връз главите ви!
— бе извикал Малер с дрезгав глас, а Елиас едва не се бе напишкал от смях.

— Още! Още!

Малер бе изредил всички отвратителни неща, които един рицар може да излее върху някого. Включително прокиснато мляко.

Малер хвана фигурката и я заразглежда. Рицарят носеше сребрист шлем, който наполовина скриваше сериозното му лице. Малкият меч в ръката му още блестеше. Не като тези на останалите фигурки на Елиас у тях, които се бяха олющили. Малер остана загледан в блестящия сребрист меч, а две черни мисли пронизаха душата му.

„Този меч ще си остане завинаги блестящ.“

„Никога повече няма да си играя.“

Върна рицаря на мястото му и се взря в стената.

„Никога повече няма да си играя.“

В миговете на печал по изгубения си внук Малер изброяваше всички неща, които бе загубил завинаги: разходките в гората, детските площадки, сока с кифличка в някоя сладкарница, парка „Скансен“ и така нататък, и така нататък. Но зад всичко това се криеше една-единствена пристрастна истина: никога повече нямаше да може да си играе, нито с „Лего“, нито с каквото и да било друго. С Елиас си отиде единственото му другарче и цялото му желание за игра.

Затова не можеше да пише, затова не се възбуждаше от порнографските снимки, затова минутите течаха толкова бавно. Вече не можеше да фантазира. Не му хрумваха нови идеи. Някои биха сметнали подобно състояние за същинска благословия — да живееш в настоящето, да се задоволяваш с това, което виждаш пред очите си, да не се опитваш да променяш света. Всъщност така и трябваше да бъде, но не беше.

Малер прокара пръст по белега от операционния разрез на гърдите си.

„Животът е какъвто си го направиши.“

Бе загубил безвъзвратно умението да живее. Чувстваше се като затворник в собственото си затъсяло тяло, с което се влечеше безрадостно напред през времето. След това внезапно прозрение му се прииска да счупи нещо. Свитата му в юмрук ръка трепереше над

Крепостта, но Малер успя да запази самообладание, изправи се, излезе на балкона, хвана парапета и го разклати.

Някакво куче тичаше в кръг долу на двора и лаеше. На Малер му се прищя да е на негово място.

*When in trouble, when in doubt
Run in circles, scream and shout.[\[3\]](#)*

Малер се наведе над парапета и си представи как пада на земята и се пръсва на парчета като презряла диня. Може би дори кучето щеше да дойде да си хапне от него. Тази мисъл силно го изкуши. Да приключи дните си като храна за кучета. Въпросният пес обаче едва ли щеше да го забележи, очевидно бе изпаднал в пълна истерия. Някой сигурно щеше да го застреля всеки момент.

Малер притисна ръце от двете страни на главата си. Тя със сигурност скоро щеше да се пръсне, ако болката не затихнеше.

Малко след десет и половина Малер осъзна, че въпреки всичко все още не му се мре.

Синдромът Адамс-Стоукс^[4], от който страдаше, се бе проявил за първи път преди осем години, докато вземаше интервю от рибар, изтеглил труп с мрежата си. Когато слязоха от лодката на твърда земя, светлината пред очите му изведнъж се смали до една-единствена точица, а когато се опомни отново, осъзна, че лежи върху купчина рибарски мрежи. Ако рибарят не бе запознат с техниката на сърдечния масаж, всички проблеми на Малер вече щяха да са история.

По-късно един лекар констатира, че Малер страда от исхемия на миокарда и се нуждае от пейсмейкър, който да контролира ритъма на сърцето му. Всичко това се случи в един толкова тежък момент от живота му, че Малер дори се замисли дали да не се остави в ръцете на смъртта, но накрая реши да се подложи на операцията.

По-късно се появи Елиас и Малер за първи път от толкова много години дори се почувства благодарен, че е дарен със сърце.

Пейсмейкърът тупаше неуморно и така му позволяваше да се вживее в ролята на дядо, без да се замисля.

Ала сега...

По челото му изби пот и Малер се хвани за сърцето. То биеше поне два пъти по-бързо от обикновено. Очевидно някак си бе успяло да пренебрегне стабилното пулсиране на пейсмейкъра и сега препускаше напред на своя глава.

Малер притисна пръсти до китката си, заби поглед в будилника и започна да отмерва секундите. Пулсът му бе 120. Но не беше напълно сигурен, че го е изчислил вярно. Дори стрелките на часовника сякаш се движеха по-бързо от обикновено.

„Спокойно... спокойно... ще премине...“ Знаеше, че подобни сърдечни пристъпи не са опасни, поне докато не придобиеха екстремна сила. Най-големият враг на пациентите бяха притесненията и страхът. Малер се опита да успокои дишането си, но сърцето му препускаше все по-бързо и по-бързо.

Изведнъж му хрумна нещо и той постави пръсти над пейсмейкъра си, малката метална кутийка, която поддържаше живота му. Не можеше да разбере дали и той тупаше по-бързо от обикновено, но подозираше, че е така — точно като часовника.

Сви се като бебе на дивана. Главата му щеше да се пръсне от болка, сърцето му биеше като лудо и за най-голямо свое учудване осъзна, че не иска да умре. Не. Не и заради някаква машина, която караше сърцето му да бълска до пръсване. Малер се изправи и примижка към светлината на компютърния монитор. Дори и тя бе някак по-силна, а иконите блестяха в размазано бяло.

„Какво да правя?“

Нищо. Не биваше да затормозява сърцето си още повече. Отново легна и притисна животворния си мускул. Сърцето му вече биеше толкова силно, че отделните удари преливаха един в друг като смъртоносен хор от барабани, все по-бързо и по-бързо. Малер затвори очи и зачака кресчендото.

Точно когато си мислеше, че барабанът ще се пръсне и светлината пред очите му ще угасне завинаги, всичко свърши.

Сърцето му се успокои и заби с обичайния си бавен ритъм. Малер остана да лежи неподвижно със затворени очи, после си пое дълбоко въздух и опипа лицето си, сякаш за да се увери, че все още е

жив. Лицето му си беше на мястото, макар и мокро от пот. Топлите капки напираха навън от гънките на корема му и го гъделичкаха. Кучето в двора бе спряло да лае.

„Какво беше това?“

Часовникът отново започна да измерва секундите в обичайния си такт, а светът потъна в тишина. Едва сега, когато всичко притихна, Малер осъзна на каква какофония от крясъци и звуци бе станал свидетел преди малко. Облиза солените си устни, присви се и се втренчи в часовника.

„Какво са секундите и минутите... В един миг се раждаме, а в следващия вече ни няма.“

Остана да лежи така около двайсет минути, преди телефонът да зазвъни. Плъзна се на пода и пропълзя до бюрото. Не че краката му не го държаха, просто усещаше, че така е по-добре. Подпра се на стола и вдигна слушалката.

— Малер на телефона.

— Здравей. Луде е. От „Дъндерид“.

— Ааа... Здравей.

— Имам нещо за теб.

Луде бе един от многобройните му информатори от времето, когато Малер все още работеше във вестника. Той бе пазач в болница „Дъндерид“ и понякога чуваше и виждаше неща, за които „бе в интерес на обществеността“ да излязат наяве, както той самият обичаше да се изразява.

— Вече не работя, обади се на Бенке... Бенгт Янсон, той е редактор за ношната смяна на... — каза Малер.

— Слушай сега. Мъртвците са започнали да се събуждат.

— Какво?

— Мъртвците. Труповете. В мортата. Оживели са.

— Глупости.

— Сериозно ти говоря. Патолозите ми се обадиха току-що. В истерия са, трябва им помощ.

Малер усети как ръката му автоматично се плъзга по бюрото към тефтерчето, но се спря и поклати глава.

— Луде, успокой се. Осъзнаваш ли какво ми казваш?

— Да, много добре осъзнавам. Но не те лъжа. Наоколо гъмжи от народ, а в подземието цари пълен хаос. Оживели са. Всички до един.

Малер всъщност долови някакви разтревожени гласове в другия край на линията, но не можа да различи думите им. Нещо се случваше...

— Луде. Хайде да започнем отначало.

Луде въздъхна. Някой извика в далечината: „Проверете в спешното“, а когато Луде отново заговори, устните му бяха буквально допрени до микрофона и гласът му звучеше почти еротично.

— Всичко започна с лудницата покрай електрическия ток. Всички апарати бяха включени, но напълно неконтролираме. Нали знаеш? За тока?

— Да... да, знам.

— Добре тогава. Значи преди пет минути касапите от подземието се обадиха на регистратурата и помолиха да им пратят няколко пазачи, защото няколко мъртвци се опитвали да... избягат. Разбиращ ли? Пазачите паднаха от смях, голям майтап, но все пак решиха да слязат. И така. След няколко минути те самите се обадиха и заявиха, че се нуждаят от подкрепление, защото всички трупове възкръснали. Още по-голям майтап. Още няколко слязоха долу, като мислеха, че там се вихри някакъв купон. Окей. След това обаче се обади и един лекар и повтори същото... Затова и хирурзите от спешното се запътиха натам.

— Ама — рече Малер, — колко трупа имате там?

— Не знам. Около стотина. Най-малко. Ще дойдеш или не?

Малер погледна часовника. Еднайсет и двайсет и пет.

— Да. Да, ще дойда.

— Страхотно. Ще вземеш ли...

— Да, да.

Малер се облече и взе диктофона, телефона и цифровия си фотоапарат, които така и не върна на вестника. Пригответи и две хиляди крони за Луде, за всеки случай, и се затича надолу по стълбите, доколкото му стигаше кураж.

Сърцето му все още не го бе изоставило, когато се пъхна в своя форд фиеста. После завъртя ключа и пое на изток. Когато излезе от колелото на булевард „Блакеберг“, Малер се обади на Бенке и го осведоми, че е получил информация за „Дъндерид“ и макар вече да не работи за вестника, е решил да я провери. Бенке го приветства с добре дошъл.

Пътищата бяха съвсем пусти и след като подмина площад „Исландсторьет“, Малер полетя със 120 километра в час. Квартал Вестеурт буквально профуча край колата му, а когато приближи моста „Транеберсбрун“, изведнъж си даде сметка какво се случва с него. За първи път от месец насам се чувстваше жив. Почти щастлив.

[1] Голям многоетажен магазин в центъра на Стокхолм. — Б.пр.

↑

[2] Акка и Ниле Холгерсон са герои на Селма Лагерльоф от детската книжка „Чудното пътуване на Нилс Холгерсон през Швеция“. — Б.пр. ↑

[3] Буквално „Щом беда или съмнение те навести, тичай, викай, стреляй ти“. Предполага се, че стихчето е използвано за първи път от американски войници по време на Втората световна война. Подтекстът е, че е най-добре всеки път, щом човек е несигурен или не знае как да постъпи, да вдигне много шум и врява с надеждата, че хората няма да разберат. — Б.пр. ↑

[4] Синдром, който се характеризира с бавен или липсващ пулс, вертиго, синкоп, конвулсии и смущения в дишането. — Б.пр. ↑

ГРАД ТЕБЮ ШУРКБЮ, 21,05

— Миличко, време е да го спреш. — Елви посочи с пръст към екрана на телевизора. — Това виене направо ме побърква.

Флора кимна, без да сваля очи от екрана, и рече:

— Добре, само да си довърша играта.

Елви остави книгата на Гrimberг^[1] настрани — и без това не можеше да се концентрира заради ужасното главоболие — и се загледа в Джил Валантайн^[2], която се бе запътила към защитната си стая. Флора ѝ бе обяснила смисъла на телевизионната игра и Елви горе-долу бе схванала за какво става въпрос.

Само две неща все още ѝ бяха напълно неясни: как изобщо хората успяваха да създадат подобни светове на един компютър и как на Флора ѝ се удава да контролира всичко. Пръстите ѝ бягаха по клавишите, а по екрана текстове, карти и описания се сменяха с такава скорост, че Елви изобщо не можеше да разбере какво се случва.

Джил се движеше по един тъмен коридор с вдигнат пистолет, цялото ѝ тяло бе нащрек. Флора бе стисната здраво устни, а силно гримираните ѝ очи бяха придобили елипсовидна форма. Елви погледна тънките ѝ бели ръце, покрити със следи от стари, вече заздравели рани. Главата ѝ с червената стърчаща коса изглеждаше огромна на фона на крехкото ѝ тяло. Преди се боядисваше в черно, но от година насам бе решила да запази естествения си цвят.

— Добре ли върви?

— Хм. Взех нещо, което ми трябваше. Трябва само да...

Картата се показва за миг, но после отново изчезна. В мрака се отвори врата и Джил се озова на някаква площадка. Флора облиза устни и я насочи към стълбите.

Маргарета, която бе майка на Флора и дъщеря на Елви, сигурно щеше да реагира остро на избора на игра и да им обясни колко лошо се отразява и на двете им, макар и по различни причини.

Телевизионната игра бе попаднала у Елви преди три месеца в резултат на нещо като компромис. След като в продължение на шест месеца Флора беше като залепена за играта и прекарваше пред екрана

по три, четири, пет часа на ден, родителите ѝ поставиха ултиматум във вид на избор — да продаде конзолата или да я занесе у баба си, ако тя, разбира се, се съгласи.

Както и стана. Елви обожаваше внучката си, а и тя нея. Флора ѝ идваше на гости два-три пъти седмично, за да поиграе, най-много по два часа. Пиеха чай, говореха, играеха на карти, а понякога Флора дори оставаше да преспи.

— Ооо... По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Елви вдигна поглед. Флора седеше присвита и напрегната.

Иззад един от ъглите се дотътри някакво зомби и Джил вдигна пистолета си, дори успя да изстреля един куршум, преди то да ѝ се нахвърли. Джойстикът в ръката ѝ изпука, когато Флора се опита да измъкне героинята си, но еcranът се изпъстри с кръв и не след дълго тялото на Джил се строполи в краката на зомбито.

Мъртва сте.

— Идиот! — Флора се удари по челото. — Ай, ай, защо не се сетих да го изгоря. Ай.

Елви се наведе леко напред във фотьойла.

— Това... краят ли е?

— Не. Сега вече знам къде се крие тази твар.

— Аха.

Според училищния психолог Флора проявяваше симптоми на саморазрушително поведение. Елви не знаеше дали тази диагноза е по-безвредна или по-страшна от нейната собствена — хистерия. Да страдаш от хистерия през петдесетте години, белязани от икономически и социалния разцвет на шведската държава и окончателната победа на разума, беше огромен проблем. И Елви, като Флора, се самонараняваше по ръцете и краката, преследвана от вътрешна болка и социален натиск. В онези дни подобни проблеми оставаха дълбоко скрити. Никой нямаше право да бъде нещастен.

Още от самото начало Елви усещаше силна привързаност към сериозното малко момиченце с богата фантазия и сякаш знаеше, че го очаква труден път. Дълбоката им чувствителност, която бе сякаш проклятие, бе прескочила едно поколение. Може би в знак на протест срещу шантавата си майка Маргарета избра да следва право и постепенно се превърна в елегантен и изключително успешен юрист.

По-късно се омъжи за Йоран, също студент по право, досещ като нея самата.

— И теб ли те боли глава? — попита Елви, когато се наведе напред, за да изключи играта, и видя как Флора разтрива челото си.

— Да... — Флора натисна копчето. — Не. Не мога да я спра.

— Ами пробвай с телевизора.

Но и той отказваше да се изключи. Играта се включи сама и започна да разиграва различни сцени. Джил уцели две зомбита с електрошоковия си пистолет и застреля още едно в коридора. Изстрелите отекваха в главата на Елви и лицето ѝ се изкриви в гримаса. Не можеха да намалят и звука.

Когато Флора се опита да дръпне щепсела от контакта, той изпуска, а тя се хвърли назад с писък. Елви стана от фоторъла.

— Какво стана, миличка?

Флора се втренчи в ръката си.

— Удари ме ток. Не много силен, но... — тя разтърси ръка в опит да я охлади и посочи към екрана, където Джил изпържи още двама от живите мъртви и се изсмя. — Не като при тях.

Елви протегна ръка към нея и ѝ помогна да се изправи.

— Да отидем в кухнята.

Туре отговаряше за всички електрически уреди и машини. След като се разболя от алцхаймер, Елви бе принудена да вика електротехник, когато някой от бушоните изгореше. Никой не се бе постарал да я научи как да разрешава сама такива проблеми, защото смятала, че няма да се справи. Електротехникът обаче ѝ показва как да постъпва в подобни случаи. Но този стачкуващ телевизор надхвърляше познанията ѝ. Щеше да изчака до утре.

Поиграха на карти в кухнята, но и на двете им бе трудно да се съсредоточат. Не стига че ги боляха главите, а и усещаха някакво напрежение във въздуха. В десет и петнайсет Елви събра картите и се обърна към внучката си:

— Флора? Усещаш ли...

— Да.

— Какво е това?

— Не знам.

И двете забиха очи в плата на масата и се опитаха да прояснят съзнанието си. Елви познаваше само още неколцина освен Флора,

които притежаваха същата дарба. За Флора Елви бе единственият човек освен нея самата. Момичето бе изпитало същинско облекчение, когато двете с баба й заговориха за това преди няколко години. Имаше още един луд със същите способности, със същото Обоняние.

В някое друго общество, през някоя друга епоха, вероятно двете с баба й щяха да са шамани. Или пък щяха да ги изгорят на клада. Но в Швеция през двайсети век им се втълпяваше, че страдат от хистерия и саморазрушително поведение. Свръхчувствителност.

Никак не им бе лесно да обяснят какво усещаха, сякаш с обонянието си долавяха специфични следи от миризми. Подобно на лисицата, която знае, че дивият заек се крие някъде в мрака, а миризът на страха му издава, че и той е надушил лисицата, двете жени долавяха следите във въздуха около различни места и хора.

Заговориха за това миналото лято, докато вървяха по крайбрежната алея „Нор Меларстранд“. Точно преди да стигнат до кметството и двете изведнъж се отдалечиха от кея и поеха към велосипедната алея. Елви се спря и попита:

— Ти ли ни доведе насам?

— Да.

— Защо?

— Защото... — Флора вдигна рамене и заби поглед в земята, сякаш се срамуваше. — Просто имах лошо чувство.

— Знаеш ли... — Елви я хвана за брадичката и повдигна главата й. — И аз изпитах същото.

В този миг Флора впи изпитателен поглед в очите ѝ.

— Наистина ли?

— Да — отвърна ѝ Елви. — Нещо се е случило там. Нещо лошо.

Мисля, че... някой се е удавил.

— Да — продължи Флора. — Искал е да скочи от лодката...

— И си е ударил главата в ръба на кея — довърши изречението Елви.

— Да.

Дори не провериха дали беше така. Просто не се съмняваха в това. През остатъка от следобеда си споделиха различни истории. И при двете дарбата се бе проявила за първи път в началото на пубертета, а източникът на най-големите страдания и на Флора, и на Елви беше един и същ — познаваха хората твърде добре. Дарбата на Флора ѝ

разкриваше за миг истинската същност на всички около нея, затова не можеше да търпи лъжи.

— Миличка — рекла ѝ бе Елви, — всички лъжат, малко или повече. Иначе обществото ни отдавна да се е сринало. Всички ние лъжем по малко. Това дори е известна проява на грижа за другите. Истината всъщност съдържа голяма доза egoизъм.

— Знам, бабо. Наистина. Но е толкова... отвратително. Сякаш вонят... Разбираш ли?

— Да — въздъхна Елви. — Разбирам.

— На теб поне не ти се налага да си сред тях. Срещаш се единствено с дядо и жените от църквата. Ала в училище има поне хиляда души и всички, или поне почти всички, се чувстват зле. Повечето дори не го осъзнават, но аз го усещам и ме боли. Боли ме. През цялото време. Когато някой от учителите ме повика, за да си поговорим сериозно и да ми разясни какъв ми е проблемът, ми се иска да повърна. Докато го слушам, мога да надуша цялата му злост и гадост. Страх и отегчение. Дори от мен самата го е страх и животът му е пълен провал, а е тръгнал да ми дава съвети как да се държа.

— Флора — рече Елви. — Знам, че това не е кой знае каква утеша, но ще свикнеш. Дори като седиш в някоя дворна тоалетна известно време, спираш да усещаш миризмата.

Флора се изсмя на думите на баба си, а тя продължи:

— А що се отнася до жените от църквата, трябва да ти призная, че понякога ми се иска да имам щипка за пране под ръка.

— Щипка за пране?

— За да си запуша носа. Дядо ти пък... Предпочитам да го оставим за някой друг път. Само едно трябва да знаеш, няма как да прогониш миризмите. Трябва да си наясно. Ако си като мен, никога няма да откриеш подходящата щипка. Просто трябва да свикнеш. Знам, че е истински ад. Но ако искаш да живееш, трябва да се научиш да търпиш.

Хубавото на разговора им бе, че след него Флора спря да се самонаранява. А и започна да посещава Елви по-често. Дори през седмицата понякога се качваше на автобуса до Тебю Шуркбю и се връщаше направо в училище на следващата сутрин. Предложи на баба

си и да ѝ помага с грижите за дядо ѝ, но нямаше какво толкова да направи. Елви я остави да го храни с каша, когато поискаше, само за да се чувства съпричастна.

На няколко пъти Елви се опита внимателно да подеме темата за Бог, но Флора бе атеист. Флора пък ѝ пусна на няколко пъти „Мерилин Менсън“ — със същия отчайващ резултат. Приятелството им си имаше определени граници. За сметка на това обаче Елви нямаше проблем с филмите на ужасите, макар и в умерени количества.

Когато се върнаха в дневната, телевизорът гърмеше още по-силно. Флора отново се опита да го изключи, но не успя.

Бе получила телевизионната игра от Елви за петнайсетия си рожден ден. Това породи разгорещени спорове с Маргарета, която настояваше, че телевизионните игри водят до отчуждаването на младежта от околнния свят. Елви бе напълно съгласна с нея и именно затова купи играта на внучката си. Тя самата беше на петнайсет, когато започна да пие. За да се изключи, за да притъпи сетивата си. Така погледнато, телевизионната игра беше много по-добър избор.

— Нека се поразходим — предложи Елви.

Телевизорът не се чуваше в градината, но въздухът бе напълно неподвижен и нажежен до червено. Всички еднофамилни къщи наоколо светеха, кучетата лаеха, а над главите им сякаш бе надвиснала огромна заплаха.

Тръгнаха към ябълковото дърво, което бе на годините на къщата. Контурите на стотици зелени зародиши се очертаваха на фона на тъмната му корона, а изсъхналите клони, натрупали се през последните години на болестта на Туре, протягаха ръце към небето.

— Ще взема пушката, ще се кача на втория етаж и ще застрелям кучетата.

— Каза ли нещо? — попита Елви.

— Не.

Елви погледна към небето. Звездите приличаха на глави на топлийки, забити в безкрайната далечна синева. Изведнъж си представи как се откъсват от него, превръщат се в истински топлийки и се забиват в мозъка ѝ, причинявайки ѝ невероятна болка.

— Като желязна девица — рече Флора.

Елви я погледна. Внучката ѝ също стоеше, загледана в небето.

— Флора — рече Елви, — стори ми се, че току-що каза нещо за някаква пушка и... кучета?

Флора вдигна вежди и се разсмя.

— Да? — учуди се тя. — Може би за това как ще продължа с играта. Как...?

Те се спогледаха. Това беше нещо ново. Болката в главата им се засили, иглите сякаш се забиха още по-надълбоко в мозъка им и изведнъж усетиха силен вихър.

Наоколо не потрепваше нито лист, нито стрък трева, но и двете с Елви едва не паднаха на земята под напора на могъщата сила, която премина като вълна през градината. Само след секунда всичко приключи.

— Каза... прокл... с... й... и... тез... ст... кла... рм... кccc...

Подобно на радиоприемник, който изведнъж улавя стотици нови честоти, главите им се напълниха с гласове. Бяха само откъслечни, недовършени срички, но двете жени ясно долавяха, че са изречени от хора, обзети от паника. Преминаха през тях и изчезнаха. Краката на Елви омекнаха, тя се строполи на колене в тревата и прошепна:

— Отче наш, който си на небесата, да се свети Твоето име, да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля, както на небето, тъй и на земята; насъщния ни хляб дай ни днес и прости нам дълговете ни; както...

— Бабо?

— Както и ние прощаваме на нашите дълъжници и не въведи нас в изкушение, но избави ни от лукавия...

— Бабо!

Гласът на Флора трепереше. Елви с усилие се изтръгна от молитвата си и се озърна. Флора седеше на тревата с широко отворени очи и я гледаше втренчено. В този миг я прониза толкова силна болка в главата, че се уплаши да не би да е получила удар. След това прошепна тихо:

— Да?

— Какво беше това?

Елви направи гримаса. Всичко я болеше. Изпитваше болка, когато помръднеше глава, изпитваше болка, когато отвореше уста. Опита се да формулира някакъв отговор мислено, но не успя... В

следващия миг ужасът отмина. Тя затвори очи и си отдъхна. Болката изчезна, светът около тях отново стана обикновен. По лицето на Флора също се изписа облекчение.

Елви си пое дълбоко въздух. Да. Край. Всичко свърши. После протегна ръка и хвана Флора.

— Толкова се радвам — рече тя. — Че беше тук, с мен. Че не се наложи да преживея това сама.

Флора разтърка очи.

— Какво всъщност се случи?

— Не знаеш ли?

— Да. Не.

Елви кимна. Разбира се. Беше въпрос на вяра.

— Бяха духовете — рече тя. — Душите на мъртвите. Върнали се.

[1] Карл Гримберг (1875–1941) — шведски историк и учител. —
Б.пр. ↑

[2] Героиня от играта „Заразно зло“. — Б.пр. ↑

БОЛНИЦА „ДЪНДЕРИД“, 23,07

Та тя му беше съпруга, как бе възможно да се страхува от нея? Давид направи крачка напред към леглото. Заради окото. Единственото й око. Как само изглеждаше.

Никой не би могъл да опише човешкото око. Всички компютърни симулации са само бледи копия, картините и снимките пък представят просто един замръзнал миг, ала живото око, то не може да бъде описано или изобразено. Всеки обаче разбира незабавно, когато животът от него изчезне.

Нейното око беше мъртво. Покрито с микроскопично тънка сива ципа. Студено като камък. Нея я нямаше, нямаше я тук. Давид се наведе напред и прошепна:

— ... Ева?

Наложи му се да се хване за металната рамка на леглото, за да не побегне назад, когато тя впери поглед в него — „Въсъщност има някои болести, които променят очите така“ — и отвори уста, но от устните й не се отрони никакъв звук. Само едно сухо цъкане. Давид изтича до мивката, напълни една пластмасова чаша с вода и й я подаде. Ева обърна лице към чашата, но не понечи да я поеме.

— Ето, любима — рече Давид. — Малко вода.

Ръката й полетя във въздуха и изби чашата. Водата опръска лицето й, а самата чаша падна на корема й. Тя я погледна, хвана я и я смачка.

Давид се втренчи в дупката в гърдите й, в металните скоби, които се полюшваха там като коледна украса от ада, и най-накрая успя да се съзвземе от вцепенението си. Натисна копчето до леглото й и тъй като никой не се появи през следващите пет секунди, изтича навън в коридора и закрещя:

— Хей! Помощ!

Една сестра излезе от някаква стая малко по-надолу в коридора и тръгна с бързи крачки към него. Давид й извика още отдалеч:

— Събуди се, жива е... Не знам какво...

Сестрата го погледна неразбиращо, след което се шмугна покрай него в стаята и се спря до прага. Ева седеше на леглото и си играеше сковано с парчетата от чашата. Сестрата се хвани с ръка за устата, обърна се към Давид, поклати глава и рече:

— Това... това...

Давид я хвани за раменете.

— Какво? Какво има?

Сестрата отново извърна лице към вътрешността на стаята, махна с ръка и промълви:

— Това... е невъзможно...

— Ами направете нещо по въпроса!

Сестрата отново поклати глава и без да каже нито дума повече, побягна към регистратурата. Преди да отвори вратата, се обърна към Давид и му каза:

— Ще се обадя на някого...

След това изчезна вътре.

Давид остана още малко в коридора. Усети, че дишането му се е учестило твърде много и се опита да се успокои, преди да се върне при Ева. През съзнанието му прелитаха безброй мисли.

„Това е чудо... Окото... Магнус.“

Давид затвори очи и се опита да си представи изпълнения с любов поглед на Ева. Искрата, живата светлина, която играеше в очите ѝ тогава. След това си пое дълбоко дъх, задържа спомена в съзнанието си и влезе в стаята.

Ева бе загубила интерес към чашата и остатъците от нея лежаха на пода под краката ѝ. Давид се приближи към нея, като се стараеше да не гледа към гърдите ѝ.

— Ева, тук съм.

Главата ѝ се извърна към него. Той се загледа в гладката ѝ буза под окото. Протегна ръка и я погали с длан.

— Всичко ще се оправи... всичко ще се оправи...

Ръката ѝ полетя толкова бързо към неговата, че той инстинктивно я дръпна, но в следващия миг се осъзна и отново я протегна към нея. Тя го хвани. Силно. Сковано и механично, причини му болка. Ноктите ѝ се впиха в кожата на ръката му. Давид стисна зъби и кимна.

— Аз съм, Давид.

Погледна я в очите. Те бяха празни. Ева отвори уста и изсъска: „.... аави...“.

Очите му се напълниха със сълзи. Кимна ѝ с глава.

— Точно така. Давид. Тук съм.

Ева стисна още по-силно ръката му. Усети остра болка, когато един от ноктите ѝ проби кожата му.

— Даави... ту... тууук...

— Да, да. Тук съм. При теб.

Давид измъкна ръката си от хватката ѝ и ѝ подаде другата си ръка, но така, че да го хване за пръстите. Видя, че по нея се стича кръв. Избърса я в чаршафа и седна на края на леглото.

— Ева?

— Еева...

— Да. Знаеш ли кой съм аз?

Последва тишина. Ева отпусна леко хватката около пръстите му.

После му отвърна:

— Ааа... съъм... дави... д.

„Има напредък. Трябва да продължа. Мисля, че ме разбира.“

Той кимна, после потупа гърдите си като Тарзан и рече:

— Аз — Давид. Ти — Ева.

— Тиии... Ева.

В този миг ги прекъснаха. Една лекарка нахлу в стаята, но спря на място като закована, когато видя Ева. Дори и на нея ѝ се прииска за миг да опише случващото се като невъзможно, но навикът ѝ я измъкна от ситуацията — тя извади една слушалка от джоба си и без да погледне към Давид, тръгна право към леглото.

Давид се отмести назад, за да ѝ направи място, и забеляза, че медицинската сестра стои на прага на вратата с още една сестра. Очевидно бе дошла единствено за да погледа малко сеир.

Лекарката долепи слушалката към здравата страна на гръденния кош на Ева и се заслуша. След това я премести и отново се заслуша. Ръката на Ева отново полетя и хвана слушалката.

— Ева? — извика Давид. — Не!

Но беше късно. Тя я дръпна силно, а лекарката изпища, когато главата ѝ се понесе напред, преди слушалката да падне от ушите ѝ. Лицето на Давид се изкриви в болезнена гримаса.

— Ева, не бива... да правиш така.

Изведнъж го обзе ужасно чувство. Държеше се като неин покровител, защитник пред властите, сякаш се страхуваше, че ще я накажат заради проява на лошо поведение.

Лекарката изхлипа и се хвана за ушите. След това обаче се взе в ръце като всеки истински професионалист и на лицето ѝ отново се изписа спокойно изражение. Обърна се към сестрата.

— Обади се на Ласе от неврологията — нареди ѝ тя. — Или на Йоран.

Сестрата пристъпи напред в стаята и попита:

— Или?

— Ако Ласе го няма — рече раздразнено лекарката, — помоли Йоран да дойде.

Сестрата кимна, прошепна тихо нещо на колежката си и двете изчезнаха навън.

Ева издърпа металната част на слушалката от гumenата тръбичка и я хвърли на земята. Тъй като лекарката, която не откъсваше поглед от Ева, не се наведе да я вдигне, Давид реши да го стори вместо нея. Когато я постави в ръката ѝ, му се стори, че тя за първи път забеляза присъствието му.

— Как е тя? — попита Давид.

Лекарката го погледна със зяпнала уста, сякаш въпросът му бе толкова глупав, че дори не си струваше да му отговаря.

— Сърцето ѝ не бие — отвърна лекарката. — Не чух. Удари.

Стомахът на Давид се сви.

— Но не трябва ли... — продължи той. — Няма ли да се опитате да го накарате да... забие?

Лекарката гледаше как Ева подръпва гumenата тръбичка на слушалката.

— Очевидно няма нужда.

Доста им се наложи да почакат Ласе. Когато най-накрая пристигна, възкръсването на Ева вече далеч не бе никаква сензация.

БОЛНИЦА „ДЪНДЕРИД“, 23,46

Малер остави колата на най-близкия до болницата паркинг и слезе с мъка от нея. Фиестата не бе предназначена за хора като него, които бяха сто и деветдесет сантиметра на ръст и тежаха около сто и четирийсет килограма. Първо трябваше да извади краката си, а след това и тялото. Изправи се до колата и се опита да се разхлади, като развее ризата си. Под мишниците му вече се бяха образували тъмни петна.

Болницата стоеше пред него, огромна и спокойна. Напълно притихнала. Чуваше се единствено мекото бръмчене на климатика, нейният собствен респиратор, чрез който сякаш искаше да каже:

— Жива съм, макар и да не ви изглежда така.

Метна чантата си през рамо и тръгна към входа. Погледна часовника. Дванайсет без петнайсет.

Плиткото езерце при въртящите се врати отразяваше нощното небе и приличаше досущ на звездна карта. Луде стоеше до него и пушеше. Когато видя Малер, вдигна ръка да го поздрави и хвърли фаса си във водата.

— Здравей, Густав. Как си?

— Как да съм. Потен.

Луде бе на около четирийсет, но изглеждаше по-млад. Имаше определено болнав вид. Ако не беше синята риза с табелката с името му, вероятно щяха да го вземат за пациент. Устните му бяха тънки, а кожата бледа и неестествено опъната, сякаш бе претърпял пластична операция. Очите му издаваха нервност.

Влязоха през страничната врата, защото въртящата бе заключена през нощта. Луде се оглеждаше през цялото време, но притеснението му беше излишно. Болницата изглеждаше съвършено пуста.

Когато излязоха от фоайето и тръгнаха по коридорите, Луде се отпусна и попита:

— Взе ли...?

Малер пъхна ръка в джоба на панталона си, но се спря.

— Луде, извинявай, но всичко това изглежда малко...

Луде също спря и го погледна обидено.

— Досега да съм те подвеждал? А? Да съм те викал някога напразно?

— Не.

— Сигурно си мислиш за случката с Бьорн Борг^[1]. Да, да. Но не можеш да отречеш, че онзи човек много приличаше на него. Добре де. Но това... Задръж си парите тогава, проклет сърдитко.

Луде тръгна бързо напред по коридора, така че на Малер му бе трудно да го следва. Качиха се мълчаливо в един асансьор и слязоха надолу. После тръгнаха по дълъг коридор с лек наклон нагоре, който завърши с метална врата. Луде прокара картата си през четеща и демонстративно закри бутоните с ръка, преди да въведе кода си. Ключалката изщрака.

Малер извади кърпичка и си избърса челото. Тук, долу, беше постудено, но ходенето го изпоти. Облегна се на боядисаната в зелено бетонна стена, която бе приятно хладна.

Луде отвори металната врата. Иззад стените се долавяха далечни викове и удари на метал. През първото му и последно досега посещение тук, в мортата, бе тихо... като в гроб. Луде го погледна самодоволно. Малер кимна и му подаде смачканите банкноти, а Луде на свой ред омекна и го подкани с ръка да влезе през вратата.

— Моля. Новината ти те очаква там. — После хвърли бърз поглед надолу по коридора. — Останалите минават от другаде, така че може да си спокоен.

Малер пъхна кърпичката в джоба си и нагласи чантата си.

— Ти няма ли да дойдеш?

Луде изсумтя.

— Знаеш ли колко работа ме чака? — Посочи му към ъгъла. — След това само трябва да слезеш един етаж надолу с асансьора.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Малер изпита неприятно чувство. Тръгна напред към вратата на асансьора, но се поколеба, преди да натисне копчето, за да го извика. На стари години взе да става страхлив. Отдолу все още долитаха викове и дрънчене. Малер стоеше неподвижно и се опитваше да успокои сърцето си.

Не се притесняваше, че ще види как мъртвите се разхождат наоколо, безпокоеше го фактът, че нямаше право да е тук. Когато беше по-млад, не даваше и пет пари за това. „Истината трябва да излезе

наяве.“ Така щеше да си каже и да се впусне с главата напред в битката.

Но сега...

„Кой сте вие, какво правите тук?“

Беше загубил тренинг и нямаше да може да отреагира с нужния авторитет в подобна ситуация. Въпреки това натисна копчето.

„Трябва да видя за какво става въпрос.“

Асансьорът се заизкачва с бръмчене нагоре, а Малер прехапа устна и се отдръпна от вратата. Умираше от страх. Бе гледал твърде много филми. Асансьори, които се изкачват нагоре и някой... нещо... се спотайва в тях. Асансьорът дойде и Малер успя да види през тесния прозорец във вратата, че е празен. Качи се в него и натисна копчето за втория подземен етаж.

Когато асансьорът потегли надолу, Малер се опита да прогони всички мисли от съзнанието си и да се концентрира. Да се превърне във фотоапарат, чийто филми се превръщат в думи.

„Асансьорът потегля с тръсък. Иззад дебелите бетонни стени долитат крясъци. Мога да видя моргата през прозореца на вратата. Пред мен се изправя...“

Нищо.

Само част от коридор и стена. Малер бълсна вратата на асансьора.

Лъхна го студ. Температурата в този коридор бе с няколко градуса по-ниска от тази в останалата част на болницата. Потта по тялото му се превърна в крехка ледена обвивка. Побиха го тръпки. Вратата на асансьора се затвори зад гърба му.

Вдясно от него имаше хладилна стая с отворена врата, а на пода пред нея седяха две жени и се прегръщаха със сведени глави.

„Какво правят?“

Дрънченето на стомана от залата за аутопсии вляво накара едната от тях да вдигне глава. Оказа се млада медицинска сестра. По лицето ѝ се четеше паника.

Притискаше до себе си една много възрастна жена — бялата ѝ коса обгръщаше главата ѝ като облак, тялото ѝ бе съвсем слабо и крехко, а кокалестите ѝ крака не спираха да се мятаят по пода, търсейки опора, на която да стъпят. Беше гола, като се изключи белият чаршаф,

който висеше от врата ѝ и скриваше половината ѝ тяло. Нечия майка и баба, може би дори прабаба.

Под жълтата кожа лицето ѝ беше съвсем изпито, а очите... очите... Приличаха на два прозореца към Нищото. Бяха прозрачно сини, покрити с някаква бяла слузеста ципа, подобна на желе, и съвършено празни.

Изпод хълтналите ѝ навътре устни, от безъбата ѝ уста се носеше един-единствен жалостен тон:

— Ъщи... ъщи...

Изведнъж Малер осъзна какво искаше тя. Каквото и всички останали.

Искаше да се приbere вкъщи.

Медицинската сестра зърна Малер и се обърна към него с умолителен поглед.

— Можете ли да ме смените? — После посочи с глава старицата и тъй като Малер не ѝ отговори, продължи: — Замръзвам...

Малер се наведе и докосна крака на старицата. Той бе леденостуден и вкоchanен, сякаш бе докоснал току-що изваден от фризера портокал. Усетила допира му, старицата започна да се жалва още по-силно:

— ЪЪЪЪЪЩЩИИИИ!

Малер обаче се изправи с въздишка въпреки виковете на сестрата:

— Помогнете ми! Моля ви!

Не можеше. Не и сега. Трябваше да види какво става.

Тръгна засрамен към залата за аутопсии — като фотографите, които снимат умиращи от глад, за да се върнат след това по хотелските си стаи и да приглушат гузната си съвест с алкохол.

— Снимките... фотоапарата...

Отвори чантата си, докато вървеше към голямата осветена зала. Целият коридор бе покрит с бели чаршафи.

Впоследствие му бе трудно да възпроизведе сцената, която се откри пред очите му. Всъщност би ѝ подхождало много повече да бъде изиграна в полумрак, като битка между живите и мъртвите в някоя пещера, със светлинните ефекти на Гоя.

Всичко тук обаче бе чисто, квадратно и осветено. Големите луминесцентни тръби изливаха светлинен дъжд върху масите от неръждаема стомана и хората в стаята.

Накъдето и да се обърнеше човек, виждаше гола кожа. Почти всички мъртвци бяха успели да се освободят от дрехите си и чаршафите лежаха захвърлени по пода и масите за аутопсии. Като диво парти с римски тоги, което бе завършило с оргия.

В стаята имаше около трийсетина души. Живи и мъртви. Лекари, медицински сестри и съдебни лекари с бели, зелени и сини престиилки, които се опитваха да задържат голите тела на едно място. Всички те бяха стари или много стари. По торсовете на повечето от тях имаше големи белези от извършената аутопсия, които се простираха от корема им до врата.

Мъртвите не бяха агресивни. По-скоро целеустремени — искаха да се мащнат. Нарязани от бръчки лица, болезнено непропорционални тела. Стариците мърдаха кокалестите си пръсти, а старците замахваха с юмрук към празния въздух. Телата им се дърпаха, но отново ги хващаха и успяваха да ги задържат на място.

А алармата, о, алармата.

Залата ехтеше от непрестанно виене, сякаш бяха захвърлили тук цял футболен отбор от новородени, за да изразят ужаса и учудването си от новия свят. От света, в който се бяха върнали.

Лекарите и медицинските сестри се опитваха да ги успокоят.

— Спокойно, всичко е наред.

Но в очите им се четеше безумие. Някои вече се бяха предали. Една сестра се бе свила в ъгъла със скрито в ръце лице и цялото ѝ тяло трепереше. Някакъв лекар пък стоеше до мивката и спокойно и методично миеше ръцете си, сякаш се намираше вкъщи, в собствената си баня. А когато приключи, дори извади гребенче от джоба на престиилката си и започна да се реши.

„Къде са всички?“

Зашо нямаше... повече живи тук? Къде бяха силите за бързо реагиране, обществото, всичко, което иначе функционираше така добре в Швеция през 2002?

Малер бе идвал тук и преди. Затова знаеше, че повечето трупове се съхраняват в хладилните камери нания етаж. Това тук не беше нищо. Пристъпи навътре в стаята и извади апарата си.

Точно в този миг един от мъжете успя да се изскубне от хватката на лекарите. Един от малцината, чиято болест не го бе превърнала в скелет. Беше силен и едър, с ръце на каменоделец. Може би пенсиониран строител, отишъл си преждевременно от този свят. Белите му, покрити с петна, крака го поведоха към изхода, ходеше тромаво, като на кокили от брезови дънери.

Лекарят, който го изпусна, се развика: „Хванете го!“ — и Малер, без да се замисли, се подчини на тази команда и закри вратата с тялото си.

Мъжът продължи да върви срещу него и погледите им се срещнаха. Очите му бяха кафяви, воднисти. Напълно мъртви. Все едно се взираш в мътно застинало блато.

Погледът на Малер се плъзна надолу по врата му, към малкия белег над ключицата, откъдето бяха впърскали формалин в тялото му. За първи път в тази изпълнена с ужас стая Малер почувства... страх. Страх от допира на мъжа, от заразата, от търсещите пръсти. Искаше му се да може да измъкне пресkartата си и да извика: „Аз съм журналист! Нямам нищо общо с това!“

Вместо това стисна зъби. Не можеше просто да избяга.

Но когато мъжът го приближи, не успя да събере сили и да го хване, а просто го избута надалеч от себе си.

„Махнете го от мен!“

Мъжът изгуби равновесие, залитна настрани и се строполи върху лекаря, който отново бе започнал да мие ръцете си. Той вдигна обидено глава, сякаш го бяха откъснали от някакво важно занимание, и рече:

— Един по един!

След това бълсна мъжа към стената.

Включи се още някаква аларма. Мелодията й се стори позната на Малер, но нямаше време да се замисли откъде, защото в този миг нахлу подкреплението. Три лекари и четирима охранители в зелени униформи го изблъскаха, за да минат. После спряха за миг и някой промълви: „Мили Боже, какво е това...“ Успяха все пак да се вземат в ръце и се втурнаха да помагат на колегите си.

Малер докосна един от лекарите по рамото и той се обърна към него с такова изражение на лицето, сякаш щеше да го зашлеви.

— Какво ще правите с тях? — попита Малер. — Къде ще ги заведете?

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита лекарят сопнато. — Какво правите тук?

— Казвам се Густав Малер и съм...

Лекарят се изсмя, високо и истерично, и извика:

— Ако водиш и Бетовен, и Шуберт, можеш да ги помолиш да помогнат!

След това хвана мъжа, когото преди малко събориха на земята, задържа го и изкрешя на останалите: „Вкарайте ги по няколко наведнъж в асансьора! Ще ги водим в инфекциозното отделение!“

Малер отстъпи назад. Алармата продължаваше да вие упорито.

Когато се обърна, видя, че и седналата на пода сестра бе получила помощ. Жената се изправи с треперещи крака и отстъпи поста си на един от охранителите. В този миг забеляза Малер и лицето ѝ се изкриви в грозна гримаса.

— Проклет да сте — извика тя и отново се строполи на пода, на няколко метра от трупа. Малер пристъпи към нея, но реши, че е по-добре да я остави на мира. Не искаше още веднъж да чуе какъв страхливец е.

„Алармата, алармата.“

Разнесе се мелодията от „Малка нощна музика“ и Малер дори я затананика. Действаше му успокоително сред заобикалящия го хаос. Мобилният му телефон.

Изрови го от чантата и се взря в малката смешна слушалка, която продължаваше да сипе радостните си трели. Разсмя се. Отдалечи се на няколко крачки по-надолу по коридора и се облегна на стената, точно срещу една табела, която приканваше посетителите да изключват мобилните си телефони. Все още хихикаше, когато прие разговора.

— Малер на телефона.

— Бенке е. Каква е ситуацията при теб?

Малер погледна към залата за аутопсии и движещите се в нея тела. Зелени, сини, бели.

— Ами, вярно е. Мъртвите са се събудили.

Бенке ахна в слушалката. Малер очакваше колегата му да изтърси някоя шега и дори смяташе да приближи слушалката до залата

с труповете и да го остави сам да чуе. Но Бенке не се пошегува. Вместо това рече бавно:

— Очевидно се случва... и на други места. Из цял Стокхолм.

— Събудили са се и другаде?

— Да.

Настъпи кратка тишина. Малер си представи как същата сцена се разиграва на още няколко подобни места. За колко мъртвци ставаше въпрос? Двеста? Петстотин? Изведнъж кръвта се смрази във вените му.

— Ами гробищата?

— Моля?

— Гробищата. Погребаните.

Бенке прошепна:

— Мили боже... — И добави: — Не знам... не знам... не сме получили...

След това замъкна.

— Густав?

— Да?

— Поднасяш ме, нали? Всичко е шега. Ти си...

Малер насочи слушалката към залата за аутопсии, взря се в празното пространство пред себе си в продължение на няколко секунди и после отново я допря до ухото си. Бенке занарежда:

— ... Това е лудост, как е възможно... тук, в Швеция...

Малер го прекъсна.

— Бенке, трябва да тръгвам.

В този миг редакторът в Бенке се пробуди и той попита:

— Правиш снимки, нали?

— Да, да.

Малер прибра телефона си. Сърцето му биеше като полудяло.

„Елиас не е кремиран, погребахме го. Погребахме го. Елиас е в гробищата «Рокста», Елиас...“

Извади апарата от чантата си и направи набързо няколко снимки. Положението бе под контрол. Тук. За момента. Един от охранителите, който държеше някакъв дядо, чиято глава не спираше да се клати нагоре-надолу, сякаш искаше да каже на всички: „Да, да, жив съм, жив съм!“, го видя и извика:

— Ей, вие! Какво правите!

Малер му махна с ръка.

„Нямам време за това.“

После излезе от стаята. Обърна се и се затича към стълбите.

До една от стаите, където подготвяха мъртвите за погребението, стоеше клощав древен мъж и си играеше с яката на погребалната си риза. Един от ръкавите му беше паднал, а устата му бе широко отворена, сякаш се чудеше откъде се е сдобил с тези чудни дрехи и какво го очаква сега, когато ги е скъсал.

Пред входа имаше няколко паркирани полицейски коли и Малер прошепна:

— Полиция? Какво ще направят те? Ще ги арестуват?

Потта буквально се стичаше от него, когато стигна до колата си. Дръжката от страната на шофьора бе развалена и трябваше да притисне вратата с тяло, за да я отключи. Изведнъж дръжката се отскубна от пръстите му, а земята сякаш се завъртя на деветдесет градуса и го удари по раменете и темето.

Озова се на асфалта, до колата си, с лице, обърнато към звездите. От ускореното му, запъхтяно дишане коремът му ту се издигаше нагоре, ту се спускаше надолу. В далечината проехтяха сирени. Същинска музика за ушите на всеки вестникар. Нищо необично. Но той нямаше сили да продължи.

Звездите му намигаха, дишането му се успокои.

Загледа се в някаква точка отвъд небесните тела и прошепна:

— Къде си, мило мое момче? Там? Или... тук!

След няколко минути силите му се върнаха. Успя да се изправи, седна в колата, запали я и напусна болничния паркинг. Тръгна в посока към „Рокста“. Ръцете му трепереха от изтощение. Или очакване.

[1] Бьорн Борг — най-известният шведски тенисист. — Б.пр. ↑

ГРАД ТЕБЮ ШУРКБЮ, 23,20

Елви постла на Флора в стаята на Туре. Упоритата болнична миризма на антисептици от три седмици насам бе примесена с аромата на сапун и почистващи препарати. От Туре обаче нямаше и следа. Още на следващия ден след смъртта му Елви изхвърли матрака, възглавниците и всичкото спално бельо и купи нови.

Когато след това Флора я посети, Елви се учуди, че младото момиче няма нищо против да спи в същата стая, където дядо й бе починал съвсем наскоро, особено като се има предвид нейната чувствителност. Но Флора просто й бе отвърнала: „Познавах го. Не ме плаши.“ С това въпросът беше изчерпан.

Флора влезе при нея и седна на ръба на леглото. Елви се вгледа в тениската ѝ с бандата „Мерилин Менсън“, която ѝ стигаше до коленете, и попита:

— Имаш ли други дрехи за вдругиден?

Флора се усмихна.

— Да. Дори и аз спазвам правилата за благоприлиchie.

Елви поотупа възглавниците.

— Не че ми пречи, но...

— Жените — допълни Флора.

— Да. Жените. — Елви сви очи. — Всъщност смяtam, че...

Флора сложи ръка върху нейната и я прекъсна:

— Бабо, както ти казах, дори аз смяtam, че човек трябва да е прилично облечен на погребение. — После се намръщи. — Но на сватба, за сметка на това...

Елви се разсмя.

— Един ден самата ти ще застанеш пред олтара — рече тя и добави: — Може би. Или пък не.

Флора ѝ отвърна:

— Едва ли някога ще ми се случи подобно нещо.

След това се хвърли назад върху леглото с разперени ръце. Загледа се втренчено в тавана и започна да разтваря и свива длани,

сякаш се опитваше да улови някакви невидими падащи топки. Когато стигна до десет, изведнъж попита:

— Какво се случва с нас, след като умрем? Какво се случва с нас, след като умрем?

Елви не бе сигурна, че въпросът е насочен към нея, но въпреки това ѝ отговори:

— Отиваме някъде.

— Къде е това някъде? На небето?

Елви седна на леглото до Флора и прокара ръка по безупречно гладкия чаршаф в опит да заглади някакви невидими гънки.

— Не знам — отвърна ѝ тя. — Небето е само понятие, с което сме назовали неизвестното и непознатото. Просто отиваме... някъде.

Флора мълчаливо улови още няколко топки, а после изведнъж се изправи, присlamчи се още по-близо до Елви и я попита:

— Какво се случи преди малко в градината?

Елви поседя мълчаливо известно време. Когато най-накрая заговори, гласът ѝ прозвуча някак тихо и несигурно.

— Знам, че не споделяш вярата ми — започна тя. — Затова нека опитаме по друг начин. Да забравим за Бог и Библията и всичко останало и да си поговорим за душата. Човешката душа. Вярваш ли в нея?

— Ами — отвърна Флора, — според мен умираме, превръщаме се в пепел и това е.

Елви кимна.

— Да, ясно. Аз обаче споделям друга философия. Всеки човек е дарен с живот. Докато е тук, той трупа мисли, опит, обич, а когато навърши осемдесет, тялото му започва да отслабва, въпреки че умът продължава да е в разцвета си. Човекът си остава непроменен вътрешно, пълен с живот и мисли. Тялото му обаче се износва и залинява, а човекът отвътре крещи до последната секунда: „Не, не, не...“ — и в следващия миг всичко свършва.

— Да — съгласи се Флора. — Така е.

Елви се развълнува, хвана ръката на Флора, поднесе я към устните си и я целуна леко.

— Това според мен е пълен абсурд — рече тя. — Винаги съм смятала така. За мен... — Елви стана от леглото и замаха с ръце. — За мен няма съмнение, че човекът има душа. Трябва да е така. Не мога да

появявам, че истинската ни същност, че съзнанието ни, което е способно да обгърне една цяла вселена, е напълно зависимо от това... — Елви прокара ръце по тялото си. — От тази купчина кокали, за да съществува... Не, не, не. Отказвам да го приема!

— Бабо? Бабо?

Очите на Елви, които за миг се бяха зареяли в далечината, отново се впиха във внучката ѝ. Елви се върна на леглото и скръсти ръце.

— Прости ми — рече тя. — Но тази вечер получих последното доказателство, че съм права. — Тя погледна Флора и добави почти засрамено: — Поне си мисля, че е така.

След като каза довиждане на Флора и затвори вратата на стаята ѝ, Елви започна да обикаля напред-назад из къщата. Седна във фотьойла и взе книгата на Гримберг, но успя да прочете едва няколко изречения, преди отново да я остави.

Това бе нейна отдавнашна мечта и си бе обещала, че ще я превърне в реалност веднага щом Туре си отиде — да прочете „Невероятната съдба на шведския народ“, преди тя самата да напусне този свят. В началото книгата вървеше много бързо, дори вече бе прочела половината от том втори, но тази вечер не можеше да продължи. Не я свърташе на едно място.

Минаваше полунощ. Беше ѝ време да си ляга. Вярно, че напоследък нямаше нужда от кой знае колко сън, но все пак почти всяка вечер се събуждаше в четири сутринта и ѝ се налагаше да седи по два часа на тоалетната чиния, докато капка по капка изпразни пикочния си мехур.

„Туре, Туре, Туре...“

По-рано през деня се бе отбила в погребалното бюро с празничния му костюм, в който да го облекат след два дни. Дали лежеше в хладилната стая на църквата, готов да посрещне най-важният си ден? Дори я попитаха желае ли сама да го облече, но тя с лека ръка им преотстъпи тази чест. Нейният дълг бе изпълнен.

Преди десет години започна да му прави сандвичи. Преди седем — да го храни с тях. През последните три не можеше да погълне нищо друго, освен каша и крем, дори му слагаха системи, за да може да

продължи... да живее. Ако изобщо съществуването му можеше да се нарече така.

Седеше в инвалидна количка, не можеше да говори, а вероятно и да мисли. Едва от време на време, при някоя нейна дума, погледът му се проясняваше само за да потъмнее отново след миг.

Елви му готвеше, сменяше памперсите му и катетъра, миеше го. Получаваше помош единствено за да го сложи в леглото вечер и да го вдигне сутрин, за да прекара още един ден в инвалидната си количка, взрян в празното пространство пред себе си.

В радост и болка, докато смъртта ни раздели. Тя удържа на обещанието си, без любов и радост, но и без грам колебание, защото речената дума беше хвърлен камък.

Свали изкуствените си зъби в банята, изми ги старателно и ги постави в една чаша на поличката. Не можеше да разбере защо хората ги държат до леглата си, за да им напомнят всеки миг с гротескната си усмивка за изтичащото време. Очилата бяха друго нещо. Ако нещо се случеше, беше добре да можеш да разчиташ на добро зрение, ала зъбите? Като че ли можеше изведнъж да ѝ се наложи да сдъвче нещо.

Елви отиде в спалнята си, съблече се и си сложи нощницата. Сгъна внимателно дрехите си и ги подреди върху шкафа. Спря се за миг и се загледа в снимката до тях. Сватбената им фотография.

„Същински влюбени гъльбчета.“

Оригиналната снимка беше черно-бяла, но след това я бяха оцветили на ръка и все още не бе избеляла. Двамата с Туре бяха като извадени от илюстрация на книжка с приказки. Кралят и кралицата от така характерния завършек „и те живели щастливо до края на дните си“. Туре бе облечен във фрак, а тя самата носеше бяла рокля и държеше пъстър букет пред гърдите си. И двамата стояха взрени в бъдещето с небесносини, почти призрачни очи. (Туре дори не беше синеок, оцветителят бе събркал, но така и не намериха време да върнат снимката за корекция.)

Елви въздъхна и погали снимката с пръст.

— Така се случва понякога — рече тя, без да има предвид нещо конкретно.

Запали нощната лампа и се зачуди дали да не почете малко от Гrimберг преди заспиване, но не успя да вземе решение — откъм

входната врата се чу шум. Елви се заслуша. Звукът прозвуча отново. Напомняше на... дращене.

„Какво, за бога“?

Часовникът на нощното ѝ шкафче показваше дванайсет и двайсет. Дращенето се чу отново. Вероятно бе някое животно, може би куче, но какво правеше тук? Елви изчака още малко, но дращенето продължи. Никой не оставяше кучето си да се разхожда свободно наоколо. През зимата понякога се случваше някоя сърна да се изгуби в квартала им, но никога не се приближаваха толкова близо до къщите.

Елви облече халата си, отиде до входната врата и се заслуша. Не можеше да е напълно сигурна, но едва ли нечаканият гост беше котка. От една страна, дращенето бе твърде силно, а от друга — идваше откъм горната част на вратата. Елви се облегна на рамката и прошепна високо:

— Кой е?

Звукът изчезна. Вместо това се чу леко виене.

„Сигурно е някой пострадал.“

Елви отвори вратата, без да се замисля повече.

Носеше празничния си костюм, само дето хич не му стоеше добре. През последните години от болестта си бе свалил около двайсет килограма и сега габардиненото сако буквально висеше от увисналите рамене на застаналия на площадката пред вратата мъж. Елви отстъпи няколко крачки назад, блъсна се в шкафчето за обувки, изгуби равновесие, но успя да се хване за закачалката за дрехи и отново се изправи.

Туре стоеше неподвижно и гледаше към краката си. Елви също погледна натам. Ходилата му бяха боси, съвсем пребледнели, с дълги нокти.

„Претупали са си работата. Не са му изрязали ноктите.“

Не я беше страх от съпруга ѝ, отишъл си от този свят три години след рубинената им сватба, съпругът, който сега стоеше възкръснал пред нея. Не. По-скоро беше учудена и усещаше някакво безсилие. Затова пристъпи към него и го попита:

— Какво правиш тук?

Туре не ѝ отговори. Но вдигна глава. Очите му си бяха на мястото — мъртви. Елви бе свикнала — в продължение на три години бе усещала празния му поглед върху себе си. Само че сега той беше още по-безжизнен и някак застинал.

„Това не е Туре, а кукла.“

Куклата направи няколко крачки напред и влезе в къщата. Елви не успя да събере сили, за да я спре. Не че я беше страх, но просто не знаеше как да постъпи.

Това наистина беше Туре, нямаше съмнение по този въпрос, но как бе възможно? Тя лично усети как пулсът му замира, лично постави огледалце пред устата му, за да провери дали диша. С ушите си чу как персоналът на „Бърза помощ“ го обяви за мъртъв, дори имаше и смъртен акт.

„Възкресението на плътта...“

Туре я избути настани и продължи напред. До ноздрите ѝ достигна смразяващият мириз на болница, на спирт, на втвърдител и на нещо по-сладко, по-плодово. Елви се съвзе набързо, хвана го за рамото и му прошепна:

— Какво правиш?

Туре не ѝ обрна внимание, вместо това продължи напред, неловко, сякаш всяка крачка изискваше неимоверни усилия. Вървеше към втората спалня. Неговата стая.

Едва сега Елви осъзна, че го вижда да ходи за първи път от седем години насам. Вярно, придвижваше се сковано, сякаш му трябваше време да свикне с новото си тяло, но вървеше. Право към стаята, където спеше Флора.

Елви свърна след него, хвана го за раменете изотзад и му прошепна ядно:

— Флора спи! Остави я!

Туре се спря. Можеше да усети леденото му тяло дори през плата на дрехите. Постояха така в продължение на няколко секунди, след което пред очите на Елви пробяга един спомен: за дните, когато Туре се прибираще пиян вкъщи през детството на Маргарета. Дъщеря им спеше в леглото си, а Елви стоеше на пост в коридора, за да попречи на съпруга си да влезе в стаята на дъщеря им и да засипе с любовни думи ужасеното до смърт дете.

— Спи! Остави я!

Често успяваше, но невинаги.

Туре се обърна. Елви се опита да го погледне в очите и да го смрази на място, както успяваше да го прави преди четирийсет години. Да го накара да спре, да се вслуша. Но сега беше като да се опиташ да забиеш пирон в топка за боулинг. Не можеше да проникне в очите му и това я изпълни със страх, за първи път.

Въпреки хълтналите му страни и устни и изгубените двайсет килограма Туре все още бе далеч по-силен от нея. А в очите му нямаше и следа от емоция, никакъв признак, че дори я е разпознал. Елви не издържа, отмести очи и се предаде.

Туре се обърна и продължи напред към стаята. Елви се опита да го хване отново, но раменете му се изпълзнаха от хватката ѝ. В този миг вратата на спалнята се отвори и отвътре се показа Флора.

— Бабо, какво...

Тогава забеляза Туре. От устните ѝ се откъсна сподавен вик и тя се хвърли настрани в опит да избяга от студената му решимост. Туре, изглежда, дори не я видя и влезе в стаята в мига, в който Флора се препъна във фотьойла, падна на пода и запълзя към балконската врата. Седна там с широко отворени очи и закрещя като полудяла.

Елви се затича към нея, прегърна я и започна да я гали по косата и бузите.

— Тихо... тихо... Няма нищо страшно... тихо.

Флора замъркна. Елви усети как скулите и мускулите около устата ѝ се напрегнаха. Тялото ѝ затрепери и тя се облегна на баба си. Не можеше да откъсне поглед от спалнята, където Туре се приближи до бюрото си, сякаш току-що се бе приbral от работа и имаше да довърши нещо преди лягане.

Виждаха как движи ръце и чуваха шумоленето на листовете хартия. Останаха дълго прегърнати на пода, напълно вцепенени, накрая Флора се откъсна от прегръдките на Елви и се поизправи.

Елви ѝ прошепна:

— Какси, миличка? — съвсем тихо, за да не я чуе Туре.

Флора отвори и затвори уста и започна да сочи несигурно към холната маса и спалнята. Елви погледна натам и разбра какво искаше да ѝ покаже внучката ѝ. На холната маса лежеше кутията на телевизионната игра на Флора „Заразно зло“. Флора промълви нещо и Елви се наведе напред.

— Какво каза?

Флора шептеше съвсем тихо, едва доловимо, въпреки това Елви успя да чуе думите ѝ:

— Това е... нелепо.

Елви кимна. Да. Наистина беше нелепо. Всичко невъзможно е нелепо. Думите са почти синоними. Колкото и да го увърташе обаче, случващото се беше факт. Елви се изправи. Флора я хвана за халата.

— Шт — прошепна Елви. — Само ще проверя какво прави.

Тя се промъкна към спалнята. Защо си шепнеха, защо вървеше с котешки стъпки, ако всичко беше толкова нелепо и невъзможно? Защото невъзможното е част от действителността, скрито в най-тъмните ѝ кътчета. Само едно погрешно движение е достатъчно, за да го разбута, за да го накара да изригне. Човек никога не може да знае. Затова трябва да се отнася към него с внимание и уважение.

Елви се опря на рамката на вратата, но оттам можеше да види единствено гърба на Туре и лакътя му. Пристъпи в стаята и с бавни стъпки тръгна плътно покрай стената, за да може да го проследи от друг ъгъл.

„Да не би да търси нещо?“

Като призраците, които се връщат на земята в опит да поправят греховете си. Плодовият мирис се бе засилил. Елви допря връхчетата на пръстите си до стената, сякаш за да задържи усещането си за реалност.

Белите вкочанени ръце на Туре шареха по бюрото, по листовете с ксерокопията на църковните псалми, които щяха да пеят на погребението, по хартията за писма, докато достигнаха до броя на вестник „Експресен“, който Флора бе донесла. Мъжът вдигна един от листовете към очите си, а главата му започна да се върти наляво и надясно, сякаш четеше...

„Само ден, само преходен миг.“

След малко остави листа и взе друг със същото съдържание и го прочете внимателно.

— Туре?

Елви потръпна, когато чу собствения си глас. Не че имаше намерение да каже нещо, просто думите сами се изтръгнаха от устните ѝ. Но Туре не реагира. Елви се поуспокои. Всъщност не искаше той да се обърне или...

„Боже опази.“

Дори да каже нещо.

Елви изпълзя от стаята, без да се отлепя от стената, затвори внимателно вратата след себе си и се заслуша. Шумоленето на хартия загъхна. Придърпа фотьойла до вратата, намести облегалката му под дръжката и напъха няколко книги между тях, така че да не може да се отвори отвътре.

Флора не бе помръднала от мястото си. Елви не можеше да проумее, че Туре се е завърнал, дори не можеше да го осмисли, но се притесняваше за Флора. Това бе твърде голям шок за чувствителната ѝ внучка.

Елви седна до нея и с облекчение чу как Флора я попита:

— Какво прави той?

Значи не бе изпаднала в пълно вцепенение, щом задаваше въпроси. А Елви от своя страна разполагаше с отговора.

— Мисля, че се преструва на жив — рече тя.

Флора кимна леко, сякаш точно това и бе очаквала да чуе. Елви не знаеше как да постыпи. Флора трябваше да се махне от къщата, но как би могла. Автобусите вече не се движеха, а Маргарета и Йоран бяха в Лондон.

Така или иначе, не можеше да се обади на дъщеря си. Въпреки че според обществените стандарти Маргарета бе далеч по-нормална от Флора и Елви, бурните истерични пристъпи не ѝ бяха чужди. Маргарета щеше да дойде и да влоши още повече нещата. През цялото време щеше да крещи с писклив глас и при най-малкото объркване щеше да започне да дере лицето си с нокти.

„Проклет Туре.“

Да. Докато Елви се мъчеше да намери изход от проблемната ситуация, яростта ѝ към Туре растеше, все пак той бе виновникът в случая. Нима не стори достатъчно за него? Нима не направи всичко по силите си?

„Почекай малко.“

Хрумна ѝ една мисъл, която дори я разсмя, напук на всичко. Това, разбира се, приличаше по-скоро на религиозна демагогия, но все пак пред олтара си бяха казали: „В радост и болка, докато смъртта ни раздели!“ Елви погледна към затворената врата на спалнята. Смъртта ги беше разделила. Туре бе мъртъв. Следователно не носеше

отговорност за него. Не се бе заклела пред свещеника, който ги венча преди четирийсет години, да продължи да се грижи за съпруга си и след смъртта му.

Флора издаде някакъв звук. Елви попита:

— Извинявай, какво каза?

Флора я погледна право в очите и промълви:

— Ъъъъъ.

Елви изпита сковаваш ужас. Ето че се случи. Не защити внучката си и всичко се обърка. Протегна ръце към лицето на Флора и я погали. После ѝ рече:

— Прости ми, прости ми. Веднага ще извикам такси. Става ли така? Ще извикам такси и ще се махнем от тук. Става ли?

Флора поклати бавно глава, хвана я за ръцете и повтори:

— Ъъъъ — този път обаче с лека усмивка.

Елви разбра. От гърлото ѝ се отрони внезапен бурен, почти лаещ смях на облекчение. Флора се шегуваше. Правеше същите звуци като зомбитата от играта.

— О, Флора, така ме изплаши. Реших, че...

— Извинявай, бабо. — Флора се огледа наоколо, този път с истинските си очи. От празния мъртъв поглед нямаше и следа. — Какво ще правим?

— Не знам, Флора.

Момичето свърси вежди.

— Нека обмислим всичко — рече тя. — Първо на първо, има ли вероятност да не е бил мъртъв? Да е изпаднал в нещо като кома и сега да се е върнал?

Елви поклати глава.

— Не. Освен ако всички не са решили по някаква странна причина да ме изиграят. Видях го вчера, когато отидох да занеса костюма и... Флора, какво има?

— Нищо, просто се опитвам... да си обясня какво се случва.

Елви се удиви. Момичето говореше напълно спокойно и изброяваше на пръсти различните възможности. Сякаш минутите на шок и отрицание бяха останали завинаги в миналото. На тяхно място се проявяваха онези ѝ качества, които иначе се опитваше да потисне — същите, които притежаваше майка ѝ като юрист.

— Второ на второ — Флора вдигна показалеца си, — ако наистина е бил мъртъв, какво тогава го е накарало да се събуди? Да не би да е свързано със случката в градината?

— Мда... Może и така да е.

— И трето на трето...

Елви чак сега разбра в какво състояние се намираше внучката ѝ. Промяната не бе единствено към по-добро, както ѝ се стори в началото. Логичните ѝ аргументи издаваха, че Флора се отнася към случващото се като към телевизионна игра, не като към невъзможно събитие, а по-скоро като към поредица от проблеми, които следва да бъдат разрешени.

„Е — помисли си Елви, — това е по-добрят вариант.“

— Трето на трето: дали само ние двете можем да го видим, или наистина се случва, разбиращ, нали?

Елви си спомни за студа, който усети, когато докосна с ръце заоблените рамене на Туре.

— Мисля, че се случва наистина и че е... Най-добре да извикаме линейка.

Флора се изправи.

— Może ли аз?

— Не мислиш ли, че е по-добре, ако аз...

— Да, но не може ли аз?

Флора дори сключи ръце пред себе си като за молитва и Елви вдигна рамене. Не можеше да разбере този ентузиазъм у внучката си, но предпочитаše да не я напуска скоро. Флора отиде да се обади на „Бърза помощ“, а Елви остана да седи на пода, потънала в размисъл.

„Това трябва да има някакъв смисъл. Всичко това... си има причина.“

РЕПОРТАЖ ПЪРВИ

23,10–23,20. Мъртвите се събуждат във всички морги
в град Стокхолм и околностите му.

23,18. На улицата пред дома за стари хора „Слънчев лъч“ е забелязан чисто гол старец, който не реагира на повикване. Полицията пристига на мястото, за да го върне в дома му.

23,20. Млад мъж е прегазен от микробус на неколкостотин метра от „Съдебна медицина“ в Сулна. Когато полицията пристига на мястото, мъжът вече си е тръгнал. Шофьорът на микробуса е в състояние на шок и твърди, че прегазеният младеж е имал огромна рана на корема. Той е бил изхвърлен на около десет метра напред при сблъсъка, което е причинило пръсването на корема му. Въпреки това мъжът се изправя и си тръгва.

23,24. „Бърза помощ“ получава първото обаждане — от някаква възрастна дама, която внезапно бива посетена от починалата две седмици по-рано нейна сестра, с която са живели заедно през последните пет години.

23,25. Персоналът на болница „Дъндерид“ пръв започва да звъни на старческите домове и църквите, които разполагат със собствени хладилни камери за трупове, и ги информира за положението.

23,25–23,45. Постъпват над двайсет сведения на очевидци за лутащи се из улиците старци.

23,26. Нилс Лундстрьом, пенсиониран фотограф, прави снимка, която ще украси първата страница на вестник „Експресен“ на следващия ден. В гробището на църквата в Тебю, откъм моргата, се задават седем старци в погребални ризи и се насочват към изхода. Фотографът успява да ги запечата, докато вървят между надгробните плочи.

23,30–23,50. От радиочестотите на полицейските коли, изпратени да приберат заблудените старци, става ясно, че те са починали през последните няколко седмици. Полицията информира Министерството на социалните грижи.

23,30. В „Бърза помощ“ постъпват куп обаждания на шокирани, на моменти дори изпаднали в пълна истерия хора, които споделят как мъртвите им роднини са

възкръснали. Линейки, терапевти и свещеници биват набързо изпратени по адресите на засегнатите.

23,40. Инфекциозното отделение на „Дъндерид“ е превърнато във временен сборен пункт. Повикан е допълнителен персонал.

23,50. От „Дъндерид“ съобщават, че два от труповете им не са възкръснали. След справка в картоните им става ясно, че единият е на човек, починал преди десет седмици, а вторият — на човек, починал преди дванайсет. И двата трупа са били обработени с формалин няколко пъти в очакване на организацията на погребенията.

Постъпват още доклади за подобни случаи. Изглежда, са се събудили само хората, които са починали през последните два месеца.

23,55. След извършена проверка във всички налични бази данни за починали, но все още непогребани лица през последните два месеца в района на град Стокхолм и околностите му, става ясно, че броят на възкръсналите е точно 1042 души.

23,57. Взето е решение всички възможности да бъдат проверени. На гробището „Скугсхюргорден“ е изпратена група специалисти, въоръжена с различни градински инструменти и подслушващи устройства, които да проверят гробовете и евентуално да ги отворят.

23,59. Отворени са множество отделения за спешна психиатрична помощ, които да приемат роднините на починалите, изпаднали в шок при вида им.

14 АВГУСТ

КЪДЕ СИ, ЛЮБИМИ?

*Пред Ниновия гроб пристигнах
тук.*

*Но где ли е Пирам? Не чувам
звук?^[1]*

Уилям
Шекспир,
„Сън в лятна
нощ“

ГРОБИЩЕ „РОКСТА“, 00,12

Улица „Енгбюплан“, площад „Исландсторьет“, квартал Блакеберг...

Ръцете на Малер бяха толкова потни, че се хълзнаха по кормилото, когато излезе от почти футуристичното колело на Блакеберг и свърна надясно преди табелата на „Крематориум и гробище «Рокста»“.

Мобилният му телефон зазвъня. Намали, извади го от чантата си и погледна номера. Търсеха го от редакцията. Бенке вероятно се интересуваше от снимките и текста на статията. Но Малер нямаше време. Пъхна обратно телефона в чантата и го оставил да звъни, сви в малкия паркинг и изключи мотора. Отвори вратата, по навик дръпна чантата си, излезе от колата...

И спря на място.

Застана до колата и се облегна на вратата.

Тук нямаше никой.

Между високите тухлени стени цареше пълна тишина. Жълтата лятна луна посипваше с мека светлина квадратния крематориум. Нищо не помръдваше.

Какво всъщност очакваше? Да стоят тук и да дърпат решетките...

Да. Нещо подобно.

Тръгна към портата и надникна вътре. Огромната площадка пред параклиса, където самият той бе стоял само преди месец, потен под черния си костюм и с разбито на милион парчета сърце, лежеше съвсем пуста в прегръдката на нощта. Луната тъчеше светлинен килим върху камъните и караше кварцовите им частици да проблясват.

Малер погледна към гробищния парк. Няколко слаби пламъка осветяваха короните на елите отдолу. Вероятно от свещи, оставени от някой опечален. Побутна вратите. Бяха заключени. Вдигна поглед към острите шипове на върха им. Нямаше как да прескочи.

Гробищата обаче вече му бяха познати, лесно щеше да влезе вътре. Не можеше дори да разбере защо изобщо ги заключват. Тръгна

покрай оградата, която премина в стръмен тревист склон, покрит с изкуствено напоявани безсмъртничета, свежи и красиви напук на изгорялата растителност наоколо.

„Лесно?“

Понякога мозъкът му забравяше, че вече не пребивава в тяло на трийсетгодишен. Преди щеше да му е лесно. Сега — не.

Огледа се наоколо. Няколко прозореца в триетажната сграда на улица „Силвершмедсгренд“ проблясваха в синьо, оцветени от телевизионните екрани. Навън нямаше жива душа. Малер облиза устни и погледна към върха на склона.

Бе около три метра висок с наклон от около четирийсет и пет градуса.

Малер се наведе напред, хвана се за няколко туфи трева и започна да се изкачва. Отслабените корени поддадоха и той се видя принуден да забие върховете на обувките си в земята, за да не полети назад. Лежеше с лице в тревата. Запълзя нагоре дециметър след дециметър като някакъв сънливец, но коремът му пречеше и го препъваше. Изведнъж прихна в смях, но бързо се успокои, защото движенията на корема му заплашваха да нарушат и без това крехкото му равновесие.

„На какво ли приличам в момента?“

Когато стигна до върха, спря да си отдъхне и огледа гробището. В подножието на склона надгробните камъни и кръстове стояха наредени в спретнати редици и се извисяваха като паметници над лунните си сенки.

Повечето от погребаните тук бяха кремирани, но Ана отказа да го стори с Елиас. Малер се ужасяваше от мисълта за малкото му телце, заровено в студената земя, но Ана намираше утеша в нея. Тя не искаше да се отдели от него и смяташе това за най-доброто решение.

В началото Малер отказваше да приеме довода ѝ и мислеше, че след време ще съжалява, но се оказа, че греши. Ана ходеше на гроба на сина си всеки ден и се чувстваше много по-добре само при мисълта, че той наистина е там. Не като пепел, а като цяло човече, с ръчички, крачета, главица. Малер все още не се бе примирил със смъртта на внука си и посещаваше гроба му с нежелание.

„Червеите. Разлагането.“

Да. Сега трябваше да действа. Без да се замисля повече, той се спусна надолу от другата страна на склона.

Ако... ако наистина се е събудил... как ли ще изглежда Елиас сега?

Малер бе присъствал на безброй местопрестъпления през живота си. Бе виждал как цели трупове или само части от тях биват изваждани от земята в найлонови торби, как телата на починали биват изнасяни от апартамента им след две седмици в компанията на домашното куче, как вадят удавници от шахти и рибарски мрежи. Подобни гледки в никакъв случай не можеха да бъдат наречени красиви.

Измъчващо го споменът за малкия бял ковчег на Елиас, за сбогуването им — един час преди погребалната церемония. Същата сутрин Малер бе отишъл да му купи последния конструктор „Лего“. Двамата с Ана стояха да отворения ковчег и го гледаха. Елиас бе облечен в любимата си пижама на пингвини, а в ръката си държеше плюшеното си мече, но всичко бе толкова ужасно *ненужно*.

Ана се приближи до ковчега му с думите:

— Събуди се, Елиас. Хайде, миличък. Стига вече. — После го погали по бузата. — Събуди се, миличко. Вече е сутрин, трябва да ходиш на градина...

Малер прегърна дъщеря си, но не намери думи да я успокои, защото в сърцето си изпитваше същото отчаяние. Когато постави до телцето му конструктора от серията за Хари Потър, за който внукът му толкова отдавна си мечтаеше, дори си помисли, че това ще го накара да се събуди, да се изправи здрав и читав и да сложи край на целия този кошмар.

Малер тръгна с внимателни стъпки по алеята между гробовете, сякаш се страхуваше да не притесни покойниците. Елиас лежеше погребан доста по-навътре и докато вървеше натам, Малер премина покрай един сравнително пресен гроб:

ДАГНИ БУМАН

14 СЕПТЕМВРИ 1918 — 20 МАЙ 2002

Малер спря и се ослуша. Пълна тишина. Продължи напред.

Вече можеше да види надгробната плоча на Елиас, най-навътре в реда от дясната му страна. Белият лилиум, оставен от Ана във вазата, проблясващ под лунните лъчи. Как бе възможно човек да се чувства така самотен сред толкова много погребани хора.

Ръцете на Мале трепереха, а устата му бе пресъхнала, когато падна на колене до гроба. Четириъгълните туфи трева, засадени върху разораната пръст, все още изглеждаха като кръпки на фона на околната растителност.

ЕЛИАС МАЛЕР

19 АПРИЛ 1996 — 25 ЮНИ 2002

ВИНАГИ ЩЕ ТЕ НОСИМ В СЪРЦАТА СИ.

Нищо не се чуваше. Нищо не се виждаше. Всичко си бе както преди. Нямаше разровена пръст, нямаше...

Как изобщо му хрумна подобна мисъл...

Нямаше протегнати изпод земята ръце.

Малер легна в цял ръст на тревата и обхвана с ръце гроба на внука си. Притисна ухо към земята. Това бе пълна лудост, но въпреки това се заслуша и запуши другото си ухо с ръка.

Тогава го чу.

Драскането.

Прехапа устни до кръв, притисна ухо още по-силно към земята и усети как тревата поддаде под тежестта му.

Да, отвътре действително се чуваше драскане.

Елиас се движеше, опитваше се да излезе навън.

Малер потрепери и скочи на крака. Застана в края на гроба и обгърна тялото си с ръце, сякаш за да му попречи да се пръсне. Съзнанието му бе напълно празно. Макар че дойде тук именно с тази мисъл, до последния момент не можеше да допусне, че ще се окаже

прав. Нямаше никакъв план за действие, никакви инструменти, никаква възможност да...

— Елиас!

Отново падна на колене, изтръгна туфите с трева и започна да рие пръстта с ръце. Копаеше като полудял, счупи ноктите си, а очите и устата му се напълниха с пръст. От време на време допираше ухо до земята и чуваше драскането все по-отчетливо.

Пръстта бе суха и рохка, все още свободна от корени. Капките пот, които се стичаха по челото на Малер, я напоиха за първи път от седмици насам. Ровеше бързо, но гробът се оказа по-дълбок, отколкото очакваше. След двайсет минути бе стигнал на такава дълбочина, че ръцете му висяха във въздуха, а капакът на ковчега все още не се виждаше.

Дълго време работи наведен през ръба, а кръвта пулсираше като луда в главата му. Притъмня му. Видя се принуден да направи кратка почивка, за да не припадне.

Силна болка преряза гърба му, когато се хвърли назад и падна върху меката разровена пръст. Драскането се чуваше още по-силно в прясната дупка. Дори му се стори, че долавя някакъв тънък писък, и затаи дъх. Писъкът загъръхна. Отново си пое въздух и писъкът се върна. Изсумтя, а от носа му изскочиха сополи, примесени с пръст. Явно трахеята му хрипеше. Нека си хрипти.

Суха пръст.

„Благодаря ти, Боже, че е суха.“

Значи тялото е мумифицирано, а не разложено.

Остана да лежи доста дълго така и прогони страшните мисли. Устата му беше съвсем пресъхнала, а езикът — прилепнал към небцето. Това бе невъзможно. Аeto, че се случваше. Как да постъпи? Или се предаваш и си затваряш очите. Или го приемаш и продължаваш напред.

Малер се изправи. Или по-точно — опита се да се изправи. Но гърбът му отказа да го слуша. Затова остана да лежи на земята, като бръмбар, който маха с крачета и се опитва да раздвижи скованите си стави. Но не успя. Вместо това се търкулна по корем и пролази до отвора в земята.

Извика:

— Елиас!

Не последва отговор. Само драскане.

Колко още му оставаше до ковчега? Нямаше никаква представа, а и едва ли щеше да успее да изрови още пръст без лопата. Пръстите му обгърнаха мънистената огърлица и той сведе глава, сякаш за да помоли за прошка. После погледна надолу към дупката и промълви:

— Не мога. Прости ми, миличко. Не мога. Твърде си на дълбоко. Трябва да доведа някого, трябва да...

Все още чуваше дращенето. Разплака се тихо.

— Стига, миличко. Дядо идва. Само трябва... да намеря някого...

Отново дращене.

Малер стисна зъби, за да пресуши сълзите и заглуши болката в гърба, и с усилие се изправи на колене. След това се обърна, хлипайки, и се спусна долу в дупката.

— Идвам, миличко, идват.

Едва се побра вътре. Стените ѝ докосваха корема му. Малер игнорира болката в гърба си, наведе се напред под дъжд от пръст и продължи да рови.

След няколко минути пръстите му докоснаха гладкия капак на ковчега.

„Ако поддаде...“

Звуките отвътре загълхнаха, докато Малер разчистваше белия капак, който блестеше на лунната светлина. С единия си крак бе стъпил от страната на главата, а с другия — откъм краката. В следващия миг обаче се опита да заеме по-удобна позиция и без да иска, стъпи по средата на ковчега, който изпуска. Малер отскочи ужасен встрани.

Подгизналата му от пот риза бе залепната за тялото и го стягаше. Всеки път щом се наведеше надолу, усещаше огромна тежест в главата и му се струваше, че ей сега ще експлодира като прегръян бойлер.

Дупката стигаше до ребрата му. Малер отпусна запъхтян глава на тревата и съвсем му причерня. Затвори очи и чу как червената кръв пулсира в тялото му.

„Как може да е толкова трудно.“

Когато започна да копае, знаеше, че ще трябва да положи нечовешки усилия, за да достигне до ковчега, но после просто щеше да го издърпа, да го отвори и... отново да види внука си.

Пръстта обаче бе рохка единствено над капака. Успя да я разрови без проблем, но едва ли щеше да му е толкова лесно да извади ковчега. Все пак никой не копаеше гроб с идеята, че по-късно ще се наложи да го отварят.

Малер пъхна ръце под главата си и си почина още малко. Над гробището повя лек ветрец, развя листата на трепетликите и охлади парещото му чело. Докато си почиваше, обгърнат от тишина, изведнъж с ужас си каза, че сигурно си въобразява. Желанието му да зърне внучето си отново бе толкова силно, че вероятно му се бе причуло. Или пък беше някое животно, например...

Плъх.

Затвори очи. Вятърът отново погали челото му. Беше напълно изтощен, усещаше как претоварените мускули на ръцете и гърба му се сгърчват. Не мислеше, че ще успее сам да излезе от дупката.

„Е, какво сега.“

Бръчките по челото му изчезнаха, а в душата му настъпи странен покой. Пред очите му пробягаха светли картини. Вървеше през поле от тръстика. Зелените млади стръкове галеха тялото му, преди да паднат пречупени под стъпките му. През завесата от листата им зърна голи тела — играеше на гоненица с някакви жени, като в същински индийски мюзикъл.

И той самият бе гол, а тръстиката го докосваше и драскаше кожата му. Цялото му тяло пареше и кървеше, но той продължаваше напред, замаян и възбуден от нежната болка и копнежа по мистичните тела. Тук ръка, там бюст, а после и литнал кичур кафява коса. Малер протягаше ръце, но успяваше да хване само тръстиковите стъбла.

Изпод краката му долиташе пращене, после смехът на жените заглуши шумоленето на тръстиката и в следващия миг той се превърна в бик, в тромаво животно, водено от пътта, което си пробива път напред през крехката тръстика, за да задоволи страстта си...

Отвори очи и се заслуша.

Драскането се бе върнало.

Но този път не просто го чуваше, а го усещаше. Дървеният капак под краката му выбириаше под напора на ноктите. Малер вдигна глава и погледна към ковчега.

— Кррр.

От внука му го делеше половин сантиметър.

— Елиас?

Не последва отговор.

Малер успя да се измъкне бавно от дупката.

В близката гора откри дълъг дебел клон, който занесе до гроба. Когато видя купа изровена пръст около зейналата дупка, не можа да повярва на очите се. Откъде бе намерил сили?

Пъхна клона между края на ковчега и плътната стена от пръст и го натисна. Ковчегът се повдигна леко на една страна. Малер имаше чувство, че езикът в устата му се е подул, когато чу как нещо вътре се пълзва и променя положението си.

„Как ли изглежда, как ли изглежда...“

Имаше и още нещо. Някакво шумолене. Сякаш ковчегът бе пълен с малки камъчета.

Накрая успя да го повдигне толкова много, че легна по корем, хвана го с две ръце за дръжките при главата и го измъкна от дупката.

Никак не тежеше. Никак.

Постоя така с малкия ковчег пред краката си. По него нямаше никакви следи от загниване, изглеждаше като в деня на погребението. Но Малер знаеше, че мъртвото тяло се променя отвътре.

Поглади лице. Изпитваше страх.

Бе чувал фантастични истории за трупове, особено на деца, които се оказват напълно запазени дори няколко десетилетия след погребението. Просто приличаха на заспали. Но това бяха приказки, легенди за светци или просто чудеса. Трябваше да е подготвен за най-лошото.

Ковчегът подскочи леко, сякаш някой го удари отвътре. Отново се чу шумолене и Малер за първи път усети силно желание да избяга оттам. Болницата за душевно болни бе съвсем наблизо. Там трябваше да отиде, с вик на уста, запушил уши с ръце. Но...

„Легото.“

Замъкът все още бе в апартамента му. Малките човечета не бяха помръднали от местата си след последната им игра заедно. Малер си спомни как Елиас ги повдигаше с ръчички и си играеше с мечовете им.

— Имало ли е и дракони по време на рицарите, дядо?

Наведе се над ковчега.

Капакът му бе захванат само с два метални болта, един откъм краката и един откъм главата. Пое си дълбоко въздух и ги разви. Затаи дъх.

„Това не е Елиас.“

Пристигна назад веднага щом съзря положеното в меката обшивка тяло. То принадлежеше на някакво джудже. На древно джудже, погребано на мястото на Елиас.

Усети силен мириз на престояло синьо сирене и едва се удържа да не повърне.

„Това не е Елиас.“

Лунната светлина бе напълно достатъчна, за да види как се беше променило тялото му. Малките ръце, които пляскаха във въздуха, бяха напълно сухи и черни, а лицето... лицето... Малер затвори очи и ги скри в ръце. Заплака.

Осъзна колко силно бе вярвал в невъзможното — че Елиас ще е абсолютно непроменен, като жив. Всичко случващо се сега бе напълно невъзможно, защо и тялото на внука му да не бе останало непокътнато?

Реалността обаче се оказа различна.

Малер сви устни, прехапа ги и свали ръце от очите си. По време на работата си като журналист се бе нагледал на толкова ужаси, че владееше до съвършенство изкуството да изключва съзнанието си и да запазва равновесие. Така стори и сега, когато се приближи до ковчега и вдигна Елиас.

Усети меката копринена пижама на пингвини под ръцете си. Кожата под нея бе твърда и груба. Коремът на детето бе подут от насибрали се газове, а миризмата на разлагащи се протеини беше ужасна.

Но Малер беше тук само телом. Той бе просто мъж, носещ дете на ръце. Едно много леко дете. Погледна за последен път в ковчега, за да провери дали не е забравил нещо. Оказа се, че е. Легото.

Ето откъде идваше шумоленето. Елиас бе успял да отвори кутията и пластмасовите парченца лежаха накуп в краката му, заедно с разкъсаната опаковка.

Малер спря и се опита да си представи какво се бе случило. Как Елиас лежи там...

Затвори очи. Прогони мисълта. Спра за миг, неуверен как да постъпи — дали да остави Елиас на земята и да напъха елементите от конструктора в джобовете си.

„Не, не, ще му купя нов конструктор, ще му купя целия магазин, ако трябва... аз...“

Тръгна към изхода с бавни крачки, дишаше учестено, едва успяваше да си поеме достатъчно въздух, за да засити кръвта си с кислород. Прошепна тихо на внука си:

— Елиас, Елиас... всичко ще се оправи. Прибираме се вкъщи... при замъка. Кошмарът свърши. Отиваме си... вкъщи...

Елиас се извърна бавно и сънено в ръцете му, а Малер си спомни за всички онези случаи, когато пренасяше крехкото му телце от колата или дивана в леглото. Със същата тази пижама.

Тялото му сега обаче не бе нито меко, нито топло, а твърдо, студено и грапаво като на влечучо. На половината път до изхода се осмели да погледне отново лицето му.

Кожата бе с цят на портокал, силно опъната по щръкналите скули. От очите бяха останали само две цепки, като на малко азиатче. Ала устните и носът бяха черни и сбръчкани. Единственото, което напомняше за предишния Елиас, бе кафявата му къдрава коса, която се разяваше по високото чело.

Въпреки това имаха късмет.

Тялото на Елиас бе започнало да се мумифицира. Ако почвата бе малко по-влажна, вероятно вече щеше да се е разложил.

— Извадил си късмет, момчето ми. Лятото беше сухо. Ти, разбира се, няма как да го знаеш, но нямаше ден, който да не е... топъл и приятен. Като онази година, когато двамата с теб отидохме да ловим... пъстърва... Помниш ли? Когато ти стана мъчно за червейчетата и се наложи да сложим желирани бонбони на куките...

Малер не спря да говори през целия път до вратите. Все още бяха заключени. Как можа да забрави.

Свлече се напълно изтощен при стената до тях, с Елиас в ръце, не можеше да направи нито крачка повече. Вече не усещаше миризмата. Сякаш целият свят бе пропит с нея.

Държеше Елиас близо до гърдите си и гледаше в луната. Тя му намигаше приятелски с жълти очи, сякаш одобряваща постъпката му. Малер кимна, затвори очи и погали Елиас по косата.

По хубавата му коса.

[1] Превод Валери Петров. — Б.р. ↑

БОЛНИЦА „ДЪНДЕРИД“, 00,34

— Как се чувствате сега?

Някой натика микрофон пред устата му и Давид инстинктивно посегна да го хване.

— Как се... чувствам ли?

— Да, как се чувствате?

Не можеше да разбере как го откри репортерът от ТВ 4. След като го изгониха от стаята на Ева, отиде да седне в чакалнята, а журналистиът се появи петнайсет минути по-късно и го попита дали може да му зададе няколко въпроса. Бе мъж на неговата възраст, а очите му проблясваха — дали от умора, или пък от грима, а може би от превъзбуда?

Давид изкриви устни в усмивка, която обикновено излизаше ужасно на снимки, и му отвърна:

— Добре. Очаквам с нетърпение четвъртфинала.

— Моля?

— Четвъртфинала.

Репортерът погледна към оператора и двамата се разбраха без думи — трябваше да заснемат кадъра отново. Репортерът промени гласа си, сякаш изричаше въпросната реплика за първи път.

— Давид, вие сте единственият човек, който е присъствал по време на самото събуждане на мъртвец. Какво се случи?

— Аха — рече Давид. — След първия свободен удар усетих как топката литва напред...

Репортерът сбърчи чело, прибра микрофона, махна на оператора и се наведе към Давид.

— Извинете, разбирам, че ви е тежко, но преживяното от вас е важно за обществото... Нали разбирате. Куп хора биха искали да чуят разказа ви.

— Вървете си.

Репортерът махна с ръка.

— Разбирам ви. Смятате, че съм някакъв паразит, който иска единствено да извлече полза от скръбта ви и да я използва за

забавление на хората. Знам, че се чувствате така, но...

Давид погледна репортера право в очите и избоботи:

— Мисля, че всичко е заради играчите, които обикновено не се прибират за подобни мачове, но днес играят. Не че отборът е слаб без тях, не искам да кажа това... Но когато футболист като Мелбю покрива Златан, който е в страхотна форма, като днес...

Давид се хвана за главата, хвърли се на дивана и се сви на кълбо. Затвори очи и продължи:

— ... В такива случаи е невъзможно да спечелим, ама какви ги говоря, невъзможно е да не спечелим. Аз, разбира се, го усетих още когато футболистите ни излязоха на терена...

Репортерът се изправи и даде знак на оператора да снима Давид, който лежеше свит на кълбо в празната стая.

— ... Казах на Кимпа^[1], че са ни в кърпа вързани, а той само кимна и аз си спомних как удари с глава топката към мен, а аз я подадох на Хенке...^[2]

Телевизионният екип се дръпна назад и операторът избра приближен кадър. Получи се добър материал.

Давид мълкна в същия миг, когато ги чу да затварят вратата с въздишка, но не помръдна от мястото си. Никога вече нямаше да се почувства като истински човек. Явно това бе лицето на мрака. Жертвите на глад, на мъчения, на масови убийства. Ежедневието в другия край на света, за който щастливите хора си мислеха с въздишка и гузна съвест, но не можеха да проумеят. Мракът, с който понякога и той самият флиртуваше в текстовете си. Без да го познава наистина.

Репортерът все още обитаваше света на светлината и следователно нямаше смисъл да разговаря с него. Нямаше думи, с които да му обясни. Давид притисна очите си с ръце, толкова силно, че видя искри. Най-ужасното бе, че и Магнус все още живееше в светлината. Спеше в дома на баба си, без дори да подозира какво се случва. След няколко часа Давид щеше да е принуден да отиде при него и да го предаде на мрака.

„Ева, какво да правя?“

Ако можеше да ѝ зададе този единствен въпрос: как да каже на Магнус?

Но сега тя бе разпитвана от други. По други въпроси.

След като първата вълна на хаос в болницата отмина, лекарите проявиха невероятен интерес към факта, че Ева може да говори. Явно бе една от малцината. Може би защото бе починала малко преди отново да се пробуди, или нещо подобно.

Давид не се изненада особено, когато разбра за случващото се в моргата. Струваше му се също толкова противоестествено и невъзможно като всичко останало, но и логично. Целият свят потъна в мрак тази нощ, защо и мъртвите да не се събудят?

След почти цяла вечност се изправи, излезе в коридора, сви зад ъгъла и тръгна към стаята на Ева, но се спря. Пред затворената врата се бяха скуччили сума ти хора. Зърна камери и микрофони.

„Любима...“

Всеки път, когато видеше падаща звезда или играеше игра, по време на която трябваше да си пожелае нещо, винаги бе искал само едно: „Нека вечно да обичам Ева, нека любовта ми към нея никога да не угасне.“

Тя изпълваше цялата му вселена и правеше света по-добро място за живот. За хората в коридора бе просто предмет, новина, източник на информация. Сега тя беше в ръцете им. Ако се приближеше към стаята, щяха веднага да се нахвърлят и върху него.

Откри една чакалня малко по-надолу в коридора, седна там и се загледа в някакъв плакат на Хуан Миро, докато изображените по него фигурки не се размърдаха. След това отиде при един лекар, който нищо не знаеше и не можа да му помогне. Каза му единствено, че всякаакви посещения са немислими.

Върна се при Миро. Колкото повече се взираше във фигурите, толкова по-зли му се струваха. Затова отмести поглед към стената.

[1] Шведски футболист. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за Хенрик Ларшон. Известен шведски футболист от националния отбор. — Б.пр. ↑

ГРАД ТЕБЮ ШУРКБЮ, 00,52

Когато Флора се върна след телефонното обаждане, за втори път тази нощ изглеждаше така, сякаш е видяла призрак. Приближи се до вратата на спалнята и се заслуша.

— Как мина? — попита Елви. — Появяваха ли ти?

— Да — рече Флора. — И още как.

— Ще изпратят ли линейка?

— Да, но... — Флора седна до Елви на дивана и започна да почуква с чаената лъжичка върху чашата. — ... Май ще трябва да почакаме. В момента... имат много работа.

Елви хвана внимателно ръката ѝ, за да я накара да спре да си играе с лъжичката.

— Как така? Какво казаха?

Флора поклати глава и започна да прехвърля лъжичката между пръстите си.

— Случва се навсякъде. Столици са се събудили. Може би към хиляда.

— Не.

— Да. Жената ми каза, че всички линейки са заети, да ги... прибират. И че не трябва да правим нищо... да не го докосваме и т.н.

— Защо?

— Защото можело да е заразно. Все още нищо не знаят.

— Как така заразно?

— Не знам, по дяволите. Така ми каза.

Елви се отпусна на дивана и се взря в кристалната ваза върху холната маса, която двамата с Туре получиха от Маргарета и Йоран за четирийсетата си годишнина. „Орефош“^[1]. Вероятно струваше цяло състояние. Няколко изсъхнали рози, изпратени от опечалени, стърчаха от гърлото ѝ.

Усети как устните ѝ започват да треперят, първо в крайчетата, а после по цялата си дължина. След това под въздействието на някаква неустойма сила взеха да се извиват все по-нагоре и по-нагоре, докато не разцъфтят в толкова широка усмивка, че дори бузите я заболяха.

— Бабо? Какво има?

На Елви ѝ се искаше да се разсмее. Не. Това не бе точната дума. Искаше ѝ се да скочи от дивана и да затащува под звуките на собствения си смях. Ала Флора се дръпна назад, сякаш се опасяваше, че поведението на баба ѝ е поредният необясним феномен, а Елви вдигна механично дясната си ръка, за да скрие усмивката си. Устните ѝ продължиха да се извиват, но тя успя да им попречи със силата на волята си. Не трябваше да я плаши.

— Това е второто пришествие — рече тя с приглушена радост. — Не разбираш ли? Това е второто пришествие. На мъртвите. Няма друго обяснение.

Флора наклони глава настрани.

— Така ли?

Елви не намираше точните думи, с които да ѝ обясни. Щастието и трепетът ѝ бяха толкова големи, че езикът бе безсилен да ги изрази. Затова просто ѝ каза:

— Флора, не мога да говоря за това в момента. Не искам да го обсъждаме. Просто имам нужда да остана за малко сама.

— Как така? Защо?

— Имам нужда да остана сама. За малко. Може ли?

— Да, да, естествено.

Флора отиде до прозореца, застана пред него и се загледа в едва различимите корони на плодните дръвчета в градината. А може би искаше да наблюдава отражението на баба си в стъклото. Елви се посвети на вярата си сред пълна тишина. След малко Флора разклати металния вятърен чан на прозореца, отвори балконската врата и излезе на верандата. Шумът от стъпките ѝ се примеси със звъна на метала, но след няколко секунди в стаята отново настъпи тишина.

„Небесното царство. Накрая всички ще...“

Еуфория. Никоя друга дума не можеше да опише толкова добре бушуващата в гърдите на Елви емоция.

„Като през последната вечер преди дълго пътуване.

Човек е приbral билет в джоба си и багажът му го чака готов.

Далечните земи са вече близки...“

Да. Точно така. Елви се опита да си представи далечната земя, към която скоро щеше да потегли заедно с всички останали. За нея нямаше туристически брошури. Всичко бе в ръцете на самата Елви, а

тя не можеше да я види. Изпълзваше ѝ се, не се поддаваше на описание.

Ала Елви остана седнала на дивана, уверена, че скоро... съвсем скоро...

Изминаха няколко минути, през които сладката течност в бокала на радостта ѝ се примеси с горчивите капки на гузната ѝ съвест. Та нали Флора бе тук. Тук. И сега. Къде изчезна изведнъж? Елви се изправи, за да потърси внучката си, и забеляза фотьойла пред вратата на спалнята. Дори успя да се зачуди защо стои там, преди да си спомни, че Туре е затворен вътре. Седеше пред бюрото си и разгръща листове. Като приживе. Елви спря и в душата ѝ се промъкна черна мисъл.

„Ами ако това е всичко?“

Когато Флора се върна при нея след обаждането до „Бърза помощ“ и сподели какво е научила, Елви веднага си представи тихата армия на възкръсналите, стотици, хиляди. Представи си как вървят с достолепие из улиците като красиво послание за предстоящото чудо. Приближи се до вратата на спалнята. Чу как листовете хартия шумолят. Спомни си за израсналите нокти на краката му, за студената му кожа, за миризмата. Армията не беше от небесни ангели, а от тела от плът и кръв, пълзнали навсякъде, създаващи единствено проблеми.

„Неведоми са...“

Пътищата Господни. Нищо не знаем. Елви поклати глава и изрече на висок глас:

— Нищо не знаем.

Това ѝ стигаше. Вече можеше да излезе на верандата и да намери Флора.

Навън цареше непрогледен августовски мрак. Не се усещаше никакъв полъх, който да развее листата. Но ѝ така спокойна, че дори пламъкът на запалените свещи гори неподвижен. Когато очите ѝ привикнаха с тъмнината, Елви успя да зърне тъмните контури на тялото на Флора, която седеше облегната на ябълковото дърво. Елви слезе надолу по стълбата и отиде при нея.

— Тук ли седиш? — попита тя.

Флора не отговори на тъй или иначе риторичния въпрос, а вместо това каза:

— Размишлявам.

С тези думи се изправи, откъсна една недоузряла ябълка от дървото и започна да я прехвърля от ръка в ръка.

— За какво?

Ябълката полетя във въздуха, попадна за миг под лъчите на струящата от хола светлина и отново тупна в ръката на Флора.

— Как, по дяволите, ще постъпят? — попита Флора и се изсмя.

— Вече нищо не е същото. Всичко се променя. Разбираш ли? Всичко, което са построили... Пуф! Няма го! Смъртта, животът. Всичко е с главата надолу.

— Не — намеси се Елви. — Не си права.

Босите крака на Флора затанцуваха по зеления килим. Изведнъж подхвърли ябълката нависоко. Елви я видя да изписва дъга над оградата, после я чу как тупна върху покрива на съседите и се търкула надолу по керемидите.

— Не прави така — рече тя.

— Защо? Защо? — Флора разтвори ръце, сякаш искаше да обхване в прегръдката си нощта и целия свят. — Какво ще направят? Ще извикат жандармерията, ще ги арестуват? Ще се обадят на Буш и ще го помолят да изпрати няколко бомбардировача? Наистина... много ми се иска да видя как ще се справят с този проблем.

Флора откъсна още една ябълка и отново я хвърли, но в друга посока. Този път не уцели ничий покрив.

— Флора...

Елви се опита да хване ръката на внучката си, но тя я дръпна.

— Не разбирам — продължи Флора. — Вярваш, че това е Армагедон, нали? Не съм запозната с притчата, но се очаква мъртвите да се събудят, седемте печата да се счупят, с други думи, пълна програма. А след това настъпва краят, нали?

Въпреки огромното си нежелание да приеме думите, с които Флора изрази вярата ѝ, Елви ѝ отвърна с „да“.

— Добре. Е, аз не съм на същото мнение, но ако наистина вярваш в това, то какво значение има никаква ябълка, захвърлена по покрива на съседите?

— Трябва да проявяваш уважение, Флора. Моля те, успокой се.

Флора се разсмя с глас. После прегърна Елви и я залюля напред-назад, сякаш бе малко дете, което нищо не разбира. Елви бе достатъчно силна, за да го понесе. За да я остави да я полюлее.

— Бабо, бабо — прошепна Флора, — вярващ, че със света е свършено, а ми казваш да се успокоя.

Елви изсумтя. В това нямаше нищо смешно. Флора я пусна, пристъпи крачка назад и притисна длани една към друга, като за индийски поздрав.

— Както сама каза по-рано, не споделям вярата ти. Но в едно съм сигурна, това ще доведе до дяволска бъркотия. Да беше чула само операторката на „Бърза помощ“. Говореше така, сякаш зомбитата ѝдишаха във врата. Ще настъпи истински хаос, всичко ще се промени и това ме радва.

Линейката се промъкна до къщата им тихо като крадец. Без сирени и дори без светлини. Пльзна се безшумно по алеята, предните врати се отвориха и двама души в светлосини ризи излязоха навън. Елви и Флора ги посрещнаха.

Наблизаваше един и половина и мъжете имаха съвсем изтормозен вид. Вероятно ги бяха вдигнали от леглата, за да тръгнат да прибират мъртвите. Медикът, който слезе от страната на шофьора, кимна на Елви и посочи с пръст къщата.

— Там ли е?

— Да — отвърна му Елви. — Затворих го... в спалнята.

— Не сте единствената, повярвайте ми.

Сложиха си гумени ръкавици и продължиха нагоре по стълбите. Елви не знаеше какво да прави. Дали да ги последва вътре и да им помогне, или просто да не им се пречка?

Остана на улицата, пристъпвайки от крак на крак, когато задната врата на линейката се отвори и навън излезе още един мъж. Той изобщо не приличаше на медиците. Беше по-възрастен, по-пълен и носеше черна риза. Спря се за миг до линейката и огледа околността. На лицето му се изписа пълно задоволство. Може би седял затворен в колата твърде дълго.

Когато се обърна към къщата, Елви забеляза белия четириъгълник на яката на ризата му, затова изтри ръце в халата си и се приготви да го поздрави. Флора дори подсвирна с уста, но баба ѝ не ѝ обърна внимание. Това бе важно.

Мъжът тръгна към къщата с бързи крачки — бе удивително енергичен за теглото си — и ѝ подаде ръка.

— Добър вечер. Или по-скоро добро утро. Бернт Янсон.

Елви пое ръката му, топла и силна, поклони се леко и се представи:

— Елви Лундберг.

Бернт поздрави и Флора, преди да продължи:

— Работя като свещеник в болницата в Худинге, но тази вечер съм дежурен в линейката.

След тези думи на лицето му се изписа сериозно изражение.

— Как приемате случващото се?

— Ами — отвърна му Елви, — доста добре.

Бернт кимна, но не каза нищо. Остави Елви да продължи. Тъй като тя не го стори, той отново взе думата.

— Доста странна история, нали? Повечето хора намират случващото се за ужасно зловещо.

Елви нямаше какво да добави. Всъщност я интересуваше единствен въпрос и тя му го зададе:

— Как е възможно?

— Да — започна Бернт. — Всички това се питат, което си е напълно естествено. За жалост не мога да ви дам никакъв отговор.

— Но вие трябва да знаете!

Елви повиши глас, а Бернт поклати озадачено глава.

— Какво... искате да кажете?

Елви погледна Флора, очевидно забравила, че няма смисъл да очаква подкрепа по този въпрос точно от внучката си. Това я подразни още повече. Тропна с крак по тротоара и рече високо:

— Нима си позволявате да стоите пред мен в качеството си на свещеник от Шведската протестантска църква и да ми обяснявате, че не знаете какво се случва? Ако носите Библията си, ще ви покажа.

Бернт вдигна ръка пред себе си, за да се защити.

— Аха, ето какво имате предвид...

Флора ги оставил и влезе в къщата. Елви дори не я забеляза.

— Да, точно това имам предвид. Едва ли смятате, че това е просто някакво чудо... като например сняг през юни. А? В последния ден мъртвите ще се изправят от гробовете си...

Бернт сключи ръце в опит да я успокои и рече:

— Е, може би е малко рано да говорим по... тези въпроси.

После огледа улицата, почеса се по врата и продължи:

— Но, разбира се, не изключвам възможността случващото се да има по-дълбок смисъл.

Елви не се предаде.

— Нима не го вярвате? — попита тя.

— Ами... — Бернт погледна към линейката, пристъпи малко поблизо към Елви и прошепна в ухото ѝ: — Да, да, вярвам го.

— Ами защо не го кажете тогава.

Бернт се върна на предишното си място. Изглеждаше доста поспокоен, но продължи да шепне:

— Е, защото подобно изказване би разбунило доста духове в настоящия момент. Не затова съм изпратен тук. Доста хора биха се обидили, ако започна да им проповядвам вярата... в настоящата ситуация.

Елви го разбираше. Може и да намираше в поведението му лека проява на страхливост, но през тази нощ повечето хора едва ли искаха да чуят за края на света.

— Значи вярвате... — продължи Елви, — че Христос ще възкръсне от мъртвите. И във всичко останало. Вярвате, че ще се случи.

Този път Бернт не можа да се сдържи. На лицето му цъфна огромна радостна усмивка и той прошепна:

— Да, вярвам!

Елви се усмихна. Вече не беше сама.

Медиците излязоха на стълбата с Туре. Трудно им бе да скрият отвращението си. Когато се приближиха, Елви разбра защо. На ризата му, около гърдите, имаше голямо жълто петно, а от тялото му се носеше миризма на развалено. Бе започнал да се размразява.

— Аха, ясно — рече Бернт. — Това е...

— Туре — обясни му Елви.

— Добре. Туре.

Флора излезе след тях. Бе взела дрехите и чантата си от спалнята. Приближи се до Бернт и го огледа набързо от глава до пети. Бернт стори същото. Погледът му се спря за миг върху щампата на „Мерилин Менсън“, а Елви скръсти ръце на гърдите си и се опита да внуши на внучката си със силата на мисълта, че това не е подходящ момент за водене на спорове по теологични въпроси. Но Флора очевидно се интересуваше от чисто практичесната страна на нещата.

— Какво правите с тях? — попита тя.

— За момента... ги водим в „Дъндерид“.

— А после? Какво ще правите после?

Туре вече бе вкаран в линейката и Елви се намеси:

— Флора, имат много работа...

Флора се обърна към Елви.

— Не ти ли е интересно? Не искаш ли да знаеш как ще постъпят с дядо?

— Ами... — Бернт се прокашля. — Това е напълно естествен въпрос. Работата е там, че не знаем. Но мога да ви уверя, че няма да им правим нищо.

— Какво имате предвид? — попита Флора.

— Помислих си, че... — Бернт свърси вежди. — Не съм сигурен за какво точно си мислиш, но предположих...

— Откъде сте толкова сигурен?

Бернт погледна Елви, сякаш искаше да й каже: „Ex, тези младежи“, и Елви се съгласи с половин сърце. Един от медиците остана при Туре, а другият се приближи до тях.

— Готово.

Бернт направи някаква гримаса, а медикът се захили.

— Да тръгваме, а?

— Да — Бернт се обърна към Елви. — Искате ли да дойдете с нас?

Елви поклати глава и той продължи:

— Е, в такъв случай, ще се свържем с вас веднага... Веднага щом разберем нещо повече.

После стисна ръката на Елви, за да си вземе довиждане. Когато я подаде към Флора обаче, тя я поглежда и каза:

— Аз ще дойда.

— Не — възрази Бернт и погледна към Елви. — Едва ли е уместно.

— Само до града — рече Флора. — Да ме закарате. Вече попитах.

Бернт се обърна към медика и той му кимна. Отецът въздъхна и каза на Елви:

— Одобрявате ли?

— Нека постъпи, както реши — рече Елви.

— Добре тогава — отстъпи Бернт. — Това, така или иначе, не ме засяга.

Флора се приближи към баба си и я прегърна.

— Трябва да се срещна с един приятел.

— Сега?

— Да. Ще се справиш ли сама?

— Естествено.

Елви остана до градинската порта, докато Флора не се качи в линейката заедно с Бернт. Махна им и отново се сети за миризмата. Вратите се затвориха. Линейката потегли бавно назад по алеята на отсрещната къща, обърна се и...

Пръстите на Елви внезапно се разтвориха, очите ѝ се уголемиха и някакво странно усещане прониза като стрела тялото ѝ: Туре. Залитна и се подпра на вратата. Туре бе там. Усещаше духа му в тялото си, същият дух, който гаснеше пред очите ѝ в спалнята му приживе. Сега я изпълваше цялата, а гласът му ехтеше в главата ѝ.

„Мамо, помогни ми! Притиснат съм... не искам да си тръгвам... искам да остана вкъщи, мамо...“

Линейката зави по алеята.

— Мамо... тя идва, тя...

Усети как духът на Туре напуска тялото ѝ, вече бе извън нея, като обвивка. Макар и гласът му да ехтеше в съзнанието ѝ, стократно по-силен от обикновено, тя успя да долови през него думите на Флора, значително по-слаби.

„Бабо... чуваш ли? С теб ли...“

Елви усети как физическото поле помежду им се разсея и постепенно възвърна контрол върху тялото си. Последното, което успя да препрати на внучката си, бе:

„Чувам...“

След това всичко приключи и тя отново бе себе си, просто Елви, подпраяла се на градинската порта. Линейката засили ход, а възрастната жена успя да зърне някаква бяла фигура точно преди да склони глава заради кънтящото в ушите ѝ жужене като на рояк комари и палещата болка в главата, която усещаше като нажежени червени слънца под затворените си клепачи.

Въпреки всичко видя чудото.

Прегърна гредата на вратата, за да не се строполи върху асфалта. Някаква сила притискаше главата ѝ надолу, не можеше да отвори очи, за да погледне още веднъж. Не ѝ бе позволено.

Болката изчезна само след няколко секунди. Елви вдигна глава и впи очи в улицата, където линейката бе стояла само преди миг.

Жената я нямаше.

Но Елви я видя. С крайчеца на очите си, точно преди линейката да изчезне от полезрението ѝ, съзря висока слаба жена с тъмна коса, която изведнъж се появи зад колата и протегна ръка към нея. В следващия миг силната болка принуди Елви да отмести поглед.

Загледа се в продължението на улицата. Линейката тъкмо сви по пресечката, излизаша на главното шосе. Ала жената бе изчезнала.

„В линейката... ли е сега?“

Елви притисна чело с ръка и напрегна силата на мисълта си.

„Флора? Флора?“

Не последва отговор. Връзката между тях бе прекъсната.

Как изглеждаше жената в действителност? Как бе облечена? Не можеше да си спомни. Елви се опита да си представи лицето ѝ, тялото, което зърна само за част от секундата, но образът ѝ се изпълзваше. Сякаш се опитваше да извика някакъв спомен от ранното си детство, но съзираше само откъслечен детайл, единственият набил се на очи. Всичко останало бе като въгъла.

Лицето, дрехите, всичко изчезна от съзнанието ѝ. Само в едно бе напълно сигурна — нещо стърчеше от пръстите на жената. Нещо, което проблясваше леко на фона на уличното осветление. Нещо тънко. Метално.

Елви се втурна в къщата, за да се опита да се свърже с Флора по обичайния начин. Позвъни на мобилния ѝ телефон.

— В момента няма връзка с този номер...

[1] Най-известната марка шведски луксозен кристал. — Б.пр. ↑

ГРОБИЩЕ „РОКСТА“, 02,35

Малер се събуди от дрънкане на метал, после чу гласове.

За миг се почувства напълно объркан. Осъзна, че седи и държи нещо в ръце. Тялото го болеше. Къде се намираше и защо е тук?

След това си спомни.

Елиас все още лежеше върху коленете му, неподвижен. Луната се бе преместила и сега човек можеше да зърне лицето ѝ зад върховете на дърветата в гробището.

Колко време е минало? Час? Два?

Желязната порта се отвори със скърцане, а на площада пред параклиса плъзнаха няколко сенки. Светнаха фенери, а светлинните им сполове зашариха по камъните. Чуха се гласове.

— ... все още е рано да се каже...

— Но какво смятате да правите, ако се окаже, че е така?

— Първо ще използваме апаратурата, за да добием представа за обхвата на явлението, а след това...

— Смятате ли да отворите гробовете?

Този глас се стори познат на Малер. Беше на Карл-Ерик Люнгхед, един от колегите му от вестника. Не чу отговора. Елиас продължаваше да лежи неподвижно в ръцете му, като мъртъв.

Можеха да го видят само ако насочеха фенерите към стената. Малер бе обкръжен от непрогледен мрак. Разтърси внимателно Елиас. Нищо не се случи. В гърдите му назря силен страх.

„Всичко е било напразно...“

Напипа твърдата суха ръка на Елиас, докосна дланта му с палец и показалец и я натисна. Ръката на внучето му се сви в юмрук около пръстите му. Петте фенера тръгнаха напред към вътрешността на гробищата, следвани от човешките силуети.

Тялото на Малер бе напълно схванато от дългото седене на едно място, а на мястото на гръбначния му стълб сякаш имаше нагорещен до червено железен прът. Защо не ги извика? Карл-Ерик щеше да му помогне, защо избра да замълчи?

„Заштото...“

Зашото така трябаше. Зашото... *me*. Другите.

— Елиас, трябва... да те оставя на земята за малко.

Елиас не му отговори. Малер издърпа отчаяно пръстите си от ръката му и внимателно положи телцето му на алеята. После притисна гръб към стената, напрегна бедрените си мускули и така успя да се изправи на крака.

Запалените фенери танцуваха сред надгробните площи като превъзбудени духове. Малер се опита да чуе дали не се задаваха още хора, но долови единствено далечните гласове на вече пристигналия екип. Както и тихата мелодия на „Малка нощна музика“ от телефона в колата си. Небето леко порозовя.

— Елиас?

Нямаше отговор. Малкото телце лежеше изпънато на камъните, като детски силует, изтъкан от спълстен мрак.

„Дали ме чува? Дали ме вижда? Знае ли кой съм?“

Малер се наведе, пъхна ръце под коленете и врата на Елиас, изправи се и тръгна към колата.

— Хайде да се прибираме, миличко.

На паркинга вече имаше още три коли. Линейка, ауди с логото на вестника и волво със странен регистрационен номер. Жълти цифри на черен фон. Мина известно време, преди Малер да се досети, че явно става дума за кола на военните.

„Армията? Толкова ли е всеобхватно?“

Сега вече бе убеден, че е постъпил правилно, като не им се е обадил. Военните създаваха единствено проблеми.

Тялото на Елиас беше съвсем леко. Неестествено леко, като се има предвид... колко бе наедрял. Коремът му толкова беше пораснал, че най-долните копчета на пижамката му се бяха отворили под натиска му. Малер обаче знаеше, че там вътре има само газ, образуван при разлагането на чревната flora. А той е безтегловен.

Положи внимателно Елиас на задната седалка и излезе от паркинга. Свали всички прозорци на колата.

От апартамента му ги деляха само няколко километра. Малер не спря да говори с Елиас през целия път, без да получи отговор.

Сложи Елиас на дивана в тъмния хол, наведе се напред, целуна го по лицето и му каза:

— Сега се връщам, миличко. Само ще...

Извади три хапчета парацетамол от аптечката в кухнята и ги изгълта наведнъж с гълтка вода.

„Така... така.“

Все още можеше да усети допира на челото на Елиас по устните си. Хладната, студена, мъртва кожа. Сякаш бе целунал камък.

Не посмя да запали лампите в хола. Елиас лежеше неподвижно на дивана. Копринената му пижама проблясваше леко на фона на първите слаби лъчи светлина. Малер хвана лицето си с ръце.

„Какво правя?“

Да, какво правеше наистина? Трябваше да гледа на Елиас като на сериозно болен. Как постъпват хората в подобни случаи? Водят децата обратно вкъщи? Не. Викат линейка и ги изпращат в болницата — мортгата, — за да получат помощ.

Мисълта за мортгата го притесняваше. Заради това, на което стана свидетел там. Заради мъртвите, заради това как бяха завързвани и как се бореха да се освободят. Не искаше Елиас да преживее същото. Но какво можеше да стори? Нямаше възможност да се грижи за него... да задоволи нуждите му.

„А дали в болницата ще го сторят?“

Болката в гърба му се притъпи, съзнанието му се проясни. Естествено, че трябваше да извика линейка. Това бе единственото решение.

„Момченцето ми, милото ми дете.“

Зашо нещастието не се случи месец по-късно. Вчера или завчера. Ако Елиас не бе лежал в земята толкова дълго, смъртта щеше да пощади тялото му, нямаше да успее да го превърне в съсушеното влечугоподобно същество с почернели крайници. Колкото и силно да го обичаше, Малер не можеше да затвори очите си за истината — Елиас вече не приличаше на човешко дете, а на нещо страшно, което държат затворено зад стъкло.

— Миличко, сега ще повикам лекар. Ще ти помогнат.

Мобилният му телефон зазвъня.

На екрана се изписа телефонният номер на вестника. Този път реши да вдигне.

— Да...

Бенке го прекъсна с плачевен тон:

— Къде беше? Първо забърка тази каша, а след това изчезна яко дим.

Малер не можа да сдържи усмивката си.

— Бенке, не аз забърках тази каша. Вината със сигурност не е моя.

В другия край на линията настъпи тишина. Малер чуваше много гласове, но не можеше да ги разпознае.

— Густав — започна Бенке. — Елиас. Той...?

Малер имаше доверие на приятеля си, но решаващото в случая бе не доверието, а връзката с външния свят. Затова си пое дълбоко въздух и рече:

— Да. Тук е. При мен.

Шумът в слушалката утихна и Малер разбра, че Бенке се е преместил, за да не може никой да чуе разговора им.

— Зле ли е?

— Да.

Около Бенке цареше пълна тишина. Вероятно бе влязъл в някой празен кабинет.

— Густав, не знам какво да кажа.

— Не е нужно да казваш каквото и да било. Просто искам да знам какво правят, за да съм сигурен, че постъпвам правилно.

— Събират ги и ги водят в „Дъндерид“. Започнали са да отварят гробове навсякъде. Военните им помагат. Осланят се на някаква разпоредба за действие при масови епидемии. Всъщност никой нищо не знае. Мисля, че... — Бенке замъркна за миг. — Не знам, и аз имам внуци. Може би постъпваш правилно. Навсякъде цари... някаква паника.

— Знае ли някой на какво се дължи случващото се?

— Не. А и, Густав... Има още нещо.

— Бенке, не мога. Душата ми е разкъсана.

Бенке въздъхна. Малер знаеше колко му коства да запази спокойствие и да не му се разкреши.

— Снимките у теб ли са? — попита той.

— Да, но...

— Добре — рече Бенке. — Това са единствените снимки от вътрешността на болницата, които не са засекретени. А ти си единственият журналист, който успя да влезе вътре, преди да затворят. Густав... Въпреки цялото ми уважение към теб и положението, в което си изпаднал — дори не ми се мисли как се чувствуаш, — нека ти кажа, че ме чака цял вестник. И че в момента разговарям с най-добрания си журналист, който разполага с невероятен материал. Мисля, че отлично ме разбираш, нали?

— Бенке, разбери, че...

— Разбирам. Но моля те, моля те, моля те, Густав. Не можеш ли просто да нахвърлиш нещо... Каквото и да било? Да сглобиш снимките с кратък текст, без увъртане, в сегашно историческо време. Моля те! Ако не друго, поне ми прати снимките. Какво ще кажеш?

Ако Малер бе в състояние да се разсмее, със сигурност щеше да го стори. Сега обаче от гърдите му се изтрягна единствено стенание. През всичките им петнайсет години на съвместна работа Бенке нито веднъж не го бе *молил* за нещо. Думата „*моля*“ не съществуваше в речника му.

— Ще се опитам — отвърна му той.

Бенке сякаш това и чакаше.

— Ще задържа средните страници. Имаш четирийсет и пет минути.

— Боже, Бенке...

— Да. И благодаря, Густав. Наистина. Хващай се за работа сега.

С това разговорът им приключи. Малер хвърли поглед на Елиас, който не бе помръднал от мястото си. Приближи се до него и сложи пръст в дланта му. Детето сви юмруче. Искаше да седне до него и да заспи така, с пръст в ръчичката му.

„Четирийсет и пет минути.“

„Пълна лудост. Защо изобщо се съгласих?“

Заштото нямаше избор — през целия си съзнателен живот бе работил като журналист и наистина разбираше Бенке. Разполагаше с материала на живота си, с най-важната новина в кариерата си. Нямаше как да я пропусне. Независимо от всичко.

Седна пред компютъра, а лентата на събитията от моргата се завъртя пред очите му. Пръстите му зашариха по клавишите.

„Асансьорът потегля тежко. През дебелата бетонна стена долитат писъци. Етажът на мортата се показва в прозорчето на вратата му...“

РЕПОРТАЖ ВТОРИ

0,22. Министърът на труда и социалните грижи пристига в сградата на министерството. Под негово ръководство бива съставен временен ръководен екип от представители на няколко министерства, полицаи и лекари, специализирани в различни области.

Една от конферентните зали в министерството е превърната във временен щаб. Не след дълго я наричат „Мъртвата стая.“

00,25. Министър-председателят, който в момента се намира на официална визита в Кейптаун, е осведомен за събитията. Ситуацията е класирана като толкова извънредна, че планираната за следващия ден среща с Нелсън Мандела е отменена, а правителственият самолет се подготвя за излитане. Полетът отнема единайсет часа.

00,42. Първите доклади за пробуждане на погребани мъртвци пристигат в „Мъртвата стая“. Всички изчисления са направени. Става дума за общо 980 души. Ръководството на полицията заявява, че няма достатъчно ресурси, за да извърши ексхумациите.

00,45. Натискът на пресата за коментар от „Мъртвата стая“ се усилва. Сред членовете на ръководния екип цари известна неяснота по отношение на точните термини, които да се използват при така създадата се ситуация. След кратко съвещание взимат решение отсега нататък да наричат възкръсналите мъртви „пробудени“.

00,50. Проблемът с ексхумацията е прехвърлен на военните. Тъй като Конституцията забранява съвместната работа на полицията и армията, в ръководния екип няма

военни. Армията получава пълни правомощия да действа самостоятелно, като при извънредно положение.

1,00. От болница „Дъндерид“ съобщават, че в инфекциозното отделение вече са събрани 430 пробудени и че в момента освобождават още отделения, за да осигурят допълнителни места. Във всяка болница има оставени само по две линейки за спешни случаи. Останалите са изпратени да прибират пробудените. Болницата има нужда от допълнителни ресурси.

01,03. Присъстващите в „Мъртвата стая“ обсъждат дали да не помолят погребалните бюра да помогнат за прибирането на пробудените. Идеята е отхвърлена като неприемлива. Вместо това е взето решение всички свободни таксита да бъдат включени в извозването на пациенти от „Дъндерид“ до други болници.

10,05. Полковник Юхан Стенберг, избран да ръководи спасителната операция на военните, прави изявление за пресата, което по-късно достига и до знанието на „Мъртвата стая“. „За момента се отнасяме към труповете като към един чисто логистичен проблем.“ Един от пресаташетата на Министерството на труда и социалните грижи се наема да информира полковника за точните термини.

01,08. Двама медици от екипа на „Бърза помощ“ и един свещеник са заплашени с пушка, когато се опитват да приберат пробудена жена от Туресъо. На мястото е повикана полиция.

01,10. CNN е първата чуждестранна телевизионна станция, която изльчва репортаж за събитията в Стокхолм. Филмовият им материал създава погрешна представа у зрителите, тъй като показва единствено хаоса пред входа на „Дъндерид“ и представя живите пациенти, които преместват в други болници, като „живи мъртви“.

01,14. Натискът върху „Мъртвата стая“ от чуждестранните медии се засилва след изльчването на репортажа на CNN. На един от пресаташетата на Външно

министерство е възложено да отговаря за телефонните контакти с останалия свят.

01,17. Първата военна дивизия е изпратена за извършване на ексхумации. В състава ѝ влизат сапьори и хора, участвали в мисиите на ООН при разравнянето на масовите гробища в Босна. В очакване на сформирането на още подобни групи първата дивизия се отправя към гробището „Скугсшюргорден“.

01,21. Мъжът от Туреско, който отказва да предаде пробудената си жена на медиците, открива огън срещу полицията. Няма пострадали.

01,23. След консултация с юристи министърът на труда и социалните грижи решава да приложи към настоящата ситуация разпоредбите за епидемии, докато излязат първите медицински анализи. Полицията получава повече правомощия. Отправена е молба към „Съдебна медицина“ да ускори работата си.

01,24. Полицията в Туреско получава разрешение да използва сълзотворен газ, но решава да се въздържи, защото въоръженият е възрастен мъж и може да получи сериозни увреждания. Един парламентър осъществява телефонна връзка с мъжа, докато се придвижва към мястото.

01,27. В първите медицински доклади се съобщава, че пробудените не използват нито респираторните си органи, нито органите на кръвообращението. Направените изследвания на клетъчно ниво обаче показват, че има данни за известна обмяна на веществата. „Случващото се е абсолютно невъзможно, но ние правим всичко по силите си“, каза специалистът по вътрешни болести, който ръководи изследванията.

01,30. В „Дъндерид“ са събрани вече 640 пробудени и ръководството се обръща с молба за помощ към останалите болници. Поради някаква непонятна причина между персонала избухват непрестанни конфликти, което създава допълнителни проблеми.

01,32. След оказания силен натиск от местните и чуждестранните медии от „Мъртвата стая“ решават да дадат пресконференция в сградата на парламента в шест часа сутринта.

01,33. Спешните центрове на поликлиниките и психиатричните отделения са препълнени от роднини на пробудените в различна степен на истерия. Екипът от психологи на полицията започва да работи с преуморените полицаи.

01,35. Търсено то на избягали пробудени приключва. В един от приютите на организацията с идеална цел „Стадсмишунен“ в Стокхолм е повикано подкрепление, след като пребиваващите там отказват да предадат на полицията един пробуден бездомник, починал преди две седмици.

01,40. Първият пробуден от гробището „Скугсшюркгорден“ е изваден от земята. Съобщава се, че мъжът е в „най-ужасното възможно състояние“, защото е изваден от падина с мокра пръст.

01,41. Парламентърът пристига в Туресъо. Последните думи на въоръжения мъж са: „Отивам при нея“. След това се застрелява. Персоналът на „Бърза помощ“ прибира съпругата му, докато полицията прегражда мястото. Мъжът не дава признания на пробуждане.

01,41. От „Скугсшюркгорден“ пристига молба за изпращане на подкрепление от хора „със здрави stomasi“. Ексхумираният мъж се опитва да избяга.

01,45. Положението в „Дъндерид“ започва да излиза от контрол. В болницата има 715 пробудени, а сред персонала, който се грижи за тях, продължават да се пораждат спорове и дори се стига до бой.

01,50. Без да се допитат до „Мъртвата стая“, инженерите от първата дивизия издигат временно заграждение в „Скугсшюркгорден“, където да прибират ексхумираните в очакване на превоз.

01,55. След разговор с персонала в „Дъндерид“ става ясно, че конфликтът им е възникнал, след като установили, че могат да четат мислите си.

02,30. Всички пробудени, които представляват важен източник на информация за разрешаването на загадката, са преместени в болница „Каролинска инститют“ в квартал Сулна. Сред тях е и Ева Зетерберг, която може да говори, както и Рудолф Албин, който е починал пръв от всички пробудени.

02,56. Тумас Берггрен, професор по неврология, провежда първото си интервю с Ева Зетерберг.

ПЪРВИ РАЗГОВОР

По-долу съм поместили извлечение от първия ми разговор с пациентката Ева Зетерберг. Нейният случай е изключително интересен, тъй като между прекратяването на жизнените й функции и пробуждането й е изминало съвсем малко време.

Говорът на пациентката все повече се подобрява.

Интервюто е проведено в „Съдебна медицина“ в Сулна на 14 август 2002 между 02,56 и 03,07 часа.

ТБ: Казвам се Тумас. А вие?

Е3: Ева.

ТБ: Можете ли да ми кажете цялото си име?

Е3: Не.

ТБ: Можете ли да ми кажете малкото си име?

Е3: Не.

ТБ: Как се казвате?

Е3: Ева.

ТБ: Малкото ви име е Ева.

Е3: Малкото ми име е Ева.

ТБ: Можете ли да ми кажете малкото си име?

Е3: Ева.

(Пауза)

ТБ: Знаете ли къде се намирате?

Е3: Не.

ТБ: На какво ви прилича това?

Е3: Какво е това?

ТБ: Това е мястото, където се намирате, Ева.

Е3: Не.

ТБ: Къде е Ева?

Е3: Ева не е тук.

ТБ: Вие сте Ева.

Е3: Аз съм Ева.

ТБ: Къде се намирате?

(Пауза)

Е3: Болница. С бял мъж. На име Тумас.

ТБ: Да. Къде е Ева?

Е3: Ева не е тук.

(ТБ докосва ръката на Е3.)

ТБ: Чия е тази ръка?

Е3: Ръка. Ръката на Аз.

ТБ: Кой е Аз?

Е3: Тумас.

(Пауза)

ТБ: Коя сте вие?

Е3: Аз съм Ева.

(ТБ докосва ръката на Е3.)

ТБ: Чия е тази ръка?

Е3: Ръката на... Ева.

ТБ: Къде е Ева?

Е3: Ева е тук. (Пауза) Не.

ТБ: Как изглежда мястото, където се намира Ева?

Е3: Не.

(Пауза)

ТБ: Може ли да говоря с Ева?

Е3: Не.

ТБ: Какво виждат очите ви?

Е3: Стена. Стая. Мъж. На име Тумас.

ТБ: Какво виждат очите на Ева?

Е3: Ева няма очи.

ТБ: Значи Ева няма очи?

Е3: Ева не вижда.

(Пауза)

ТБ: Какво чува Ева?

Е3: Ева не чува.

ТБ: Разбира ли Ева какво ѝ казвам?

(Пауза)

Е3: Да.

ТБ: Може ли да говоря с Ева?

Е3: Не.

ТБ: Защо не мога да говоря с Ева?

Е3: Ева няма... уста. Ева уплашена.

(Пауза)

ТБ: От какво се е уплашила Ева?

(Пауза)

ТБ: Можете ли да ми кажете от какво се е уплашила Ева?

Е3: Ева остава.

ТБ: Ева иска да остане, където е сега?

Е3: Да.

ТБ: От какво се страхува Ева?

Е3: Не.

(Е3 клати енергично глава.)

РАЙОН ХЕДЕН, 03,48

Когато се настани в нощния автобус за Тенста, Флора прослуша гласовата си поща и видя, че Елви е звъняла пет пъти. Затова веднага ѝ се обади.

— Здравей, аз съм...

Въздишката на облекчение от другия край на линията достигна със съскане до ухото на Флора.

— Детето ми, наред ли е всичко?

— Да. Защо?

— Ами, просто си помислих... Опитах се да ти се обадя.

— Накараха ме да изключва мобилния си телефон в линейката.

— Ама точно така. — Флора си представи как баба ѝ се удря леко с ръка по челото. — Разбира се, колко съм глупава.

Настъпи кратка тишина. Пред прозореца на автобуса пробягваха редици от тъмни жилищни сгради.

— Бабо? Чу го, нали?

— Да.

— Свещеникът не забеляза нищо. А и дядо не показва нищо външно. Просто си лежеше там.

Отново тишина. Флора извади уокмена от чантата си. Беше толкова стар модел, че трябваше да извади касетата, за да я пусне от другата страна. Превъртя целия *Holy Wood*^[1] и избра да слуша *Antichrist Superstar*^[2]. След това зачака.

— Стори ми се, че видях нещо — рече Елви накрая.

— Какво?

Елви се поколеба две секунди, преди да отговори:

— Просто исках да знам как си. На автобус ли се возиш?

— Да.

Тъй като Флора не уточни нищо повече, Елви реши да не я разпитва. Взеха си довиждане, като си обещаха да се чуят отново на следващия ден. Флора се сгущи в ъгъла на седалката, пъхна слушалките в ушите си, натисна бутона *play*, опря глава на прозореца и затвори очи.

We hate love... we love hate... we hate love... [3]

След като автобусът я остави в центъра на квартал Тенста, трябваше да измине още един километър пеша. Тръгна по улица „Акаластиген“, която я доведе почти до целта. Остана ѝ само да прекоси полето на областта Нерва. Единствените пътища там обаче бяха оставените от багери и трактори следи отпреди десет години, които вече почти изцяло бяха прорасли с трева.

Стигна до едно леко възвишение и погледна надолу към район Хеден. Острите ръбове на сивите сгради изпъкваха на фона на розовеещото утринно небе. Това бе вторият път, когато идваше тук посред нощ. Първият бе тази пролет, но тогава сградите бяха потънали в непрогледен мрак. Можеше единствено да усети квартала като леко жужене в далечината.

Нямаше улично осветление, всички прозорци бяха тъмни. Нямаше прокарани електричество, вода или канализация. Така и не стигнаха до тук.

Докато Флора вървеше надолу по склона под звуците на *Tourniquet*, светлината на изгрева се изкачи нагоре по сградите и освети последните оцелели прозорци. Допреди няколко години местността бе оградена и поне на теория се водеше строителна площадка, но след като жителите ѝ за стотен път направиха нови отвори, властимащите се предадоха. По-голямата част от металната ограда получи друго предназначение, а последните останали тук останки се въргаяха, захвърлени в тревата.

Дори любителите на графити се предадоха горе-долу по същото време, така че долните части на фасадите представляваха пандемониум на бодливата тел и декоративното изкуство. Съдебният спор относно това кой носи отговорността за събарянето на постройките в Хеден продължаваше вече пета година, а никой не искаше да я поеме, преди съдът да излезе с решение. Хеден бе срам за столицата — провален жилищен проект, белязан от редица смътни обрати, който сега приютяваше прокудените. От време на време полицията се отбиваше тук, за да разчисти терена, но тъй като не разполагаха с достатъчно ресурси, за да се погрижат за всички, които откриеха, предпочитаха да си затварят очите.

Скоро тревата свърши и Флора стъпи на асфалтиран участък. От близката улична табела разбра, че се намира на улица „Екваторвеген“.

Изрисуван на стената гол хилец се дявол с расти вместо коса и огромен полов орган държеше табелата в ръка.

Флора изключи уокмена си точно между песните *Tourniquet* и *Angel with scabbed wings*. За да събере целия албум на касетата, се видя принудена да изтрие няколко парчета, но изборът не бе никак труден. Извади слушалките от ушите си и позволи на изтръпналите си тъпанчета да се насладят на тишината. Ядоса се сама на себе си, че е позволила на стомаха си да се свие на буза от страх...

„Проклета разглезена снобка.“

Все пак единствените звуци, които достигаха до ушите ѝ, идваха от хора. Никой не бе засадил дървета или храсти, затова нямаше птици и шумолене на листа. Единствено хора — гласове, викове. Флора с бързи крачки свърна по „Латитюдвеген“ и влезе в двора на Петер.

Под краката ѝ се чу прашене на счупено стъкло, чието ехо заподскача все по-силно между голите бетонни стени. Всички сгради наоколо бяха триетажни, а в градината помежду им се издигаше огромна постройка. Според Петер в нея трябвало да има помещения с перални машини, зали за събирания и банкети и стаи за разделно изхвърляне на боклука, които да обслужват целия квартал. Тук, разбира се, нямаше вода, с която да изпереш, нямаше боклуци, които да изхвърлиш, а и никой не искаше да се събира и празнува.

Флора прескочи внимателно множество найлонови торбички и разкъсани картони, но не можа да избегне стъклото. Някакъв човек, който досега стоеше облегнат на желязната врата на пералното помещение, се изправи и тръгна към нея. Флора продължи напред с още по-бързи крачки.

— Ей... момиче...

Мъжът застана пред нея на тясната улица. Флора бързо се огледа. Наоколо нямаше жива душа. Мъжът, който бе с една глава по-висок от нея, говореше със силен фински акцент. От него се носеше странна миризма, която ѝ бе трудно да разпознае. Когато мъжът вдигна ръка и Флора видя бутилката, веднага се досети на какво мирише — денатуриран спирт. Подаде ѝ бутилката. Приличаше на шише за сок с парче хляб вместо запушалка.

— Ей, Пипи Дългото чорапче, искаш ли да си сръбнеш?

Флора поклати глава и отвърна:

— Не, благодаря.

Когато чу звънливия й глас, мъжът се замисли. Наведе се напред и се вгледа в лицето ѝ. Флора стоеше напълно неподвижна.

— По дяволите... — рече той. — Та ти си... дете. Какво правиш тук?

— Дошла съм при един приятел.
— Аха.

Мъжът се олюя, замислен над думите ѝ. Постави внимателно бутилката на земята до себе си. Флора следеше всяко негово движение, готова да се втурне напред, ако се наложи. Непознатият разтвори ръце.

— Може ли да получа една прегръдка?

Флора не се помръдна. Вярно, че не изглеждаше лош, само опърпан, но злодейте се познаваха отдалеч единствено в детските филми. Най-долните копчета на ризата му бяха разкопчани или скъсани и се виждаше белият му корем. Главата му изглеждаше твърде малка на фона на подпухналото тяло и дори на тази слаба светлина си личеше, че носът и бузите му са покрити с множество спукани капиляри. Мъжът отпусна ръце.

— Имам дъщеря... имах дъщеря... жива е, но... Мисля, че е на твоите години. — Отново се замисли. — На тринайсет. Не съм я виждал от осем години. Кайса. Така се казва. — Посегна към джоба на панталоните си, но после махна с ръка, за да й покаже, че всъщност е празен. — Имах една снимка, но...

Сви рамене, а на Флора ѝ се стори, че всеки миг ще се разплаче. Набързо го подмина, а той остана да стои на средата на улицата и да си говори тихо сам.

Прозорецът на Петер беше на нивото на земята — един от малкото здрави. Тъй като жилището му се помещаваше в подземието за съхранение на велосипеди, прозорецът бе снабден с армирано стъкло и се искаше доста сила, за да се счупи. Флора приклекна и почука.

В този миг чу как някой се приближава с провлачени стъпки зад гърба ѝ, обърна се и видя финландеца да се извисява над нея. Отново с разтворени ръце. Заприлича ѝ на герой от обложка на „Менсън“ — *разпънат на кръст бройлер*.

Непознатият издаде напред устни и промълви с детски глас:
— Може ли да получа една прегръдка?

Флора се изправи и се измести настрами, така че да не може да я достигне. Финландецът остана като закован на мястото си с отворени ръце и кучешки поглед. Флора примижда и наклони глава на една страна.

— Не осъзнаваш ли колко си противен?

Зад прозореца светна фенерче и тя чу гласа на Петер:

— Кой е там?

Отговори му, без да сваля очи от чужденеца:

— Аз съм.

Слезе надолу по ниската стълба до рампата за велосипеди и застана пред заключена желязна врата, на която имаше изрисуван със спрей летен пейзаж. Това бе една от малкото врати с ключалки тук, най-вече защото Петер я бе монтиран сам. Тя изщрака и вратата се отвори. Петер придържаше с едната си ръка тънкия спален чувал, който обгръщаше тялото му, а с другата държеше фенер.

— Влизай.

Флора погледна за последен път финландеца, който все още се олюяваше от крак на крак, разтворил ръце, за да обгърне нощта и спомените си. Когато Петер затвори вратата зад гърба им и фенерчето му освети стаята, Флора си даде сметка, че нищо не я отличаваше от останалите подобни помещения в други квартали. Покрай дългата стена стояха колелета, наредени в спретната редица, а една от късите стени бе отделена за мотора с плосък багажник на Петер. Той самият тръгна към другия край на стаята, която сам бе преградил, и отвори замаскираната с боя врата. Досега никога не го бяха гонили — полицайт не успява да открият скривалището му при бързия си оглед.

Зад стената имаше миниатюрно помещение от шест квадратни метра, където се побираше само дюшекът, който Петер намери в някакъв контейнер за боклук и докара дотук на мотопеда си, стол и маса с хранителни продукти, газов котлон и туба с вода. На пода до леглото му имаше голям касетофон, свързан към акумулатор за кола. Сякаш напук на трудностите и мизерията Петер дори се бе снабдил с електрическа четка за зъби и апарат за бърснене, задвижвани от батерии. Имаше и електронна игра „Геймбой“, будилник и мобилен телефон. Без да забравяме и фенера, разбира се. Флора обикновено му носеше батерии като подарък.

Петер пусна резето на вратата, пъхна се в леглото, откопча ципа на спалния чувал и го разтвори като одеяло. Флора свали пуловера и панталоните си, пъхна се при него и положи глава на рамото му.

— Петер...

— Да?

— Знаеш ли какво се случи? Тази нощ?

— Не.

Разказа му цялата история. От момента на събуждането си в дома на баба си до пътуването в линейката. Когато приключи, Петер промълви:

— Странно.

След това обгърна главата й с ръка. Само след няколко секунди Флора позна по спокойното му дишане, че е заспал.

Изгревът вече къпеше в светлина единствения прозорец, а Флора толкова дълго се взира в него, че когато затвори очи, все още можеше да види светлосивия му правоъгълник.

Събуди се от някакво подрънкане в съседната стая и усети главата си натежала от недоспиване. Стана от леглото и погледна през шпионката. Някакъв твърде изискан за този район мъж от арабски произход се мъчеше да извади едно от колелетата. Флора не бе много сигурна, но ѝ се стори, че го познава — обикновено разнасяше с един колега голям рекламен плакат по улица „Дротнинггатан“.

Мъжът извади колелото си и заключи след себе си. Петер бе раздал ключове само на хората, които му плащаха наем. Срещу двайсет крони на месец можеха да държат велосипедите си в заключената и охранявана стая. Наемът, разбира се, не даваше никакви гаранции, че полицията няма да ги конфискува при следващата си атака.

Флора отново си легна, но не можа да заспи. Погледът ѝ се спираше ту на тавана, ту на огрятия от слънчева светлина прозорец, ту на пъпчивото лице на Петер върху възглавницата. След един час стана и сложи вода за чай на газовия котлон.

Шумоленето ѝ го събуди. Той се изправи, погледна към прозореца, вместо към часовника, за да определи колко е часът, прецени, че е твърде рано, и се отпусна обратно на дюшека.

След като пакетчетата с чай престояха достатъчно дълго във врятата вода, Флора разпредели течността в две чаши, сложи по две

лъжички захар във всяка от тях и ги занесе до леглото. Отпиха по няколко глътки, след което Петер каза:

— Това, което ми разказа, когато дойде...

— Да?

— Вярно ли е?

— Да.

Момчето кимна, запрехвърля чашата от ръка в ръка и каза:

— Добре.

После стана, сложи си още една лъжичка захар и се върна обратно в леглото. От време на време му се налагаше да живее само на чай със захар.

— Мислиш, че това е добре? — попита Флора.

— Разбира се.

— Защо?

— Не знам. Има ли още чай?

— Не. Водата свърши.

— После ще донесем.

Петер стана, за да се изпишка. Ребрата му бяха съвсем изпъкнали, сякаш имаше много по-тънка кожа от останалите хора. Махна мокрия парцал от кофата, която ползваше вместо тоалетна, застана на колене и я наклони леко, за да не изцапа отстрани. Струйката затрополи леко по метала. Флора не можеше така. Когато идваше тук, обикновено ходеше по нужда в някоя от химическите тоалетни извън района. Въпреки че общината отказваше да признае съществуването на Хеден, преди няколко години поставиха тоалетни тук и дори ги изпразваха редовно. Най-вече защото установиха, че близката горичка мирише на фекалии и е пълна с използвана тоалетна хартия и изгорени от урина треви.

— Винаги е добре, когато полицията е заета с нещо — рече Петер. — А и е хубаво, когато се случват подобни неща. Дори трябва да е така.

— Но смяташ, че е странно, нали? — попита Флора.

— Смятам, че е странно, че се случва чак сега. Искаш ли да вземем вода?

Облякоха се и Петер извади мотора. Отне му половин година да реставрира и поправи металния скелет, който откри в гората, изоставен и разграбен. Само шасито и гумите бяха цели. Успя да открие

достатъчно части, захвърлени на боклука или взети от други мотори, за да го приведе в движение. След което го напръска със сребрист спрей и написа с черни букви на резервоара „Сребърната стрела“. От всичко, което притежаваше, определено обичаше единствено него. Ако Петер бе Мумин^[4], то моторът бе неговата флейта.

Флора взе тубата за вода, седна на плоския багажник и потеглиха. Първо обиколиха района и взеха още три тузи, оставени пред няколко входа. С това се изчерпваше целият бизнес на Петер — охраняваше колелета и снабдяваше жителите на Хеден с различни неща, включително вода. С припечените около хиляда крони на месец пазаруваше храна в „Оверскотсбулагет“ и така успяваше да оцелее. Понякога търговците на пазара в „Ринкебю“^[5] му даваха по някой кашон с изостанали зеленчуци в края на работния ден.

Преминаха с друсане през полето, продължиха надолу по главния път за Акала и напълниха тубите на бензиностанция „Шел“. Наблизаваше девет и първите страници на вестниците вече красяха рекламните табла.

МЪРТВИТЕ СЕ СЪБУЖДАТ

2000 ШВЕДИ СЕ ВЪРНАХА ОТ ОТВЪДНОТО

ТАЗИ НОЩ

МЪРТВИТЕ СЕ СЪБУЖДАТ

ОГРОМЕН РЕПОРТАЖ СЪС СНИМКИ

ОТ НОЩТА НА УЖАСИТЕ

На първа страница на вестника, обещаващ богат снимков материал, имаше фотос на някакъв ръкопашен бой. Хора в бели дрехи се бореха с голи старци сред стоманени маси. Другият вестник пък бе

поместил фотография, която напомняше афиш на филм на ужасите — няколко старци в бели чаршафи обикаляха между надгробните площи.

— Погледни — рече Флора.

— Ей сега — отвърна ѝ Петер. — Ще ми помогнеш ли с тубите?

Натовариха заедно четирите двайсетлитрови туби, а Флора се огледа наоколо и остана силно разочарована. Всичко изглеждаше напълно нормално. Утринното слънце печеше лениво над главите на хората, които зареждаха колите си с бензин или се разхождаха по тротоарите. Влезе в бензиностанцията и купи и двата вестника. Продавачът прибра парите, без да промълви и дума. Когато отново излезе навън, видя как някакъв чичо бе клекнал до колата си и помпаше гумите.

„Сякаш нищо не се е...“

Петер запали мотора, Флора се качи на багажника му, за да придържа тубите, докато караха през неравното поле. По нищо не си личеше, че тази нощ светът се е преобрънал с главата надолу.

Бе гледала трилогията за зомбита на Ромеро^[6] и макар да не бе очаквала събитията от филмите да се случат в действителност, все пак си мислеше, че би трябвало да предизвикат далеч повече реакции от гръмките заглавия на вестниците. Петер нито я заразпитва, нито се притесни. Затова отиде при него. За да избяга от суетата. Но сега, докато седеше на подрусващия се багажник, прегърнала тубите, усети силно желание да се върне в града, в училището си и да се потопи в истериичната атмосфера, която вероятно цареше там.

„Ами ако това е всичко? Поредната новина, за която хората ще говорят около седмица и... край.“

Удари с юмрук по една от тубите и затвори очи, когато усети парещата болка на напиращите навън сълзи. После отново цапна тубата. Петер не я попита защо.

[1] „Святата гора“ — албум на „Мерилин Менсън“. — Б.пр. ↑

[2] „Антихрист суперстар“ — албум на „Мерилин Менсън“. — Б.пр. ↑

[3] Мразим любовта, обичаме омразата, мразим любовта (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Тролът Мумин, който не се разделя със своята флейта, е герой от детските книги на финландската писателка Туве Янсон. — Б.пр. ↑

[5] Квартал на Стокхолм, заселен най-вече с емигранти. — Б.пр.

↑

[6] Става дума за американския режисьор и сценарист Джордж Ромеро (1940): „Нощта на живите мъртви“, „Зората на мъртвите“ и „Земята на мъртвите“. — Б.пр. ↑

УЛИЦА „ИНДУСТРИГАТАН“, 07,41

— Как си, миличък? Да не си болен?

— Не, просто... не спах добре.

— Как мина шоуто?

— Нямаше шоу. Заради проблемите с тока. Мисля, че трябва да си тръгваме вече.

Давид протегна ръка към Магнус, който стоеше до баба си. Той му се усмихна широко и каза:

— Гледах телевизия до десет и половина! Нали, бабо?

— Да — потвърди тя и се усмихна виновно. — Не можахме да го спрем, а и така ме болеше глава...

— Мен също всъщност — прекъсна я Магнус. — Но продължих да гледам въпреки това. Даваха „Тарзан“.

Давид кимна механично. Имаше чувството, че главата му е пълна с огнена лава и ако остане още минута тук, ще се пръсне. Не бе мигнал цялата нощ, а едва в шест сутринта му съобщиха, че Ева е преместена в „Съдебна медицина“. След това безуспешно се опита да намери някого, с когото да поговори по въпроса, прибра се вкъщи, напръска лицето си със студена вода и прослуша телефонния секретар.

Нямаше съобщения от болницата. Бяха му звънели само журналисти и бащата на Ева, който се чудеше защо не е дошла. Давид нямаше сили да говори нито с него, нито с майка си. За щастие тя бе пропуснала събитията от изминалата нощ.

Когато Магнус го хвана за ръката, Давид го дръпна доста рязко. В този миг майка му сбърчи чело и попита:

— Наред ли е всичко с Ева?

— Да. Трябва да си тръгваме.

Взеха си довиждане, а Давид задърпа Магнус надолу по стълбите. Докато пътуваха към училище, Магнус му преразказа вчерашния епизод на „Тарзан“, а Давид кимаше, напълно глух за думите на сина си. Когато изминаха половината разстояние до училище, Давид побутна сина си към една пейка.

— Какво има? — попита го Магнус.

Давид положи ръце на коленете си и се втренчи в тротоара. Опита се да угаси огъня в главата си, да се успокои. Магнус се заигра с раницата си.

— Татко! Не си взех плод!

След това му показва празната раница като доказателство, а Давид му рече:

— Ще ти купим ябълка от „Пресбюрон“^[1].

Делничните им думи и нормалното поведение на Магнус го успокоиха. Лъч светлина разкъса обгърналия го мрак и той видя осемгодишния си син да разглежда задълбочено дъното на раницата си — може би все пак щеше да открие там някоя отдавна забравена ябълка? Утринното слънце осветяваше тънката коса на тила му.

„Никога няма да те оставя, момченцето ми. Каквото и да стане.“

Паниката изчезна, остана единствено дълбоката му скръб. Де да можеше и животът да е толкова безгрижен като тази красива утрин, огряна от лъчите на топлото слънце, които караха въздуха около короните на дърветата и бетонните стени да потрепва. А ето че сега, на път за училище, седеше на една пейка в парка със сина си, останал без ябълка за закуска. Той бе неговият баща, който можеше да влезе в магазина, да изведи няколко крони от джоба си, да купи една голяма червена ябълка и да я даде на сина си с думите: „Я виж колко е хубава.“ След това да я пъхне в раницата му.

— Магнус... — започна Давид.

— Да? Предпочитам круша.

— Добре. Чуй сега...

Почти през цялата нощ в съзнанието му се въртеше мисълта за този миг. Какво да каже, как да постъпи. Ева бе тази, която знаеше как се постъпва най-добре в подобни ситуации. Тя обясни на Магнус какво да прави, ако по-големите момчета го тормозят, ако е уплашен или притеснен. Давид можеше да я подкрепя, да ѝ помага по време на разговора, но не знаеше как да започне. Кое бе най-правилно.

— Трябва да знаеш, че... Мама претърпя инцидент тази нощ и сега е в болница.

— Какъв инцидент?

— С колата. Бълснала е лос.

Магнус отвори широко очи.

— Умрял ли е?

— Да. Така мисля. Мама ще отсъства няколко дни... Докато я излекуват.

— Не може ли да я видя?

Давид усети огромна буца в гърлото си, но преди да се разплачне, хвани ръката на Магнус и му каза:

— Още не. Но скоро. Когато се оправи.

Повървяха мълчаливо. Когато наблизиха училището, Магнус попита:

— Кога ще се оправи?

— Скоро. Нали искаше круша?

Давид влезе в „Пресбюрон“ и купи круша. Когато излезе навън, намери сина си взрян в рекламиите табла на вестниците.

МЪРТВИТЕ СЕ СЪБУЖДАТ

2000 ШВЕДИ СЕ ВЪРНАХА ОТ ОТВЪДНОТО

ТАЗИ НОЩ

МЪРТВИТЕ СЕ СЪБУЖДАТ

ОГРОМЕН РЕПОРТАЖ СЪС СНИМКИ

ОТ НОЩТА НА УЖАСИТЕ

Посочи към тях и попита баща си:

— Вярно ли е?

Давид погледна набързо крещящите черни букви на жълт фон и отвърна:

— Не знам.

След това пъхна крушата в раницата. Магнус продължи да го разпитва през последния участък от пътя, а Давид продължи да го лъже.

Прегърнаха се при портата на училищния двор, а Давид постоя още известно време, загледан в гърба на Магнус, който влезе през

високата порта с подскачащата голяма раница на рамене.

Долови отделни думи от разговора на двама други родители, които стояха наблизо.

— Като от филм на ужасите... зомбита... остава ни само да се надяваме, че ще успеят да приберат всички... представи си какво ще направят децата...

Децата им бяха в един клас с Магнус. Изведнъж го обхвана ярост. Искаше му се да им се нахвърли, да ги разтърси и да им изкрещи, че това не е никакъв филм, че Ева не е зомби, а просто се е събудила отново и скоро всичко ще се оправи.

Жената сякаш усети бликащата от него ярост, защото се обърна и го погледна. Хвана се с ръка за устата и очите й се изпълниха с жал. Приближи се до Давид, потрепервайки нервно с ръка, и му каза:

— Съжалявам... Чух... Толкова ужасно...

Давид я погледна враждебно и попита:

— Какво имате предвид?

Очевидно жената не очакваше подобна реакция и вдигна ръце, сякаш за да се защити от гнева на Давид.

— Да — продължи тя. — Разбирам... Показаха го по новините тази сутрин...

Изминаха няколко секунди, преди Давид да осъзнае за какво става дума. Напълно бе забравил разговора с репортера. Струваше му се напълно безсмислен и не смяташе, че ще стане достояние на външния свят. Сега и мъжът се приближи.

— Бихме ли могли да сторим нещо? — попита той.

Давид поклати глава и си тръгна. Отново се спря пред стойката с вестниците пред „Пресбюрон“.

„Магнус...“

Ако някои от родителите бяха споделили с децата си видяното по сутрешните новини, то дали Магнус нямаше да разбере истината от тях? Можеше ли хората да проявят такава глупост? Дали не трябваше да вземе Магнус?

Нямаше сили да мисли. Вместо това влезе в магазина и купи и двата вестника, седна на една пейка и се зачете. Когато приключи, реши да отиде право в „Съдебна медицина“ и да провери какво точно става там.

Беше му трудно да се концентрира върху текста. В съзнанието му се въртяха единствено думите от разговора на родителите.

„Филм на ужасите... зомбита...“

Не гледаше филми на ужасите, но знаеше, че зомбитата са опасни. Че хората трябва да се пазят от тях. Разтри очи и се съсредоточи върху снимките и текста.

Асансьорът потегля тежко. През дебелата бетонна стена долитат писъци. Етажът на мортата се показва в прозорчето на вратата му...

Стегнатият и издържан като цяло текст завършваше с един вид призив, който извади Давид от вцепенението му. Журналиствът — Давид изведнъж забеляза, че името му е Густав Малер — си бе позволил своеволието да даде израз на собственото си мнение.

... въпреки всичко следва да се попитаме: Не трябва ли роднините да решат какво да се направи? Може ли властите да бъдат оставени сами да определят необходимите мерки, когато всичко всъщност е въпрос на обич? Според мен това би било неправилно и мисля, че много от вас ще се съгласят с мен.

Давид свали вестника.

„Да — помисли си той. — Накрая всичко е въпрос на обич.“ После пъхна вестника в джоба си, за кураж, спря едно такси и пое към Сулна, към мястото, където държаха Ева затворена.

[1] Верига павилиони за вестници, бонбони, сладолед, плодове и сандвичи. — Б.пр. ↑

КВАРТАЛ ВЕЛИНГБЮ, 08,00

Малер мислеше, че е спал само няколко минути, когато будилникът иззвъня, но осъзна, че е прекарал последните няколко часа в сън, седнал във фотьойла. Имаше чувството, че тялото му се е сляло с него и не може да го освободи. Елиас лежеше на дивана с глава до него. Малер протегна ръка и пъхна пръст в дланта на Елиас, който го стисна в отговор.

Спомни си, че през нощта бе написал статия за вестника и се изплаши. Дали не е споменал Елиас? Имаше бегъл спомен за това, но не знаеше как точно го е направил. Съчиняването на въпросния материал му отне точно четирийсет и пет минути на вдъхновение и цигарен дим. След това седна на фотьойла и заспа.

Стига за това. Имаше да мисли за още куп неща. Успя да се измъкне от фотьойла, излезе на балкона, запали цигара и се облегна на парапета. Каква прекрасна утрин. Хладна и лазурносиня. Лекият полъх на вятъра разпали цигарата му и го погали по гърдите. Цялото му тяло лепнеше от засъхналата пот, а ризата му бе мазна и твърда. Димът, който дробовете му погльщаха, имаше вкус на мараня.

Погледна през двора, към прозореца на Ана.

„Трябва да ѝ разкажа.“

В десет часа щеше да отиде на гроба и да види, че е отворен. Искаше да ѝ спести този шок, но се страхуваше — не знаеше как ще реагира. След гибелта на Елиас само една тънка ципа я делеше от пагубния мрак. Ами ако тя се пръснеше сега? Имаше само една успокоителна подробност. Не искаше да го кремират. Искаше да може да си представя лицето му, кожата и тялото му, заровени в земята. Искаше да усеща присъствието му. Може би затова все още се държеше. Може би.

Малер загаси цигарата и си пое дълбоко въздух, толкова дълбоко, че трахеята му просвири. После влезе отново вътре.

Едва сега, след краткия миг навън на чист въздух, усети лошата миризма в стаята. На застоял цигарен дим, примесен с прах и силен мириз на...

„Как се казваше...“

Хаварти. Узряло сирене. Човек усещаше миризмата му по пръстите и в носа си часове наред, след като е отворил опаковката. Докато стоеше неподвижно в стаята и се опитваше да диша през носа, миризмата му се стори още по-силна и натрапчива. Коремът на Елиас приличаше на надут балон, още едно от копчетата на пижамата му се бе откопчало през нощта и сега тя се държеше само на най-горното, при врата.

„Не бива да го вижда така.“

Напълни ваната до половината с вода, занесе Елиас до банята и го съблече. Скоро щеше да свикне. Нямаше да има повече изненади.

Кожата на Елиас бе тъмнозелена, с цвят на маслини. Стори му се изтъняла — всички вени прозираха ясно под нея. По целия му корем имаше малки мехурчета с вода като при варицела. Само да можеше да изтегли газовете от подутия му корем. Тогава Елиас щеше да заприлича на нормално дете, човек дори можеше да реши, че е... пострадал при пожар или нещо подобно.

Лицето на Елиас не трепна, докато дядо му го събличаše. Малер не знаеше дали вижда нещо. Очичките му приличаха на две малки топчета засъхнала смола под затворените клепачи.

Постави го внимателно във ваната. Елиас не се съпротивляваše. Когато водата обгърна тялото му, от устните му се откъсна въздишка с дъх на застояло. Малер напълни чашата за четките за зъби с вода и я доближи до черните устни. Елиас не помръдна, затова Малер изсипа малко от течността в устата му, но тя веднага изтече навън.

Спомни си нещо. Нещо за Хайти — от какво имат нужда мъртвите, когато се събудят.

Едва успя да се удържи да не изтича до етажерката и да провери. Не смееше да остави Елиас сам във ваната. Внимателно изми цялото му тяло с гъба. Най-страшни му се сториха пръстите на ръцете и краката и пенисът му, които бяха синьо-черни, като гангренясиали, и напълно безжизнени.

Накрая изми и косата на Елиас. Докато бавно втриваše шампоана в корените на косата му, затвори очи и за миг си представи, че внукът му е жив. Усещането бе същото като преди. Но когато отвори очи, за да я измие, видя, че по пръстите му имаше останали косми.

„Не, не...“

Изми косата с помощта на едно канче, но не посмя да я изсуши от страх, че ще окапе още повече. Водата във ваната беше кафява. Малер извади запушалката и изплакна тялото на Елиас с хладка вода от душа.

„Коремът... този корем...“

Сложи ръка отгоре и натисна леко. Тъй като нищо не се случи, реши да натисне по-силно. Коремът поддаде. Чу се пръцкащ звук. Натисна още по-силно. Пръцкането продължи, все едно някой бавно изпускаше въздуха от надут балон. От ануса на детето изтече светлокрафява течност, която веднага се насочи към сифона на ваната. В банята се разнесе такава миризма, че Малер се видя принуден да се извърти наполовина, да вдигне капака на тоалетната и да повърне.

„Добре... всичко ще се оправи...“

И наистина. Когато се обърна, констатира, че Елиас изглежда по-добре. Тялото му вече не приличаше на това на гладуващо дете, ала кожата...

Малер изплакна Елиас още веднъж, извади го от ваната, уви го в бяла хавлия, занесе го на леглото си, донесе тубичка с мехлем за кожа и го втри във всеки сантиметър от вкочаненото му тяло. За негова радост само след минута кожата отново бе суха. Значи мехлемът попиваше. Продължи да маже тялото му, докато тубата се изпразни.

Стисна леко ръката на Елиас между палеца и показалеца — кожата бе малко по-мека отпреди. Напомняше по-скоро на гума. Но все така суха. Трябваше да купи още мехлем.

Почувства облекчение. Това бе първото, което успя да стори за Елиас — да омекоти кожата му.

„Хайти...“

Нямаше нужда да чете. Спомняше си.

Отиде в кухнята и напълни една чаша до половината с вода, изсипа вътре чаена лъжичка сол и бърка водата, докато солта не се разтвори. Отпи. Твърде солено. Напълни чашата дотогава, разбърка и отново отпи. Изля половината и я смени с прясна вода. Да. Вече имаше вкус на морска вода.

Поколеба се за миг, преди да влезе в спалнята с чашата в ръка. На тежко болните даваха глюкоза, захарен разтвор. Можеше да се опре единствено на митологията.

„Поне не може да му... навреди. Нали?“

Пламъчето на живота на Елиас гореше съвсем, съвсем слабо. Имаше чувството, че не му трябва много, за да угасне напълно. Но все пак ставаше дума за гълтка солена вода...?

Остана да седи на края на леглото със стъклената чаша в ръка.

Хайти е единственото място в света, където вярата в зомбита е широко разпространена. А когато мъртвите се завърнат в света на живите, имат нужда от морска вода. Все пак всеки мит съдържаше частича истина, иначе нямаше как да просъществува толкова дълго. Така че...

Пъхна ръка зад вратлето на Елиас и по нея се стекоха капки от мократа коса на детето. Повдигна го до седнало положение, наведе го леко напред и изсипа няколко гълтки в устата му. Гръклянът на Елиас подскочи сковано нагоре. А после се отпусна надолу. Прегълътна.

Малер веднага оставил чашата на масата и пое Елиас в ръцете си. Едва се въздържа да не го стисне силно в мечешка прегръдка, но се страхуваше да не нарани крехкото му тяло.

— *Можеш, миличко. Можеш!*

Елиас не се помръдна. Тялото му все още бе вцепено като преди, но все пак извърши *някакво действие*. *Пи* вода.

Може би голяма част от щастието на Малер се дължеше не толкова на признаците на живот у Елиас, а на това, че успя да стори нещо за внука си. Не му се налагаше да стои като вкаменен страничен наблюдател. Можеше да намаже кожата му с крем, можеше да му даде да пие. Вероятно имаше още много неща, които да направи, но бъдещето щеше да покаже. Сега...

Развълнуван от успеха, Малер отново хвани чашата и я доближи до устата на Елиас. Този път обаче изля течността твърде бързо и тя изтече обратно от устата на момчето. Гръклянът му не помръдна.

— Почакай... почакай...

Малер изтича в кухнята, извади от аптечката спринцовка, която бе получил със сиропа алведон, когато Елиас веднъж имаше температура. Напълни я със солена вода от чашата и бавно избути десет милилитра между устните на Елиас. Той прегълътна. Малер продължи, докато не изпразни спринцовката. След десет минути Елиас бе изпил цялата чаша и Малер отново положи мократа му главичка на възглавниците.

Не бе настъпила някаква осезаема външна промяна, но самият факт, че Елиас прояви воля или поне чисто инстинктивно прие нещо от външния свят...

Малер го зави и легна до него.

Все още миришеше, но водата бе отмила най-страшното. Освен това миризмата бе примесена с аромата на сапун и шампоан. Малер положи глава на възглавницата и замижка, опита се да си представи внучето си такова, каквото бе преди, но не можа. С тези изпъкнали скули, хълтнал нос и устни мекият му профил бе напълно променен.

„Не е мъртъв. Тук е. Всичко ще е наред...“

Малер заспа.

Часовникът на нощното шкафче показваше десет и половина, когато мобилният му телефон звънна и го събуди. Първата му мисъл беше: „Ана!“

Все още не бе говорил с нея, може би вече е била на гробищата. Хвърли бърз поглед към Елиас, който лежеше както го бе оставил, и грабна телефона си.

— Да, Малер на телефона.

— Аз съм, Ана.

По дяволите! Какъв е идиот само! Как можа да заспи? Ана говореше съвсем приглушено, гласът ѝ трепереше. Значи е ходила на гробищата. Малер спусна крака на земята и седна в леглото.

— Здравей... Как си?

— Татко, Елиас го няма.

Малер си пое въздух, за да ѝ разкаже, но Ана го изпревари.

— Двама мъже дойдоха преди малко и ме заразпитваха дали...
Татко... тази нощ... много мъртъвци са се събудили из целия град.

— Какви бяха тези мъже?

— Татко, не чуваш ли какво ти говоря! *Слушай!* — Гласът ѝ бе напълно истеричен, сякаш всеки момент щеше да му се развика. — Мъртвите са се събудили, а Елиас... Казаха, че гробът му...

— Ана, Ана, успокой се. Тук е.

Малер погледна към главата на Елиас, както лежеше върху възглавниците, и го погали по челото с ръка.

— Тук е. При мен. — В другия край на линията настъпи тишина.

— Ана?

— Жив... ли е? Елиас? Това ли искаш да ми кажеш...?

— Да. Или...

В телефонната слушалка се чу пукот.

— Ана? Ана?

Чу я как отваря и затваря вратата в далечината.

„По дяволите...“

Изправи се сънено. Ана щеше да дойде всеки миг. Трябваше...

Какво трябваше?

„Трябва да го подгответ.“

Щорите в спалнята бяха спуснати, но въпреки това човек веднага забелязваше настъпилата у Елиас промяна. Малер набързо извади едно одеяло от гардероба и го метна през корниза на пердетата. Светлината се прокрадна отстрани, но въпреки това стаята бе значително помрачна.

„Дали да не запаля свещ? Не, съвсем ще заприлича на панихида.“

— Елиас? Елиас?

Не последва отговор. С треперещи ръце Малер напълни спринцовката с последните капки вода от чашата и я допря до устните на Елиас. Може би просто му се привидя, заради мрака, но му се стори, че Елиас не просто прогълътна течността, а дори разтвори леко устни, за да поеме спринцовката.

Нямаше време да се замисля повече за това, защото чу как входната врата на сградата се отвори и излезе в коридора, за да посрещне Ана. След десет секунди, през които през съзнанието му прелетяха куп мисли, на вратата се позвъни. Малер си пое дълбоко въздух и отвори.

Ана бе само по тениска и бикини. Без обувки.

— Къде е той, къде е?

Вмъкна се в апартамента покрай баща си, но той успя да я хване и задържи.

— Ана, чуй... Ана.

Тялото ѝ се заизвива в ръцете му.

Тя извика:

— Елиас!

Опита се да се освободи. Малер извика колкото му глас държи:
— АНА! МЪРТЪВ Е!

Ана спря да се бори и го погледна объркана. Клепачите и устните ѝ трепереха.

— Мъртъв? Но... но... ти каза... те казаха...
— Ще ме изслуша ли за секунда?

Ана изведнъж се отпусна, вероятно щеше да се строполи на пода, ако Малер не бе успял да я хване и да я сложи да седне на стола до телефона. Главата ѝ се въртеше отляво надясно и обратно като под действието на някаква невидима сила. Малер застана пред нея и блокира пътя към спалнята. После се наведе напред и хвана ръката ѝ в своята.

— Ана. Чуй сега. Елиас е жив... но всъщност е мъртъв.

Ана поклати глава и притисна ръце към слепоочията си.

— Не разбирам, не разбирам какво искаш да ми кажеш...

Малер пое главата ѝ с ръце и почти насила я накара да го погледне в очите.

— Лежал е в земята цял месец. Променен е. Изглежда... ужасно.

— Но как е възможно... трябва да е...

— Ана, нищо не знам. Никой нищо не знае. Не говори. Не се движи. Елиас е и не е жив. И е много променен. Прилича на... мъртвец. Сигурно има някакъв начин да му помогнем, но...

— Искам да го видя.

Малер кимна.

— Знам, че искаш, но трябва да си готова... Опитай се да се подготвиш...

„За какво? Как може човек да очаква подобно нещо?“

Малер пристъпи назад. Ана остана на стола.

— Къде е той?

— В спалнята.

Ана стисна устни и се наведе леко напред, за да може да види вратата на спалнята. Вече беше далеч по-спокойна. Дори му се стори по-скоро уплашена. Посочи с ръка натам и попита:

— Наранен ли е?

Очите ѝ погледнаха умолително Малер. Той поклати глава.

— Не, но тялото му е... сухо. Черно...

Ана стисна ръце в скута си.

— Ти ли...

— Да.

Кимна му и рече тихо:

— Те ме попитаха.

После се изправи и тръгна към спалнята. Малер я последва, буквально по петите. Опита се да си спомни какво имаше в аптечката. Дали щеше да се намери някое успокоително, в случай че Ана... Не. Нямаше успокоителни. Можеше да се осланя единствено на думите и двете си ръце. Дано това да беше достатъчно.

Ана не загуби самообладание. Не се разкрещя. Приближи се бавно до леглото, погледна към детето, което лежеше там, и седна до него. След като го съзерцава мълчаливо в продължение на около минута, се обърна към баща си и го помоли:

— Би ли излязъл за малко от стаята?

Малер пристъпи назад и затвори вратата след себе си. Остана отвън и се заслуша. След няколко секунди отвътре долетя някакъв звук, като зов на ранено животно. Протяжно, монотонно виене. Малер впи зъби в стиснатия си юмрук, но не отвори вратата.

Ана излезе навън след около пет минути. Очите ѝ бяха зачервени, но изглеждаше спокойна. Малер обаче се притесни. Не бе очаквал подобна реакция. Ана седна на дивана, а баща ѝ я последва, настани се до нея и я хвана за ръката.

— Как си?

Ана погледна към тъмния екран на телевизора. Погледът ѝ бе напълно безизразен.

— Това не е Елиас.

Малер не ѝ отговори. Усети как бодящата в областта на сърцето му болка постепенно пълзна нагоре към рамото, а после и по ръката му. Облегна се назад и се опита да успокои пулса си. Лицето му се изкриви в грозна гримаса — имаше чувството, че някаква палеща ръка е стисната силно сърцето му за миг, преди да го пусне отново. То заби с нормалното си темпо. Ана не забеляза нищо. Вместо това му каза:

— Елиас го няма вече.

Малер изпъхтя.

— Ана... аз...

Ана кимна, сякаш за да затвърди още повече думите си, и добави:

— Елиас е мъртъв.

— Ана, сигурен съм, че...

— Не ме разбра. Знам, че това е тялото на Елиас, но самият него вече го няма.

Малер не знаеше какво да каже. Бодящата болка изчезна, оставил тялото му да се наслади на спокойствието след поредната битка. Малер затвори очи и я попита:

— Какво смяташ да правиш?

— Да се грижа за него, разбира се. Но за мен Елиас вече го няма. Носим го жив единствено в спомените си. И трябва да остане единствено там. Никъде другаде.

Малер кимна и се съгласи.

— Добре.

Всъщност не вложи никакъв смисъл в думите си.

КВАРТАЛ СУЛНА, 08,45

Таксиметровият шофьор прекара цялата нощ в превоз на пациенти от „Дъндерид“ и сега не можеше да спре да обяснява колко са глупави хората. Страхуваха се от мъртвите като от призраци и привидения, а забравяха за същинския проблем. *Бактериите.*

Какво се случва, ако пуснеш труп на куче в кладенец? След три дни водата е толкова отровена, че човек рискува да умре, ако пие от нея. Или да вземем за пример гражданская война в Руанда — десетки хиляди загубиха живота си, да, но не това е най-голямата трагедия, а водата. Телата на убитите бяха захвърлени в реките и още толкова бяха умрели заради недостига на питейна вода или защото бяха консумирали наличната.

Бактериите, които мъртвите носеха със себе си. Ето къде се криеше истинската опасност.

Давид забеляза, че шофьорът държи картонена кутия с носни кърпички на таблото под брояча. Не знаеше дали в думите на мъжа има истина, но самият факт, че го вярваше...

Спря да го слуша, когато започна да му разказва за спорите от Марс, открити по падналата преди четири години комета. Очевидно страдаше от фикс идеи, а Давид нямаше никакво желание да чуе продължението на монолога му за тайните резултати от извършените изследвания.

„Дали смятат да й направят аутопсия? А може би вече са го сторили?“

Когато влязоха в района на болница „Каролинска инститют“, шофьорът го помоли за точен адрес, а Давид му отвърна:

— Съдебна медицина.

Мъжът го погледна.

— Там ли работите?

— Не.

— Още по-добре.

— Защо?

Шофьорът поклати глава и му съобщи с потаен глас:

— Само едно ще ви кажа... Част от персонала там са напълно побъркани.

Когато Давид слезе от колата пред безличната тухлена сграда, шофьорът го погледна за последен път и му пожела успех, след което потегли напред.

Давид отиде на регистратурата и обясни защо е дошъл. Жената, която очевидно нямаше ни най-малка представа за какво става въпрос, позвъни до няколко различни инстанции, докато открие точния човек, и помоли Давид да седне и да изчака.

В чакалнята имаше само няколко гумирани стола. Обстановката го изпълни с ужас и точно реши да излезе да чака на паркинга, когато стъклените врати към отделението се отвориха и отвътре излезе някакъв човек.

Давид осъзна, че е очаквал да види огромен мъж с опръскана с кръв престилка. Но към него вървеше жена. Бе на около петдесет години с посребрена къса коса и сини очи, скрити зад чифт огромни очила. По бялата ѝ престилка не се виждаше нито капка кръв. Подаде му ръка.

— Здравейте. Казвам се Елизабет Симонсон.

Давид пое ръката ѝ. Тя бе силна, но суха.

— Давид. Аз... Ева Зетерберг е моя съпруга.

— Разбирам. Моля приемете моите...

— Тук ли е?

— Да.

Въпреки че бе решен да стигне докрай, Давид се изнерви от изпитателния поглед, който жената впи в тялото му, сякаш се опитваше да открие дори и най-малкото доказателство за някакво престъпление. Скръсти ръце на гърдите си, сякаш за да се защити от нея.

— Бих искал да я видя.

— Съжалявам. Знам как се чувствате, но това е невъзможно.

— Защо?

— Защото в момента я... изследваме.

Давид се намръщи. Отлично чу кратката пауза преди думата „изследваме“. Нямаше да остави нещата така. Сви юмруци и продължи:

— Нямате право да постъпвате така!

Жената наклони леко глава на една страна.

— Какво имате предвид?

Давид посочи с ръка към вратата, през която току-що бе излязла и която водеше към залите за аутопсия.

— Не можете да извършите аутопсия на някого, който все още е жив, по дяволите!

Жената премига няколко пъти с очи, а последващата ѝ реакция напълно стъписа Давид. Тя избухна в смях. Мрежа от трапчинки проряза за миг малкото ѝ лице, но после бързо изчезнаха. Жената махна с ръка и добави:

— Извинете ме.

След това побутна очилата си назад и продължи:

— Разбирам, че сте... но няма смисъл да се притеснявате.

— Така ли? Какво правите тогава?

— Нали ви казах. Изследваме я.

— Но защо тук?

— Защото... Нека вземем мен за пример. Аз съм токсиколог, тоест специалността ми е да откривам чужди вещества в мъртви тела. Изследваме я, водени от предположението, че... в тялото ѝ се е появило нещо, което не трябва да е там. Точно както постъпваме при убийство.

— Но обикновено... тук разрязвате хората.

Жената сбърчи нос при това описание на работното ѝ място, но кимна и продължи:

— Да, така е. Налага ни се. Но в този случай... тук имаме достъп до уникално оборудване. Което можем да използваме и без... да разрязваме хората.

Давид седна на един от гумирани столове и склони глава в ръцете си. Чужди вещества... нещо в тялото ѝ. Не разбираше какво търсят, но в едно бе напълно сигурен.

— Искам да я видя.

— Ако това ще ви успокои — продължи жената с поомекнал глас, — то всички пробудили се са поставени в изолация. Докато не разберем повече. Не сте само вие.

Устните на Давид се разтвориха в зловеща усмивка.

— Заради бактериите, нали?

— Не само, но и заради тях.

— Ами ако ви кажа, че не давам пет пари за бактериите? Ако ви кажа, че искам да видя съпругата си въпреки тях?

— Няма да промените нищо. А сега ви моля да ме извините.
Разбирам, че...

— Не мисля, че разбирате каквото и да било.

Давид стана от стола и тръгна към вратата. Преди да излезе навън, се обърна и каза:

— Може и да греша, но не мисля, че имате право да постъпвате така. Възнамерявам... възнамерявам да направя нещо по въпроса.

Жената не му отговори. Просто го погледна с изпълнен със съчувствие поглед зад големите като очи на сова стъкла и така го вбеси още повече. Вратата се удари глухо в стопа за врата под тласъка на ръката му и той излезе на паркинга.

ПРИЛОЖЕНИЕ I

— Това не е ли Фингал Улсон?
— Фингал Улсон? Та той е мъртъв.
— Да, ама вижс, че се движси.

Хасе и Таге^[1]

ВЕСТНИЦИ

(ИЗВАДКА ОТ „АФТОНБЛАДЕТ“, 14 АВГУСТ 2002)

ИЗРОВЕНИ ТРУПОВЕ СЕ ОПИТАХА ДА ИЗБЯГАТ

ТАЗИ НОЩ ВОЕННИТЕ ОТВОРИХА МНОЖЕСТВО ГРОБОВЕ.

Осемдесет и седем годишен мъж умира преди шест седмици. Тялото му в момента е в късен стадий на разлагане, но въпреки това мъжът е жив и рано тази сутрин се е опитал да избяга от военните, отворили гроба му. След началото на работата им по проверката на над 200 гроба в гробищния парк „Скугсшюркгорден“ в Стокхолм военните станаха свидетели на разтърсващи сцени.

— Ужасно е. Никога не съм преживявал подобно нещо — сподели един от тях.

В един и половина тази сутрин слуховете се потвърдиха — погребаните са се събудили. Репортери от вестник „Афтонбладет“ се намираха на мястото на събитията, когато военните поставиха началото на операцията си. Първото изровено тяло беше на 87-годишен мъж. Той беше жив, въпреки че от погребението му досега са изминали шест седмици. Тялото му е силно разложено. Мъжът се опита да избяга, но бе заловен. Двама души бяха необходими, за да го увият в погребалния му саван и да го задържат на земята.

ОПИТВАТ СЕ ДА ИЗБЯГАТ

— Нямаме друга алтернатива, това заграждение представлява поне временно разрешение на проблема — съобщи полковник Юхан Стенберг по повод на заграждението, което военните започнаха да строят. Инженерите издигнаха ограда, за да успеят да задържат

мъртвите. Докато я завършат, ковчезите бяха вадени, без да отварят капаците им.

— Работата никак не е приятна, но какво можем да направим? — каза полковник Стенберг и сви рамене.

Заграждението бе завършено в два и половина през нощта, а гробището се напълни с военни. Не се виждаха коли за осъществяване на болничен превоз. Хората започнаха да отварят ковчезите. Гледката беше ужасяваща.

Мъртвите се опитваха да излязат от гробищата с олюляващи се, несигурни крачки. Няколко дори успяха да избягат от военните, но бързо бяха заловени.

ПСИХОЛОГИЧЕСКИ НАТИСК

— Сякаш вратите на ада са се отворили — сподели апатично един военен, който седеше край заграждението.

На оградата зад гърба му се бяха скуччили петнайсет мъртвци. Гледаха ни втренчено с празен поглед. Изведенъж военният се хвърли на земята и се хвана с ръце за ушите.

— Очаквахме подобни реакции — заяви Юхан Стенберг. — Затова извикахме толкова много хора. Горкото момче. Не издържа на психическия натиск.

Очевидно бе, че полковникът сам не вярва на думите си.

ЛИНЕЙКИТЕ ПРИСТИГНАХА

Военните успяха да изровят още трима мъртвци, преди да пристигнат линейките. От няколко места се чуха разгорещени спорове. Възникнаха сбивания и ръководството бе принудено да се намеси. Към часа на отпечатване на това издание на гробището „Скугсшюргорден“ цареше пълен хаос. Не е изключено няколко от пробудените да са успели да избягат. Властите призовават живеещите в околността граждани да заключат входните си врати. Днес ще бъдат отворени и останалите гробове, след което работата ще продължи в другите осемнайсет гробища в Стокхолм.

(УВОДНА СТАТИЯ, В-К „ЕКСПРЕСЕН“)

Тази нощ станахме свидетели на невъзможното. 2000 шведи, обявени за мъртви или погребани, оживяха. Предстои ни да разберем как е станало това и какво ще се случи оттук нататък. Още сега обаче можем да си зададем важния въпрос: възможно ли е да продължим да вярваме, че със смъртта настъпва краят на всичко?

Вероятно не.

Едно от определенията за човешките същества е, че те са животни, които осъзнават своята смъртност. Може би единствените по рода си. Събитията от тази нощ ще ни принудят да преосмислим съществуването си.

Смъртта е всъщност термин, който обозначава прекратяване на обмяната на веществата в организма. Ако се абстрагираме от религиозните и паранормалните обяснения, остава една-единствена възможност — нашите тела притежават способността да рестартират обмяната на веществата си. Все още няма готови научни резултати, но голяма част от предварителните изследвания говорят за това.

Класическите признания, по които някой бива обявяван за мъртъв, вече не важат. Дори самата възможност да обявиш някого за мъртъв не съществува. Всички могат да възкръснат.

Науката криогенетика доби голяма популярност през осемдесетте години. Заможните хора вписаха в завещанията си, че желаят телата им да бъдат замразени след смъртта. В САЩ има хиляди хора, чиито останки се съхраняват по този начин.

За никого не би било изненада, ако осмиваната години наред криогенетика отново се върне на мода. Поне

би следвало да бъде обсъдена възможността за съхранение на телата след смъртта.

Вероятно учените ще успеят да разберат какво е накарало мъртвите да се събудят. Възможно е и сами да постигнат подобни резултати. Известно е, че болест може да бъде победена със serum, изработен с помощта на антитела от кръвта на човек, победил болестта. Тази нощ видяхме как хиляди души победиха смъртта. Какво познание ще извлечем от този факт?

В момента обричаме телата на починалите човешки същества на унищожение. Или бързо, чрез кремация, или бавно, чрез разлагане в земята.

В бъдеще всеки от нас трябва да получи шанс сам да реши какво ще се случи с тялото му. След месец, година или десетилетие може би ще разполагаме с лек против смъртта.

Кой тогава ще пожелае да бъде кремиран?

[1] Ханс Алфредсон (1931) и Таге Даниелсон (1928–1985), известни шведски комици. — Б.пр. ↑

РАДИО

(ИЗ ПРОГРАМАТА НА НАЦИОНАЛНОТО РАДИО „СУТРЕШНО ЕХО“, 06,00)

... военни източници съобщиха тази сутрин, че им остава да отворят още сто и петдесет гроба. Всички гробищни паркове в Стокхолм ще останат затворени за посетители до края на деня.

... Дванайсет души все още липсват. В три от случаите става дума за гробове, от които тялото на мъртвеца е извадено преди пристигането на lastите...

... В момента в сградата на Парламента се провежда пресконференция...

(ИЗ ПРОГРАМАТА НА НАЦИОНАЛНОТО РАДИО „СУТРЕШНО ЕХО“, 07,00)

... роднини на пробудените са се събрали пред болница „Дъндерид“. Главният лекар Стен Бергвал заяви за „Ехо“, че за момента не се позволяват посещения.

— Все още знаем твърде малко. Пробудените са изолирани и получават най-добрите възможни грижи. В момента, в който установим, че не съществува евентуална опасност, ще допуснем идването на посетители. Може да се случи още днес или след една седмица.

... информация от току-що завършилата пресконференция.

Социалният министър:

— Тази нощ по време на заседанието на Министерския съвет бе взето решение всички погребения и

кремации да бъдат преустановени за неопределено време. Четиримата починали в Стокхолмска област по-късно през нощта все още не дават признания за връщане към живота, но...

Журналист:

— Разполагате ли с достатъчно място за съхранение на толкова много тела?

Социалният министър:

— Да, поне за момента. Мортите никога не са били толкова празни.

Журналист:

— А занапред?

Социалният министър:

— Занапред... ще намерим някакво решение. Както сами разбираете... имаме още куп проблеми за разрешаване при така създалата се ситуация.

... Полицията откри двама от изчезналите пробудени. И в двета случая се оказа, че техни роднини са ги държали скрити в домовете си...

(ИЗ ПРОГРАМАТА НА НАЦИОНАЛНОТО РАДИО „СУТРЕШНО ЕХО“, 08.00)

... Членовете на персонала на болница „Дъндерид“, с които разговаряхме, съобщиха, че в заведението през нощта е царял пълен хаос. В някои от отделенията съвместната работа била на практика невъзможна.

Затова е проведено кризисно заседание, на което се взема решение персоналът от всички отделения да бъде включен в работата с пробудените с цел намаляване на конфликтите...

... дори военните признават възникването на определени феномени при директен контакт с по-голяма

група пробудени...

... Стен Бергвал разкри някои трудности от чисто практическо естество при боравенето с изровени от земята пробудени.

Технически погледнато, те са мъртви с всички последствия за човешкия организъм. Затова през цялата нощ заедно с нас работеха инженери със съответното оборудване, които превърнаха залите ни в нещо като хладилници... По чисто етични причини не бихме искали да използваме мортата, но... все пак става дума за почти две хиляди души...

... От погребално бюро „Фонус“ съобщиха, че ще се съобразят с препоръките на правителството, но че очакват колкото се може по-бързо разрешение на проблема по чисто технически причини...

ТЕЛЕВИЗИЯ

(ТВ 4, СУТРЕШЕН БЛОК, 08,30)

(В студиото: Стен Бергвал (СБ), главен лекар на „Дъндерид“; Юхан Стенберг (ЮС), полковник; Рюно Салин (РС), доктор по парапсихология)

Репортер: Нека да започнем с чисто практическата част. Колко на брой пробудени има в момента в „Дъндерид“?

СБ: Хиляда деветстотин шейсет и двама. Възможно е да са пристигнали още няколко, докато седим тук.

Р: Доколкото разбирам, има няколко пробудени, които... са починали отново през нощта.

СБ: Вярно е.

Р: Знаете ли защо?

СБ: Не, всъщност не. Но да не забравяме, че става дума за пробудени, които се намираха в много тежко състояние още от самото начало.

Р: Откъде знаете, че са починали?

СБ (с усмивка): Първата ми мисъл беше да кажа „ами просто знаем“, което донякъде е вярно, но всъщност измерваме електрическата активност на мозъка с помощта на ЕЕГ, а когато тя изчезне, човек е мъртъв. Поне съгласно настоящата ни практика. Извършените изследвания на пробудени показват наличие на минимална активност.

Р: Юхан Стенберг, носят се слухове за телепатични феномени?

ЮС: Да.

Р: Вярно ли е, че докато сте били в контакт с пробудените, сте можели да четете мислите им?

ЮС: Не, въпросните феномени се отнасят единствено за живите.

Р: Бихте ли ни разказали малко повече за възникналите конфликти?

(ЮС поглежда СБ и му преотстъпва правото да отговори.)

СБ: Да, не знам какво се е случило на гробищата, но не мога да отрека, че сред персонала в болницата цареше силно разногласие.

Р: Защото сте можели да четете мислите си?

СБ: Във всички работни екипи съществуват конфликти, които се проявяват най-често в ситуации на стрес. Не можем да сме сигурни, че... именно четенето на мисли е причината.

Р: Рюно Салин...

РС: Справедливо е да се отбележи, че при нас тук има двама възрастни мъже, които отричат очевидната истина само защото не се вписва в мирогледа им, а тя е: когато голям брой пробудени се съберат на едно място, около тях възниква поле, което позволява на всички останали присъстващи да четат мислите си. Преживях го лично по време на посещението ми в „Дъндерид“.

Р: Стен Бергвал. Какво е вашето обяснение?

СБ (въздишка): Електрическата активност на мозъците им... Най-високата амплитуда на вълните достига до половин микроВолт, а алфа ритъмът варира между един и два херца. Честотата се равнява на честотата при новородено, а амплитудата, тоест електрическата сила, е слаба... С какво бих могъл да я сравня? С тази на човек, който ще почине само след няколко секунди. Съвсем слаба.

РС: Тоест, опитвате се да обясните наличието на подобно поле с факта, че активността на мозъците им е толкова слаба?

СБ: Това, което се опитвам да кажа, е, че никога досега не сме виждали подобни линии при живи възрастни хора. Възможно е това да доведе... до известни странични ефекти. Все още очакваме резултатите от „Съдебна медицина“, за да можем да постановим дали съществува чисто биологическа възможност човешките тела да

оживеят, (с ирония към РС) Вероятно вие разполагате с готово обяснение?

РС: Да. Смяtam, че душите им са се завърнали, (смее се) Ако вчера бях седял на този стол и ви бях казал: „Довечера мъртвите ще излязат от гробовете си“, вероятно щяхте да ме сметнете за напълно луд. Идеята за съществуването на душата е изключително древна и все още актуална за мнозина от нас. Съществуват доказателства за предаване на мисли...

СБ: Доказателства...

РС: Неубедителни, признавам, но все пак ни разкриват определена възможност. Подобни феномени не са напълно немислими. За разлика от пробуждането на мъртвите. Което е невъзможно. Обаче хоп и се събудиха. А вие продължавате да смятате идеите за съществуването на душата и телепатията за абсурдни.

Р: Юхан Стенберг, какво мислите по този въпрос?

ЮС: Не смяtam, че армията следва да прави спекулативни изказвания по чисто теологични въпроси. (поглежда РС) Това е работа на други и те се справят отлично с нея.

РС: Значи, ако душата наистина съществува, то тя представлява енергия или поне някаква форма на енергия. Източникът на полето, което всички усещаме, не би могъл да се крие в мозъка. Няма начин. Защо просто не приемем съществуването на нещо отделно от тялото, което същевременно му принадлежи — трансцендентна материя, която...

ЮС: Моля да ме извините, аз все пак съм един обикновен полковник, но винаги съм смятал, че душата се намира в тялото.

РС: Докато сме живи е така. Но след като приемаме, че мозъкът функционира различно при това... зомбирано състояние, защо това да не важи и за душата? Ако голям брой души се реят около телата, то е напълно възможно те да създадат... как да го наречем...

Р. Времето ни съвсем скоро ще свърши. Последни въпроси, преди да се разделим. Защо според вас се случи това? Юхан Стенберг?

ЮС: Смятам да запазя мнението си по въпроса в тайна.

Р: Стен Бергвал?

СБ: Както ви казах, все още очакваме резултатите от изследванията.

Р: Рюно Салин?

РС: Това е един вид грешка. Нещо се е объркало... и е нарушило природния ред.

Р: Предполагам, че всички можем да се съгласим с това. А сега към прогнозата за времето. Камила?

Камила:

— Фронтът на високо атмосферно налягане, останал над Стокхолм през последните седмици, ще отстъпи на студени въздушни маси, идващи от западна посока. Вечерта се очакват обилни валежи. На сателитната снимка можем да видим...

(CNN — СВЕТОВНИ НОВИНИ, 08,30 ШВЕДСКО ВРЕМЕ)

... в момента се опитват да открият причината за странните събития в шведската столица. Властите все още не разполагат с обяснение, но едновременното пробуждане, настъпило в различни райони, говори за сила отвън. Един военен командир сподели тази сутрин, че не изключват възможността това да е дело на терористи...

(Далечна снимка на гробищен парк „Скугсхюргорден“. Заграждението с мъртвите, военни сред надгробните камъни.)

(ИСПАНСКА ТЕЛЕВИЗИЯ, 8,30)

... Много хора очакваха това да се случи и в испанските села. Въпреки това засега феноменът е ограничен до Стокхолм. Тази нощ там се съживиха общо 2000 души. Нито лекарите, нито свещениците могат да дадат обяснение на множеството роднини, събрали се пред болница „Дъндерид“ тази сутрин...

(Снимка на стотици събрали се пред болница „Дъндерид“, свещеник маха отчаяно с ръце.)

(ARD, 09,00)

... изследователите, които тази нощ бяха заети с разрешаването на загадката. На днешната пресконференция беше оповестено, че някои ензими, които в мъртвите тела по принцип се разрушават, продължават да съществуват в телата на пробудените. В момента се извършва изследване, за да се провери дали тези ензими са същите като онези, които снабдяват живите организми с хранителни вещества.

(Архивна снимки на шведска лаборатория, няколко епруветки в поставка.)

(ТФ 1, новини, 13,00)

... които излязоха от гробищата и моргите тази нощ. Френското министерство на туризма съветва гражданите да не пътуват до Стокхолм през следващите дни. Изглежда, че други шведски градове не са засегнати от феномена и за тях няма ограничения. Когато жителите на Стокхолм се събудиха днес сутринта, ги очакваше една променена действителност. Въпреки това животът на земята, изглежда, се връща към нормалния си ритъм.

(Колаж от снимки на гробищен парк „Скугсшюркгорден“, мъртвите зад оградата и минувачи по улица „Дротнинггатан“.)

14 АВГУСТ II
ЗЕЛЕНАТА СИЛА В СТЪБЛОТО НА
РАСТЯЩОТО ЦВЕТЕ

*A ако се върна от гроба за миг,
ще поискаш ли, ще можеш ли
да върнеш усмивката на
устните ми?*

Ед
Харкорт, „За
теб“

КВАРТАЛ ВЕЛИНГБЮ, 11,55

Ана вече я нямаше от четирийсет и пет минути и Малер започна да се притеснява. Излезе на балкона, огледа двора и спря поглед на апартамента ѝ. Обзе го бащински яд, „проклето дете, защо се бави толкова“, но успя веднага да го заглуши. Трябаше да е внимателен. Да се отнесе към нея с разбиране.

През последните години бе по-скоро баща, отколкото дядо за Елиас. Може би се опитваше да навакса дните, изгубени през детството на Ана, когато кариерата му бе в разцвета си. Често гледаше Елиас и го взимаше от градина, за да даде на Ана свобода, от която тя обаче рядко се възползваше. Дъщеря му оставаше глуха за съветите му — „малко съм позакъснял, за да започна да я превъзпитавам“, — но той се опитваше да не я съди.

А и всичко бе по негова вина. Неспособността на Ана да се обвърже, да се задържи на дадена работа или да завърши образованието си беше като че ли заучено поведение. И кой я бе повел по тези стъпки? Густав Малер, журналистът с успешна кариера.

През детството ѝ се местиха пет пъти, всеки път, когато получаваше работа в по-големи вестници. Когато Ана навърши девет, а баща ѝ най-накрая получи работа в криминалния отдел на вестник „Афтонбладет“, на майка ѝ Силвия ѝ дойде до гуша и го напусна. Истината обаче беше, че самият той я бе изоставил много по-рано. В крайна сметка на него се падна задачата да научи Ана как да живее живота си. Ана изкара един семестър психология и преди да прекъсне, успя да научи достатъчно много, за да го обвини за всичко. Той бе напълно съгласен с нея, макар и да не ѝ призна. Все пак вярваше, че всеки човек сам носи отговорност за съдбата си. Поне на теория.

Отношенията му с Ана бяха доста сложни. Малер смяташе, че е крайно време тя да спре да търси вината у другите, да се вземе в ръце и да направи нещо с живота си. Знаеше, че и той има вина. И можеше да признае вината си, но тя оставаше сляпа за своята.

Малер запали цигара, но успя да си дръпне само веднъж, преди трима мъже да излязат от входа на Ана. Веднага приклекна и загаси

цигарата на бетонния под.

„Врагът не трябва да забележи дима.“

След това наостри уши, за да чуе дали мъжете не са тръгнали към неговия вход. Не. Отдалечиха се, увлечени в разговор. Не можеше да чуе думите им. Откъсна изгорелия край на цигарата, запали я отново и си дръпна два пъти. Пръстите му трепереха. Трябаше да се махнат оттук. Веднага.

Изключи и стационарния, и мобилния си телефон от страх някой да не го потърси за коментар. В мига, в който отново включи стационарния, за да прослуша телефонния секретар, външната врата се отвори. Малер се вцепени.

— Татко?

Пръстите на ръката му се отпуснаха. Дръпна отново щепсела, а Ана се появи в стаята с пътна чанта в ръка. Остави я на пода, излезе на балкона и погледна навън.

— Тръгнаха си — рече Малер. — Видях ги.

Ана бе прехапала долната си устна до червено.

— Претърсиха целия апартамент. Избутаха настрани леглото и провериха отдолу. — Ана изсумтя. — Възрастни мъже. Казаха ми, че... трябва да им го предам.

— Откъде дойдоха?

— От полицията. Имаше и лекар. Носеха някакъв документ от епидемио... нещо си. Заявиха, че е незаконно да... и че е опасно за Елиас.

— Нали не им каза, че е тук?

— Не, но...

Малер кимна, прибра лаптопа си и приготви пари.

— Трябва да тръгваме веднага.

— Към болницата?

Малер стисна силно очи и се опита да запази спокойствие.

— Не, Ана, към вилата.

— Но те казаха, че...

Когато Малер прибра компютъра си в чантата и се обърна, за да влезе в спалнята, Ана застана пред вратата със скръстени ръце. Гласът ѝ бе уверен и спокоен.

— Не ти решаваш.

— Ана, би ли се отместила. Трябва да тръгваме. Може да дойдат всеки момент. Вземи си чантата.

— Не. Не ти решаваш. Аз съм му майка.

Малер стисна устни, погледна Ана право в очите и каза:

— Много е хубаво, че изведенъж проявяваш толкова силен майчински инстинкт, което не ти се случваше често през последните години, но смятам да взема Елиас с мен, а ти прави каквото решиш.

— Тогава ще се обадя в полицията — рече Ана, а ледената нотка в гласа ѝ започна да се пропуква, да поддава. — Не разбиращ ли?

Малер бе изключителен манипулатор. Само да поискаше, за нула време щеше да накара дъщеря си да промени решението си, като ѝ отправи с нежен глас повече или по-малко прикрит упрек. Дали от уважение към нея, или заради малкото време, реши да заложи на гнева, така бе по-честно. Остави чантата на пода и посочи към спалнята.

— Току-що ми заяви, че това не е Елиас! Как тогава, по дяволите, се наричаш негова майка?

Стрелата му попадна точно в целта. Ана се сви леко и започна да плаче. Малер се намръщи сам на себе си. Страхотно честно постъпи.

— Ана, прости ми. Не исках...

— Напротив. — За негова изненада, Ана се изправи и си изтри сълзите със задната страна на ръката. — Знам, че изобщо не ти пуча за мен.

— Не си справедлива. — Малер усети, че губи битката, и започна да отстъпва. — Нима не се грижех за теб през цялото време? Всеки ден...

— Да, все едно бях играчка. Един вид задължение. А ето че когато играчката застане на пътя ти, трябва да я преместиш. Никога не си сторил нещо за мен от обич или загриженост. Винаги си се водил единствено от гузната си съвест. Дай ми една цигара.

Малер посегна към джоба на ризата си, но се спря.

— Ана, нямаме време...

— Напротив. Казах ти да ми дадеш цигара.

Ана пое цигарата и запалката, запуши и седна на самия край на фоййола. Малер не помръдна от мястото си.

— Как ще реагираш — продължи тя, — ако ти кажа, че през цялото това време ми се искаше да съм сама? Че ежедневните ти посещения вкъщи страшно ми дотягаха? Купувах си храна от будката

за хотдог на кръстовището, тъй че нямах нужда от твоята помощ. Но те оставих да правиш каквото решиш, за да се чувстваш по-добре.

— Лъжеш — рече Малер. — Да не искаш да ми кажеш, че щеше да лежиш там съвсем сама, ден след ден...

— Не съм била сама. Вечер, когато имах сили за това, се обаждах на някого от познатите си и...

— Аха, ето каква била работата — гласът на Малер прозвуча по-застрашително, отколкото искаше.

— Спести ми оценката си. Всеки се справя посвоему. Аз поне скърбях за Елиас. А ти за какво скърбеше? Вероятно за безвъзвратната загуба на проекта, с който щеше да възстановиш моралното равновесие в душата си. Но край, вече нямам намерение да се съобразявам с теб.

Ана загаси изпушената наполовина цигара и се върна в спалнята.

Малер остана неподвижен с отпуснати ръце. Не че думите на Ана чак толкова го разстроиха, не. Вероятно беше права, но това нямаше значение. И все пак новостите, които му съобщи, определено го шокираха — не бе очаквал подобно нещо от нея.

Елиас лежеше на леглото с разтворени ръце и приличаше на извънземно. Ана седеше на ръба на леглото с показалец в стиснатото му юмруче.

— Виж — рече тя.

— Да — отвърна ѝ Малер и стисна устни, за да не ѝ каже, че знае.

Вместо това седна от другата страна на леглото и също подаде пръст на Елиас. Стори му се, че чува сирени в далечината.

— Какво можем да му дадем? — попита Ана.

Малер ѝ разказа за солта. Въпросът ѝ бе обещаващ, първата стъпка към одобрението на плана му, но той реши да не я притиска. Сега бе неин ред да решава. Стига, разбира се, да не взима грешните решения.

— Ами глюкоза? — продължи тя. — Захарен разтвор.

— Може би — рече Малер. — Да опитаме.

Ана кимна, целуна Елиас по горната част на ръката, измъкна пръста си, изправи се и каза:

— Ами тогава да тръгваме.

Малер докара колата пред входа, а Ана изнесе Елиас, увит в спална торба, положи телцето му на задната седалка и се стуши до него. Колата приличаше на сауна след цял ден на паркинга, затова Малер свали и двета предни прозореца и отвори таванския люк.

Спра на сянка при площада и отскочи набързо до аптеката. Сложи в кошницата си десет пакета с фруктоза, четири тубички с крем за кожа и няколко спринцовки. Задържа се за миг пред бебешките продукти. Реши да вземе и няколко шишета. Провери дали бибероните им са само с по една дупка.

Не искаше да кара Ана и Елиас да чакат твърде дълго в колата, но големият избор от стоки в аптеката го обърка. Погледът му зашари по полиците с лепенки, средство против комари, крем за крака против гъбички, витамини и охлаждащ балсам. Трябваше да има още нещо, което може да помогне на внучето му, но какво?

Грабна наслуки няколко тубички и шишета с витамини и лекарства.

Жената на касата погледна за миг торса му, а след това и продуктите в кошницата. Малер видя как мозъкът ѝ се напрегна зад спокойното професионално изражение на лицето ѝ. Усети как се опитваше да открие връзката между захарта, шишетата, огромното количество крем за кожа и собствената му личност.

Плати в брой и получи препълнена найлонова торбичка с пожелание за приятен ден.

Мълчаха по време на целия път до град Нортелье. Ана седеше на задната седалка с Елиас в скута и гледаше втренчено през предното стъкло. Отново бе пъхнала пръст в ръчичката му. Когато Малер свърна по отбивката за Капелшер, го попита:

— Защо си мислиш, че няма да дойдат да ни потърсят там?

— Не знам — отвърна ѝ Малер. — Надявам се да не положат кой знае колко усилия. А и там е далеч по-приятно.

Пусна радиото. Нямаше музика. Дори частните станции продължаваха да говорят за случилото се. Спра се на един от каналите

на националното радио, но по него не казаха нищо ново. Все още липсваха осем пробудени.

— Чудя се какво ли правят останалите седем в момента? — рече Малер и го изключи.

— Сигурно са при близките си — отвърна Ана. — Защо си мислиш, че единствено ние постъпваме правилно, а всички останали грешат?

Малер откъсна очи от пътя за няколко секунди и се обърна да погледне Ана. Въпросът ѝ бе искрен.

— Не знам дали постъпваме правилно — каза той. — Но според мен и те не знаят. Работата ми... Ще се изненадаш, ако разбереш колко често властите правят нещо, без да знаят защо, без да са наясно с последствията... само за да демонстрират дейност.

Сега, след като вече пътуваха, се осмели на свой ред да ѝ зададе въпрос:

— Ти не мислиш ли, че постъпваме правилно?

Ана помълча известно време. Малер видя в огледалото за обратно виждане, че дъщеря му гледа надолу към Елиас, а лицето ѝ се изкриви за миг в гримаса.

— Би ли отворил още малко прозореца?

Малер го свали докрай. Ана се облегна толкова силно назад, че главата ѝ легна върху облегалката за врата.

— Защо миризмата не изчезва?

Малер погледна още веднъж към тъмнозеленото, покрито с черни точки лице на Елиас, което се подаваше изпод чаршафа. В този момент приличаше още повече на мумия.

— Не искам да им го дам — каза Ана. — Това е.

Растителността край лятната им къща беше буйна и пожълтяла. От огромната обикновена лоницера, пъльзнала по цялата веранда в началото на лятото, сега бяха останали само изсъхнали клони, които обгръщаха стълбите като в пашкул.

Малер спря колата на около десет метра от външната врата и изключи двигателя.

— Добре — каза той и огледа кафявата трева. — Значи все пак дойдохме тук.

Къщата им се намираше в края на вилната зона Кохолма. Вярно, че морето бе на неколкостотин метра по-надолу, отвъд гората, но веднага щом излезе от колата, Малер почувства, че въздухът е съвсем различен. Пое си дълбоко въздух, а тялото му се изпълни с усещане за свобода.

Разбра защо бе поискал да дойдат тук.

Мястото му се струваше по-сигурно от апартамента. Заради *морето*, разбира се. Огромната синева пред хоризонта. Ако *онези мъже* се появяха, винаги можеха да избягат. Към островите.

Само след миг си спомни защо изобщо бе успял да купи къщата преди петнайсет години. През гората прелетя глухо боботене, а ламарината на колата затрепери. Малер въздъхна.

На петстотин метра на юг се намираше пристанището за фериботи на Капелшер. След като потокът от пътници между Финландия и Оланд^[1] се увеличи рязко преди петнайсет-двойсет години, а самите фериботи станаха по-масивни, за да могат да предоставят всички възможни удоволствия на пътниците си, цената на имотите в района падна наполовина. Не беше чак толковалошо като да живееш край летището, но почти. Фериботите се движеха през всички часове на денонощието, а на човек му трябваше поне седмица, за да привикне с бученето им.

Започнаха да свалят багажа.

Малер вдигна Елиас от задната седалка и го занесе до къщата, измъкна ключовете от улука и отвори вратата. Къщата миришеше на застояло. Пренесе Елиас до стаята му, където събраните през отминалото лято съкровища под формата на пера, камъни и парченца от дъски го очакваха наредени по етажерките и перваза на прозореца.

Положи го на леглото и отвори прозореца. Соленият въздух нахлу в стаята и накара прашинките да се понесат във вихрен танц.

Да. Постъпиха правилно, като дойдоха тук. Сред простора и спокойствието. С други думи, сред всичко, от което се нуждаеха.

[1] Остров край Швеция. — Б.пр. ↑

ГРАД ТЕБЮ ШУРКБЮ, 12,30

Елви не можеше да заспи, след като разговаря с Флора в малките часове. Затова реши да почете още малко Гrimберг. За зло или за добро стигна до епизода със смъртта на Густав II Адолф. Описанието на странното отношение на вдовицата му Мария Елеонора към трупа му буквално погълна Елви.

Мария Елеонора отказва да приеме смъртта на съпруга си. Вместо това непрекъснато се връща при мъртвото му тяло и му прави компания по време на цялата процесия от Германия. Когато най-накрая успели да я откъснат, тя по някакъв начин взела сърцето му (Елви страшно се дразнеше, че Гrimберг така и не разкрива на читателите си как точно е постъпила) и заплашва придворните с него само за да я допуснат до трупа още веднъж.

„Нейният взор е сляп за черното, гниещо тяло, което милва и почита, въпреки че то отдавна е лишено от живот“ — пише един шведски дипломат.

Елви свали книгата и се замисли. Каква разлика в отношението... Ако кралят се бе вдигнал от ковчега, кралицата вероятно щеше да извика от радост и да прегърне разложenia му труп. Защо бяха толкова различни? Дали Елви не бе коравосърдечна?

След няколко страници получи отговор на мъчещите я въпроси. Мария Елеонора поръчала двоен ковчег, който да побере мъртвия крал и нея самата. Обяснението й било, че получила „тъй малко наслада от него“, докато бил жив. Сега, когато бил мъртъв, не искала да пропусне нито миг.

За Елви този проблем не съществуваше. Тя бе получила достатъчно „наслада“ от живота с Туре. В мига, в който издъхна този десет години по-възрастен от нея мъж, оженил се за малката истерична женичка от добро сърце, за да се грижи за нея и да я напътства в земния ѝ път, без да я разбира, за Елви всичко приключи — беше му се наситила. Не питаше злост, съпругът ѝ даде всичко от себе си приживе, но смяташе семейния си живот за приключена глава.

Успокоена от тази мисъл, Елви остави книгата настрани и се опита да заспи, но сънят не идваше. Към четири и половина отиде до тоалетната и прекара там половин час, преди отново да се върне в осветената от зората стая. Свали щорите, изпи две хапчета валериан и постепенно се унесе. Спа на пресекулки докъм единайсет часа, когато се събуди, бодра и изпълнена с очакване.

Докато не изгледа новините.

Не чу нито дума за най-важното. От време на време показваха интервю с някой епископ или свещеник, но знаете ли за какво говореха те?

За притеснените близки, за денонощния телефон на църквата и за страха, който мнозина изпитваха в тази ситуация, дрън, дрън, дрън.

Елви не изпитваше никакъв страх. Само яд.

Статистически данни и снимки от снощните ексхумации. Бяха успели да разровят всички засегнати гробове и дори още няколко (на хора, мъртви от повече от два месеца, които все още си бяха мъртви), а броят на пробудените наближаваше две хиляди.

Министър-председателят кацна в страната преди няколко минути и журналистите го нападнаха още на „Арланда“. За да подчертава колко сериозно е положението, той свали очилата си и погледна право в обектива на камерите със следните думи:

— Нашата страна. Се намира в състояние на шок. Надявам се всички. Да помогнат. Нека не усложняваме. Нещата още повече.

Аз. И моето правителство. Ще сторим. Всичко по силите си. За да предоставим на тези хора. Медицинските грижи. От които се нуждаят.

Но нека не забравяме...

В този миг показалецът му се изстреля нагоре във въздуха, а по лицето му се изписа емоция, напомняща скръб. Елви напрегна всеки мускул на тялото си и дори се наведе по-близо към телевизора. Ето сега ще го каже. Най-накрая. Министър-председателят продължи:

— Всички ще преминем по този път. Нищо не отличава тези хора. От нас.

С тези думи той благодари на журналистите, а охраната му проправи път към колата. Елви остана да седи със зяпнала уста.

„Дори и той не...“

Знаеше, че министър-председателят познава отлично Библията и с готовност я цитира при нужда. Какъв удар нанесе на Елви само, когато дори не спомена Светото писание. Точно сега, когато би било съвсем на мястото си.

„Всички ще преминем по този път...“

Елви спря телевизора и изръмжа:

— Проклет... палячо.

Обикаляше из къщата, беше толкова разстроена, че не знаеше къде да се дене. Влезе в гостната и взе копията на църковните псалми, изцапани от дишането на Туре, смачка ги и ги хвърли в кошчето за боклук. След това се обади на Хагар.

Хагар бе единствената й приятелка от църквата, която все още бе с всичкия си. През последните дванайсет години с Агнес се редуваха да варят кафе и да пекат сладки за съботните им срещи. След като Агнес получи ишиас преди три години и следователно не можеше да води толкова активен живот, Елви и Хагар продължиха сами с приготовленията.

Хагар вдигна на втория сигнал.

— Шестстотин и дванайсет, деветнайсет, двайсет и шест!

На Елви й се наложи да дръпне слушалката от ухото си, защото Хагар, която леко недочуваше, буквално й се разкрештя.

— Аз съм, аз съм.

— Елви! Не можех да се свържа с...

— Да. Знам. Имаш ли...

— Туре! Той...

— Да.

— И се върна...

— Да. Да.

Настъпи миг тишина. След това Хагар продължи, но доста по-тихо:

— Ясно. У вас?

— Да. Но вече го прибраха. Не затова ти се обаждам. Гледа ли новините?

— Разбира се. Цяла сутрин. Невероятно. Ужасно ли беше?

— С Туре ли? Да, може би малко в началото, но... след това мина добре. Забрави за него. Видя ли... видя ли министър-председателя?

— Да — рече Хагар с кисела нотка в глас. — Поведението им на нищо не прилича.

Елви поклати бавно глава, забравила, че Хагар не може да я види. Впи поглед в една малка икона на стената в коридора и заяви бавно:

- Хагар. Чудя си дали сме на едно и също мнение?
- За кое?
- За случващото се.
- Второто пришествие?

Елви се усмихна. Знаеше, че може да разчита на Хагар. Кимна на иконата, изобразяваща Иисус, и каза:

- Да, точно за него. Дори не го споменават.

— Не. — Хагар отново повиши глас: — Пълен кошмар! Как стигнахме дотук?

Поговориха си няколко минути при пълно единогласие и се разделиха с обещанието да направят нещо, неизвестно какво.

Елви се почувства по-спокойна. Явно имаше и други, които мислеха като нея. Вероятно мнозина. Приближи се до прозореца на балкона и погледна навън, сякаш търсеше съмишлениците си с очи. В този миг съзря нещо друго — за първи път от месеци наред небето се покри с облаци.

Не ставаше дума за леки летни облачета, които успяваха единствено да приглушат яркия лазурен цвят на небето. Не, това бяха истински буреносни облаци, чиито черни тела пълзяха толкова бавно, че на практика изглеждаха неподвижни. Една страшна сила, устремена към Стокхолм.

Елви излезе на верандата, застана неподвижно и се загледа в облаците. Макар и бавно, сиво-черната планина наистина се носеше насам. Стомахът ѝ се сви. Това ли бе? Така ли щеше да изглежда?

Обиколи къщата, прозя се и се опита да се приготви. Въпреки че не знаеше как точно да го направи.

„Който е на покрива, да не слиза да вземе нещо от къщата си; и който е на нивата, да се не връща назад да вземе дрехата си.“

Нямаше какво да направи. Седна на фотьойла и разлисти Библията до Евангелие на Матея, глава 24/17,18, за да си припомни и останалия текст. Думите му я изпълниха със страх.

„Заштото тогава ще бъде голяма скръб, каквато не е била открай свят досега, и няма да бъде.“

Представи си концентрационни лагери, представи си и Флора.

„... но заради избраните ще се съкратят ония дни“.

Всъщност не ставаше дума за мъки и болка в буквалния смисъл на думата. Споменаваше се единствено, че иде голяма скръб. Че хората ще познаят невиждано досега страдание. Но това бе и въпрос на превод. Може би в оригиналния текст се разказваше за телесни, непоносими мъки. Клепачите на Елви започнаха да натежават.

„Може би още при първия превод, в Септуагинтата^[1]... четирийсет монаха в четирийсет стаи... сто маймуни до сто пишещи машини в продължение на сто години...“

Съзнанието й се изпълни с какофония от мисли и спомени и Елви задряма, както си седеше на фойерверка.

Събуди се от звуците на телевизора.

Вътрешната страна на клепачите й се оцвети в оранжево, тя отвори очи, но веднага се видя принудена отново да ги затвори, заслепена от светлината на екрана. Той блестеше като малко слънце. Елви отново отвори леко очи, но този път съвсем бавно и внимателно.

Когато очите й привикнаха към силната светлина, успя да види, че тя обгръща като ореол някаква фигура. Всъщност светлината дори струеше от нея. Жената. Елви веднага я позна и гърдите й се изпълниха със страх.

Жената носеше тъмносин шал върху черната си коса, а очите й бяха изпълнени със скръб, като на майка, която току-що е видяла смъртта на детето си. Която е стояла до разпятието и е гледала как стражите измъкват с клещи пироните от ръцете на сина й. Извитите вкочанени ръце, някога така малки и нежни, търсещи с трепет гърдите й. Скърцането на забит в дърво метал. Ръцете, облечени в парциали. Всичко бе загубено.

Елви прошепна:

— Света Богородице... — без да посмее да я погледне отново.

Заштото в този миг усети силата на голямата скръб. Тя цялата бе събрана в очите на Мария. Скръбта на майката пред тялото на мъртвото й дете, дете, изтъкано единствено от доброта. Мъка, родена

не само заради мъченията и смъртта на сина, когото е кърмила и обграждала с грижи, а най-вече заради самата мисъл, че съществува един свят, където това е възможно.

С крайчеца на очите си Елви съзря как Мария отваря ръце, сякаш за да я приветства. Елви понечи да падне на колене на пода, но Мария ѝ рече:

— Седни, Елви.

Гласът ѝ бе нежен, шепнещ, а не силен тътен, прорязващ небесата. Напомняше на смирената молба на просякиня за някое петаче, с което да си купи хляб.

— Седни, Елви.

Мария знаеше името ѝ, а думите ѝ подсказваха, че знае колко усърдно е работила Елви през целия си живот, знае, че е заслужила да поседне за малко. Елви си позволи да погледне за секунда към екрана и забеляза, че на крайчетата на пръстите ѝ блестят малки звезди. А дали не бяха капки вода, изтрити сълзи.

— Елви — обърна се към нея Мария. — Надарена си с мисия.

— Да — прошепна Елви безмълвно.

— Трябва да дойдат при мен. Това е единственото им спасение. Трябва да ги накараш да разберат.

Тази мисъл не бе чужда на Елви и дори в този тежък миг тя успя да си представи своите съседи, хора с неразбиращи очи и уклончиви отговори. Затова я попита:

— Как? Как да ги накарам да разберат?

За секунда погледна Мария право в очите и цялото ѝ тяло се изпълни с истински ужас. Защото видя в тях скръбта, която очакваше човечеството, ако не признаеше греховете си и не потърсеше прегръдката ѝ. Мария протегна напред ръката си и продължи:

— Нека това е твоят знак.

Нешо докосна челото на Елви. Телевизорът угасна. Елви падна на една страна във фотьойла с чувството, че главата ѝ ще експлодира.

Когато отново отвори очи, видя, че ръбът на стъклена маса се е впил в челото ѝ. Главата я болеше. Поизправи се замаяна в креслото и погледна към масата. По ръба имаше размазано тъмночервено петно. Няколко капки кръв бяха паднали върху килима.

Телевизорът мълчеше, угаснал.

Елви се изправи с треперещи крака и излезе в коридора, за да се огледа в огледалото.

Над веждите ѝ имаше съвсем права, трисантиметрова повърхностна рана, която напомняше на знака минус. От нея продължаваше да се стича бавно кръв. Елви попи с пръст една попаднала в окото ѝ капка.

Отиде в кухнята и избърса кръвта с малко домакинска хартия. Не посмя да я изхвърли, прибра я в един буркан и завинти капака му.

След това набра номера на Хагар.

Докато чакаше да ѝ вдигне, затвори очи и отново видя Мария пред себе си. Едно нещо не можеше да разбере. Когато Мария протегна ръка, за да докосне челото ѝ, Елви за частица от секундата успя да види защо блестяха пръстите ѝ. По тях имаше куки. Малки, тънки куки, не по-големи от тези за риболов.

По някакъв непонятен дори и за нея самата начин бе напълно убедена, че това не беше истинският образ на Мария, че тя ѝ се явява в него, за да може човешките ѝ очи да я възприемат. Като майката на Исус. Но куките? Какво означаваха те?

Когато Хагар най-накрая ѝ вдигна, Елви престана да си задава въпроси и започна да ѝ разказва за най-важния миг от живота си.

[1] Interpretatio Septuaginta Seniorum — превод на Библията (Стария завет) от староеврейски на старогръцки от седемдесет и двама мъдреци. — Б.пр. ↑

ВИЛНА ЗОНА КОХОЛМА, 13,30

В мига, в който Малер изчезна в къщата, Ана свали чантите от багажника. Пренесе ги през двора, покрай елата с увитата около стъблото лулка на Елиас и покрай градинската маса, суха и напукана от изминалата зима. Спра до нея и остави куфарите на земята. Постоя така за малко и се замисли.

Как се стигна до тук? Как се превърна в един вид слугиня, която да се грижи за домакинството, докато баща ѝ отглежда детето ѝ?

Натежалата жега предвещаваше буря. Погледна към небето. Да. То бе покрито с тънък бял воал, но от вътрешността на страната към крайбрежието пълзяха черни облаци. Сякаш цялата природа тръпнеше в очакване. Корените на тревата си шепнеха неспирно, развълнувани от спасението, което скоро щеше да се изсипе над тях от небесата.

Почувства се замаяна, дори започна да ѝ се повдига. Вече повече от месец живееше като във вакуум — ограничила делата и думите си до минимум, за да не позволи на живота да я достигне, да я сграбчи и разтърси. Вече повече от месец бе като мъртва.

Но какво се случи изведнъж — Елиас се върна, полицията взе да души наоколо, наложи им се да избягат, попадна във вихрушка от движения, думи и решения. Но не нейни, а на баща ѝ. Тя просто го следваше. Безучастно.

Ана заряза чантите и се отправи към гората.

Ланшните изсъхнали листа хрущяха под краката ѝ, плитките корени на елите издъвуаха пръстта. Боботенето от пристанището Капелшер прорязваше гората и я изпъльваше с беспокойство. Тръгна наслуки надолу към блатистата местност близо до морето.

Когато достигна покритата с мъх поляна, усети киселия аромат на сварени от слънцето борови иглички и дълбока тиня. Дори мъхът, който обикновено се зеленееше над влажните блата, бе изсъхнал, просветлял и осенян с бежови петна. Имаше чувството, че върви по покрит с ледена коричка сняг, топките мъх проскърцваха под стъпките ѝ, преди да се надигнат и да обгърнат краката ѝ.

Продължи да шляпа напред към средата на поляната. Короните на широколистните дървета, които обграждаха блатото, се сключваха в купол, изпъстрен със слънчеви петна. Стигна до средата и легна. Мъхът я поглеждаше със слънчеви петна. Ана впери поглед в лениво потръпващите листа и се унесе.

Колко време лежа така? Трийсет минути, един час?
Сигурно щеше още да остане тук, ако баща ѝ не я бе повикал.
— Ана... Ааанааа!

Освободи се от прегръдката на мъха, но не му се обади. Все още бе пленена от новите усещания, обладали тялото ѝ, и най-вече кожата. Погледна към мястото, където бе лежала досега. Контурите на тялото ѝ все още се очертаваха ясно в мъха, който с почти осезаем стон започна да възвръща старата си форма.

Сякаш бе сменила кожата си. Точно така се чувстваше. И търсеше с очи старата си кожа, сбръчкана и изморена, която трябваше да е останала в мъха.

Не я видя, но усещането бе толкова силно, че дори издърпа ръкава на тениската си, за да провери дали татуировката ѝ все още си е на мястото.

И още как. „ROTTEN TO THE BONE“^[1]. Буквите все още си стояха изписани на дясното ѝ рамо. Реши да я запази от чиста гордост, въпреки че още преди дванайсет години бе скъсала със света, към който принадлежеше татуировката.

— ААНАА!

Приближи се до края на блатистата местност и извика:

— Тук съм!

Малер спря при мъха, сякаш бе плаващ пясък. Застана там с ръце на кръста.

— Къде беше?

Ана посочи към средата на поляната.

— Там.

Малер събрчи чело и погледна към хълътналия мъх.

— Прибрах всичко вътре — каза той.

— Добре — отвърна Ана, подмина го и тръгна към къщата.

Баща ѝ я последва и започна да чисти гърба ѝ с ръка.

— Ама как изглеждаш само — рече той.

Ана не отговори. Стъпваше леко върху корените, сякаш беше безтегловна. Имаше чувството, че в душата ѝ се е зародило нещо крехко, нещо ценно, което ще се пръсне на парченца, ако проговори. Продължиха мълчаливо напред към къщата. Ана беше благодарна, че баща ѝ не започва да анализира поведението ѝ, както правеше преди. Че я оставя на мира.

На масата до леглото на Елиас имаше пакет с фруктоза, сол, кана с вода, мензура за половин литър и две спринцовки.

Ана не забеляза никаква промяна. Малер бе завил Елиас с чист чаршаф, а двете му съсу хрени като на старец ръце лежаха прибрани до тялото и приличаха на птичи нокти. Сякаш гледаше труп. Трупа на сина си. Може би нещо щеше да се промени, ако отвореше очи и я погледнеше. Очите обаче надничаха изпод полуотворените клепачи, безжизнени и изкуствени, като изсъхнали контактни лещи. Празни.

Може би имаше начин да го върнат. Поне баща ѝ го вярваше. Но в такъв случай пътят бе толкова дълъг, че тя не можеше да си представи началото му, камо ли края. Елиас бе мъртъв. На леглото пред тях лежеше черупка, която по никакъв начин не напомняше за любимото ѝ дете. Така силно искаше да запази спомена за живия Елиас.

Малер влезе в стаята и застана до нея.

— Дадох му захар със спринцовката и той пи.

Ана кимна и се отпусна на колене до леглото.

— Елиас? Елиас? Мама е тук.

Елиас не помръдна нито на милиметър. По нищо не личеше да я е чул. Нежната нотка в гласа ѝ потръпна и черната скръб отново се разля в гърдите ѝ. Ана бързо се изправи и излезе от стаята. Ароматът на прясно кафе в кухнята я поуспокои.

Щеше да се грижи за него. Щеше да стори всичко по силите си. Но нито за миг нямаше да си позволи да повярва, че може да върне момченцето си, че то е погребано някъде дълбоко навътре в тази малка черна мумия и сега се мъчи да достигне повърхността. Иначе щеше да се пречупи. Болката щеше да я съсипе.

Напълни две чаши с кафе и ги остави на масата. Вече бе по-спокойна. През прозореца видя как воалът на небето започва да посивява. Листата потръпнаха под полъха на лекия бриз. Погледна баща си.

Изглеждаше уморен. Торбичките под очите му бяха по-тъмни от обикновено, сякаш земната гравитация всмукваше лицето му и теглеше набръчканата му кожа надолу към земята.

— Татко? Защо не си починеш малко?

Малер поклати глава, така че торбестите му бузи се разтресоха.

— Нямам време. Обадих се в редакцията и разбрах, че са ме търсили. Съпругът на онази жена, която... Както и да е, искат да напиша още нещо, но да видим... А трябва да купя и храна и разни други продукти...

Вдигна рамене и въздъхна. Ана отпи няколко гълтки от кафето — бе твърде силно за вкуса ѝ, както обикновено, когато баща ѝ го приготвяше. Обърна се към него.

— Върви. Аз съм тук.

Малер я погледна. Очите му бяха малки и кървяси, почти се губеха в подпухналото му лице.

— Ще се справиш ли?

— Да. Ще се справя.

— Сигурна ли си?

Ана остави чашата на масата с рязко движение.

— Нямаш ми доверие. Знам. Нито пък аз на теб. Това е вкоренено дълбоко в мен. Не знам какво всъщност искаш.

Стана от масата и отиде при хладилника, за да извади малко мляко за кафето. Той беше празен, разбира се. Когато се върна на масата, видя, че баща ѝ се е свил още повече на стола.

— Искам само всичко да е наред.

Ана кимна.

— Вярвам ти. Само че искаш всичко да стане по твоя начин. Както *ти* си планирал. Рационално. Тръгвай. Ще се справя.

Нправиха списък с всички необходими продукти, предвидиха огромни количества, сякаш се готоваха за обсада.

Когато Малер тръгна, Ана отиде да нагледа Елиас, след това обиколи къщата, изтупа килимите, изчисти мъртвите мухи от первазите на прозорците и пусна прахосмукачка. Докато бършеше

кухненския плот, забеляза двете неразопаковани бебешки шишета. Прибра прахосмукачката и се върна при Елиас. Натроши малко фруктоза в едното шише, напълни го с вода, зави биберона и го разклати, за да се разтвори захарта. След това седна до Елиас с шишето в ръка и го погледна.

Усещането от шишето в ръката ѝ пробуди спомените ѝ. Елиас искаше да пие бебешко мляко преди заспиване чак докато навърши четири години. Не използваше биберон залъгалка, нито пък си смучеше палеца, но държеше на шишето.

Не можеше да преброи колко пъти бе седяла в края на леглото му, за да го приспи. Беше го целувала, пожелавала му бе лека нощ и му бе подавала шишето. Спомни си с какво доволство малките му ръчички поемаха шишето, как устните му обгръщаха биберона и погледът му се зареждаше нанякъде. Пиеше съвсем сам.

— Ето, Елиас...

Приближи биберона към устата му. Малер ѝ каза, че трябва да изчакат, че Елиас все още не може да суче сам, но тя искаше да опита. Сухият биберон докосна устните му, но той не ги помръдна. Ана внимателно го напъха в устата му.

В този момент нещо се случи. В първия миг реши, че някое насекомо я е полазило по корема и погледна надолу. Пръстът на Елиас се движеше. Вдървено и бавно, но все пак се движеше.

Когато отново погледна към лицето му, устните му вече стискаха биберона. Сучеше. Пресъхналата му кожа леко потрепваше, а един мускул на гърлото му бавно се движеше.

Шишето се разклати в едната ѝ ръка, а тя се удари толкова силно с другата по устата, че усети метален вкус върху езика си.

Елиас сучеше от шишето.

Усещаше толкова силна болка, че не можеше да диша. Когато първият пристъп на надежда отмина, протегна ръка и го погали по бузата, докато все още сучеше. След това се наведе над главата му и прошепна:

— Момченцето ми... милото ми детенце...

[1] „Прогнил до кости“ (англ.). — Б.пр. ↑

ОСТРОВ КУНГСХОЛМЕН, 13,45

„Децата, децата, децата...“

Давид стоеше в двора на училището и наблюдаваше неспирния поток от деца, който сякаш се изля от вратите му. Три, четири, десет, трийсет многоцветни малки същества с раници на гърба се стичаха надолу по стълбите. Човешки единици, безлика маса, очакваща напътствия и възпитание. Четиристотин от тях прекарваха, натъпкани в сградата, по шест часа на ден, четиристотин получаваха пъзволение да я напуснат след края на шестия час.

Стига обаче да погледнеш всяко поотделно и ще съзреш целия свят. Ще съзреш деца с майки, бащи, баби и дядовци, роднини и приятели. Колко много хора зависят само от тяхното съществуване. Крехки са децата, а носят тежестта на толкова много животи върху нежните си рамене. Крехък е светът им, управляван от възрастни. Всичко е крехко.

Давид бе прекарал целия ден като в унес. След посещението си в „Съдебна медицина“ се отби в една пицария и изпи цял литър вода, след това легна под едно дърво в парка и спа в продължение на почти три часа. Събуди се от лая на някакво куче само за да осъзнае, че светът му е обърнал гръб. Хората бяха насядали навсякъде с кошници за пикник, децата тичаха по тревата. Но той вече не бе част от този живот.

Единственото, което имаше отношение към него, бяха приближаващите се черни облаци. Все още бяха далеч, но очевидно идваха към Стокхолм. Ушите му бучаха, а очите го сърбяха. Сънчевите лъчи не можеха да пробият короната на дървото му, затова той се сви до дънера, взе вестника и отново прочете статията. Оказа се, че и тя има отношение към неговия проблем.

Без да знае какво да каже или какво иска, извади мобилния си телефон и набра номера на вестника. Представи се и обясни, че търси Густав Малер. Осведомиха го, че Малер работи на свободна практика и че за съжаление не могат да му дадат телефонния му номер, но че

могат да му предадат съобщение. Поинтересуваха се дали Давид го търси по някакъв специален повод.

— Не, просто... искам да поговоря с него.

Щяха да му предадат.

Давид взе метрото до остров Кунгсхолмен. Всички разговори във вагона се въртяха около мъртвите. Нямаше човек, който да не смята, че случващото се е ужасно. Някой го видя, разпозна лицето му и замъркна. Този път нямаше съболезнования.

Дори и по пътя към училището на сина си продължи да усеща, че всички връзки със заобикалящия го свят са прекъснати. Имаше чувството, че от него са останали само очите, които се реят наоколо, преодоляват препятствия и спират на червено. Когато стигна до училището, се хвана за оградата от черен метал, затвори очи и не я пусна повече.

В следващия миг звънцът иззвъня и морето от деца се изля навън. Давид отвори отново очи и видя масата от биологична тъкан, която на подскоци заслиза по стълбите. Хвана се още по-силно за оградата, за да не бъде отнесен.

Магнус се появи, когато морето се разля по двора, а една част от вълните му излязоха през портата в оградата. Бутна вратите с все сила, спря се на площадката и се огледа. Давид усети металния прът в ръката си. Осъзна, че едната му ръка стиска метален прът. Че ръката е част от тяло — неговото тяло. Върна се обратно в него и влезе в ролята си на... татко. Отново се сля със света около себе си и тръгна към сина си.

— Здравей, миличко.

Магнус метна раницата на гърба си и заби поглед в земята.

— Татко...

— Да.

— Мама да не би вече да е като орките?

Значи са говорили за това в училище. Давид дълго бе обмислял с каква реплика да започне този важен разговор със сина си, как да му съобщи новината постепенно, но сега вече бе късно. Хвана Магнус за ръката и го поведе към къщи.

— Разговаряхте ли за това в училище днес?

— Да, Робин каза, че са като орките, че се хранят с човешко мясо и така нататък.

— А учителите как реагираха?
— Твърдяха, че не е така... че... татко!
— Да?
— Знаеш ли кой е Лазар?
— Да. Ела.

Седнаха на ръба на тротоара. Магнус извади картите си „Покемон“.

— Успях да разменя цели пет. Искаш ли да видиш?

Давид взе картите от ръката му и погали сина си по тила — просветлялата от слънцето мека коса, крехкия череп под нея.

— Първо на първо, мама не се е превърнала... в орка. Просто претърпя злополука.

Думите му секнаха, не знаеше как да продължи. Разгледа картите; Граймър, Кофинг, Гастли, Тентакул; всички повече или по-малко ужасни същества.

„Зашо всичко в този свят трябва да е белязано от ужас?“

Магнус посочи към Гастли^[1].

— Отвратителен е, нали?

— Мхм. Слушай сега... Това, за което сте си говорили днес. Случилото се с мама. Тя... се чувства много по-добре от останалите.

Магнус прибра картите си и ги разгледа още веднъж. След това попита:

— Мъртва ли е?
— Да, но... всъщност е жива.

Магнус кимна.

— Кога ще се приbere?
— Не знам. Но ще се прибере. По някакъв начин.

Поседяха един до друг мълчаливо. Магнус прегледа всичките си карти, като огледа няколко малко по- внимателно. След това склони глава напред и се разплака. Давид го прегърна и го вдигна в скута си, а Магнус се сви на топка и зарови лице в гърдите на баща си.

— Искам да е вкъщи сега. Когато се прибера.

Давид усети как и неговите очи се пълнят със сълзи. Започна да люшка Магнус напред-назад и да го гали по косата.

— Знам, миличко... знам.

[1] Покемон-призрак. — Б.пр. ↑

УЛИЦА „БУНДЕГАТАН“, 15,00

Витата стълба към апартамента на Флора на втория етаж бе изтъркана от стълките на няколко поколения. Подобно на повечето стари сгради, къщата на „Бундегатан“ старееше с достойнство. Дървените и каменните орнаменти се огъваха или изтъркваха, вместо да се пукат или чупят, както се случва с бетона. Къща с характер, която Флора обожаваше, колкото и да не ѝ се искаше да е така.

Знаеше отлично как изглежда всяко от четирийсет и двете стъпала, познаваше всяка неравност в стените ѝ. Преди около година нарисува с флуистер долу, при входната врата, буквата А, голяма колкото свития й юмрук. След това обаче душата ѝ се късаше всеки път щом минеше покрай нея, докато един ден не откри с радост, че някой я бе замазал.

Зави ѝ се свят, докато се изкачваше нагоре. Не бе слагала залък в уста цял ден, а през нощта спа само няколко часа. Отвори входната врата и за секундаолови звуците на монотонна електронна музика откъм дневната. В следващия миг музиката затихна, а Флора чу шепот и шумолене от бързи движения.

Когато влезе в дневната, видя десетгодишният си по-малък брат Виктор и приятелят му Мартин, у когото бе останал да спи предната нощ, да седят във фотьойлите, зачетени в книжки на списанието „Доналд Дък“.

— Виктор?

Момчето измънка нещо, без да вдигне очи от списанието. Мартин скри лицето си със своя брой, за да не може Флора да го види. Без да се бави, Флора натисна копчето за изваждане на касетата от видеото и я размаха пред Виктор.

— Какво, по дяволите, правиш?

Той не ѝ отговори. Флора издърпа вестника от ръката му.

— Ей! Попитах те нещо.

— Я стига — рече ѝ Виктор. — Само искахме да видим за какво става въпрос.

— В продължение на цял час?

— Пет минути.

— Глупости. Музиката ми подсказа докъде сте стигнали. Изгледали сте го почти целия.

— А ти колко пъти си го гледала?

Флора удари доста силно брат си по главата с филма „Зората на мъртвите“.

— Кой ти дава право да се ровиш из нещата ми!

— Искахме само да видим какво е.

— И? Хареса ли ви?

Момчетата се спогледаха и поклатиха глави. Виктор ѝ отговори:

— Макар че беше много яко, когато ги разчлениха.

— Мм. Много яко. Да видим какво ще сънуваш тази нощ.

Флора не вярваше още веднъж да посмеят да ровят по полицата ѝ с филми. Усети детската им погнуса, страхът, който се носеше от телата им. Филмът определено им бе оставил спомен за цял живот. Вероятно кадрите щяха да преследват Виктор и Мартин, както тези от „Канибалът Ферокс“ все още преследваха нея самата — бе само на дванайсет, когато го изгледа с една по-голяма приятелка. Никога нямаше да го забрави.

— Флора — попита Виктор, — вярно ли е, че са излезли от гробовете?

— Да.

— Като от филма ли са? — Виктор посочи касетата, която сестра му държеше в ръка. — Ядат ли хора?

— Не.

— Ами как изглеждат тогава?

Флора вдигна рамене. Виктор преживя много тежко смъртта на дядо им, Флора подозираше, че болката му извира най-вече от самата мисъл за смъртта, а не толкова от загубата на человека, от мисълта, че смъртта кара хората да изчезват завинаги. Че всички ще изчезнат.

— Страх ли ви е? — попита тя.

— Много бях уплашен, когато се прибирах от училище — отвърна ѝ Мартин. — Мислех, че всички са станали зомбита.

— И аз така — продължи Виктор. — Дори видях едно. Очите му бяха ужасни. Затичах се като луд. Мислиш ли, че дядо ще стане като тях?

— Не знам — изльга Флора и отиде в стаята си.

Кимна на Пинхед^[1], който я гледаше втренчено от плаката, и върна филма на полицата. Трябваше да хапне нещо, но нямаше сили да отиде до хладилника и да извади всички опаковки и прибори. Харесваше ѝ да усеща глад, чувствуваше се като същински аскет. Легна на леглото, изпълнена с покой.

След като си почина малко, взе празната кутия на филма „Хубава жена“ и извади бръснарския нож, който държеше там. Родителите ѝ така и не успяха да го намерят през времето, докато го използваше.

Белезите по ръцете ѝ бяха резултат от аматьорския ѝ период — скоро след това започна да се наранява под ключицата и под плешиките. От външната страна на плешиките ѝ имаше два дълбоки и дълги белега, сякаш останали от отрязани криле. Звуци красиво, но този път наистина се бе уплашила — раните не искаха да спрат да кървят. Тогава проведе онзи важен разговор с Елви. След него животът ѝ стана по-лек, а по тялото ѝ не се появиха нови белези.

Погледна към ножа, разтвори го, запремята го в ръце и... да. Отдавна не ѝ се бе случвало да усеща толкова слабо желание да се самонарани.

Погледът ѝ пробяга по етажерката с книгите в търсене на подходящо заглавие. Повечето от тях бяха от хорър жанра. Стивън Кинг, Клайв Баркър, Лъвкрафт. Беше ги чела всичките и нямаше желание да ги препрочита. Забеляза обаче една книга с илюстрации, прочете името на автора и си спомни нещо.

„Бобърът Брюно намери пътя за дома“ от Ева Зетерберг. Свали книгата, погледна картинаката с нарисувания бобър, който стоеше пред къщата си — купчина съчки в един поток.

„Ева Зетерберг...“

Точно така. Във вестниците пишеше за нея. Можеше да говори. Беше починала последна преди самото пробуждане.

— Жалко — промълви Флора сама на себе си и отвори книгата.

Имаше и другата, „Бобърът Брюно се загуби“, която бе излязла пет години по-рано. Очакваше с нетърпение третата, която скоро трябваше да се появи на пазара. От всички книги, подарени ѝ от родителите, обичаше най-много тези за Брюно. Като се изключват книгите за трола Мумин, разбира се. Така и не успя да обикне Астрид Линдгрен.

Винаги бе предпочитала искреното до болка отношение към скръбта, смъртта. В историите за Мумии я наричаха Морран, а в книгите за Брюно неин символ беше Водният човек, невидимата заплаха на дъното на реката. Той бе виновен за всички удавяния, той бе силата, която отнася къщата на Брюно, той бе унищожителят.

Прочете няколко страници от книгата и се разплака. Защото нямаше да има трета история за бобъра Брюно. Защото той си бе отишъл заедно с авторката си. Защото Водният човек най-накрая бе успял да го сграбчи.

Не можеше да спре да плаче. Погали книгата, погали гладката козина на Брюно и прошепна:

— Горкият малък Брюно...

[1] Герой от филма на ужасите „Хелрайзър“. Представлява мъж, чиято глава е обсипана с пирони. — Б.пр. ↑

ВИЛНА ЗОНА КОХОЛМА, 17,00

Малер караше покрай вилите с натъпкана догоре кола. Отпускарският сезон бе приключил и повечето къщи бяха празни. Хората щяха да се върнат едва през уикенда.

Най-близкият им съсед, Аронсон, стоеше край пътя и поливаше дивата си лоза. Малер се опита да запази неутрално изражение, когато видя Аронсон да го подканя с ръка да се спре. Не можеше да го игнорира, затова спря и свали стъклото. Аронсон се приближи до колата. Бе на седемдесет години, слаб и немощен, а на главата си носеше рибарска шапка от джинсов плат. На нея пишеше „Блек енд Декер“.

— Здравей, Густав. Значи най-накрая дойде насам.

— Да — рече му Малер и посочи към лейката в ръката на Аронсон. — Наистина ли смяташ, че е нужно?

Аронсон погледна към небето и скучилите се облаци и сви рамене.

— По навик.

Аронсон обичаше дивата си лоза. Гъстият ѝ и пищен листак се увиваше около металната арка над входа към двора му. Една фрезована дървена табела известяваше посетителите, че се намират в „Горски покой“. След пенсионирането си Аронсон успя да превърне вилата си в същинско райско кътче. В района имаше издадена забрана за поливане, но ако се съди по пищната зеленина в двора му, Аронсон определено не я спазваше.

— Виж — рече той. — Набрах си малко от ягодите ти. Надявам се, че не се сърдиш. Сърните ги бяха нападнали.

Малер му отвърна:

— Не се сърдя. Не трябва да стават зян.

Макар че предпочиташе да ги изядат сърните, а не Аронсон.

Съседът му премлясна.

— Бяха много вкусни. Поне преди сушата. Между другото, прочетох статията ти. Наистина ли го смяташ или просто... Нали знаеш?

Малер поклати глава.

— Какво имаш предвид?

Алонсон веднага отстъпи.

— А, нищо. Просто... добре казано. Май отдавна не беше работил, а?

— Да.

Малер бе оставил двигателя на колата включен и погледна към пътя в опит да покаже, че трябва да тръгва, но Аронсон изобщо не схвани намека му.

— Ясно, а сега си дошъл тук, с момата.

Малер кимна. Аронсон притежаваше ужасната дарба да надушва всичко случващо се. Спомняше си имена, години, събития и притежаваше изчерпателна информация за всички хора от селището. Ако някога решеха да издават местен вестник или хроника, то Аронсон определено щеше да бъде назначен за главен редактор.

Старецът погледна към къщата на Малер, която се намираше зад завоя и, слава богу, не се виждаше оттук.

— Ами момченцето? Елиас. Той...?

— С баща си е.

— Аха. Ясно. Напред-назад. Значи си сам с момата. Колко хубаво.

Аронсон погледна към задната седалка, пълна с торбички от хранителния магазин в Нортелье.

— Дълго ли ще останете?

— Ще видим. Виж, трябва да...

— Разбирам. — Аронсон кимна и добави с жален тон: — Сивертови са болни от рак. Чу ли? И двамата. Поставиха им диагнозите с един месец разлика. Виж как се стича животът само.

— Да. Трябва да... — Малер натисна педала на газта и Аронсон отстъпи крачка назад.

— Разбира се — рече той. — Прибирай се при момичето. Може да намина някой ден.

Тъй като не можа да измисли основателна причина да отклони това предложение, Малер просто кимна и продължи към къщи.

Аронсон. Осъзна, че изобщо не бе помислил за останалите хора от района. Представяше си единствено къщата, гората, морето, а не съседи, които си навираха дългите носове навсякъде.

Кой звънеше в полицията веднага щом в района се появеше непозната кола? Аронсон. Кой разкри на здравно-сигурителната каса, че Уле Старк, пенсионер по болест, работи в гората? Никой не знаеше. Всъщност обаче всички знаеха. Аронсон.

А какво искаше да му каже с въпроса „Наистина ли смяташ така?“

Трябаше да внимават. По дяволите. Аронсон не спираше да раздава правосъдие. Защо някой не вземеше най-накрая да запали къщата му, за предпочитане докато той самият спи вътре?

Малер стисна зъби. Сякаш не преживяха достатъчно.

Слезе ядосан от колата и започна да разтоварва багажа. Когато една от хартиените торбички се скъса и няколко килограма плодове и зеленчуци се разпилиха по земята, му се прииска да ги прати по дяволите с някоя и друга псуvinя, но се сдържа. Заради Аронсон. Това го ядоса още повече.

Тръгна към къщата, прегърнал торбичката, но не можа да устои на импулса да се обърне назад и да провери дали Аронсон не го следи от завоя. Не видя никого.

Остави торбичката на масата и извика:

— Ехо?

Когато никой не му отговори, отиде в спалнята.

Елиас лежеше на леглото в същата поза, в която Малер го бе оставил, сега обаче — с ръце на гърдите. Малер проглътна. Дали някога щеше да привикне към външния му вид?

Ана лежеше на пода до леглото. Приличаше на мъртва с оцъклени очи, втренчени в тавана.

— Ана?

Тя му отвърна със слаб глас, без да вдига глава:

— Да?

До възглавницата на Елиас лежеше бебешко шише. Малко от течността се бе изляла навън. Малер го вдигна и го оставил на нощното шкафче.

— Какво има?

Все още усещаше силно раздразнение. Беше същински ад да обикаля из Нортелье в душната жега, да мъкне чантите с продукти и да

търчи по задачи. Надяваше се да може да си почине поне като се прибере, но тук явно го чакаше изненада. Ана не му отговори. Прииска му се да я побутне с крак, но се отказа.

— Ей, какво има?

Очите ѝ бяха подпухнали, червени от плач. Гласът ѝ бе притихнал като шепот през мъгла от сълзи.

— Жив е...

— Да. Знам. — Малер хвана шишето и го разклати. На дъното му имаше утайка от неразтворила се захар. — Това ли му даде?

Ана кимна мълчаливо.

— Пи.

— Чудесно.

— Като сукалче.

— Да.

Малер знаеше, че трябва да реагира с далеч повече ентузиазъм на тази новина, но нямаше сили. Главата му вече съвсем бе натежала от липсата на сън, от умората и горещината.

— Би ли ми помогнала с храната?

Ана вдигна глава и се загледа в него. Дълго го гледа. Сякаш бе някакво същество, кацнало от друга планета. Малер изтри челото си с ръкав и рече раздразнено:

— Замразените храни ще се разтопят, ако...

— Ще ги прибера. — Ана се изправи. — Ще ги прибера. Във фризера.

Имаше чувството, че трябва да каже нещо. Нещо не на място. Нямаше сили да мисли. Когато Ана отиде да разтовари колата, Малер влезе в стаята си и легна на леглото. Разсеяно отбеляза, че някой бе почистил, докато го нямаше. Единствено безбройните паяжини въглите на стаята намекваха, че къщата дълго е стояла празна. В просьница чу как Ана се върна и зашумоля с хартиените торбички в кухнята.

Не заспа съвсем, но тялото му бавно потъна в дълбок унес, докато нещо в него не потръпна и той отвори очи, отпочинал и бодър за първи път днес. Остана в леглото още малко, щастлив, че клепачите му вече не тежат. След това стана и отиде в кухнята.

Ана седеше на масата и четеше една от книгите, които баща ѝ бе взел от библиотеката.

— Здравей — рече той. — Какво четеш?

Ана му показва корицата: „Аутизъм и игра“. След това продължи да чете.

Малер остана неподвижен в продължение на няколко секунди, без да знае как да постъпи. След това отиде при Елиас и получи истински шок. Внучето му лежеше на леглото и държеше само бебешкото шише. Малер премигна няколко пъти и тръгна напред.

Вероятно си въобразяваше, измамен от факта, че Елиас отново се държи като нормално дете, но му се стори, че дори лицето му изглежда по-свежо. Вече не бе така строго, сковано и набръчкано като на старец. Сякаш сухата кожа се бе пооппуснала, изсветляла.

Очите му все още бяха затворени, а с шишето в уста изглеждаше така, сякаш е изпълнен... с наслада. Малер падна на колене при леглото.

— Елиас?

Не последва нито отговор, нито какъвто и да било жест, който да му покаже, че Елиас го вижда или чува. Ала устните му се движеха, сучеха бързо, а гръклянът му подскачаше при всяка гълтка. Малер протегна ръка и погали внимателно къдравата коса. Бе мека и нежна.

Ана бе оставила книгата и гледаше през прозореца — към стената от ели и самотния висок ясен, между чиито клони надзвърташе една недовършена колиба, изградена от няколко дъски и картонени плоскости. Двамата с Елиас започнаха да я строят миналото лято; Малер не можеше да се катери по стълби.

Малер застана зад нея.

— Това е чудо.

— Кое? Колибата?

— Не. Че пие. Сам.

— Да.

Малер си пое дълбоко дъх и отново изпразни дробовете си.

После рече:

— Прости ми.

— За какво?

— За... не знам. За всичко.

Ана поклати глава.

— Било каквото било.

— Да. Искаш ли уиски?

— Да.

Малер наля няколко глътки уиски в две чаши и ги сложи на масата. После вдигна своята към Ана.

— Мир? Временно?

— Мир. Временно.

Отпиха по глътка и въздъхнаха едновременно, което ги накара да се усмихнат. Ана му разказа как дълго е разтривала ръката и пръстите на Елиас, за да омекнат. И как след това е пъхнала шишето в ръката му.

Малер ѝ разказа за Аронсон и как трябва да внимават, а Ана направи грозна гримаса в опит да имитира лика на съседа им, който приличаше на същински инквизитор.

Малер взе книгата, която четеше Ана, и попита:

— Какво мислиш?

— Ами, цялата тази... терапевтична програма, която описват, тя е за... — гласът ѝ секна. — За по-здрави деца. — Закри лицето си с ръце и добави: — Той е далеч по-зле.

Въздухът се изтръгна от дробовете ѝ в накъсана въздишка.

Малер се изправи, застана до нея и притисна главата и рамото ѝ до корема си. Тя не го спря. Погали я по главата и прошепна:

— Всичко ще се оправи... ще се оправи... Виж само какво се случи днес.

Ана притисна глава още по-силно в тялото на баща си, а той продължи:

— Трябва да се надяваме.

Ана кимна, заровила глава в корема му.

— Това и правя. Затова толкова ме боли.

Изведнъж потръпна, изтри очи и се изправи.

— Ела.

Малер я последва в спалнята. Отпуснаха се един до друг до леглото на Елиас. Ана рече:

— Здравей, миличко. Вече и двамата сме тук.

След това се обърна към Малер.

— Татко. Погледни лицето му. Кажи ми дали съм луда.

Малер се загледа. Явно преди малко му се бе привидяло, защото лицето на внучето му отново бе каменно и мъртво. Обезкуражи се. Ана дръпна чаршафа. Малер видя, че го е облякла в една от старите му пижами, която му стигаше едва до коленете.

Ана постави показалеца и средния си пръст на бедрото на Елиас.
След това започна да ги движи към коремчето му, като нареджаше:

— Буба лази, буба лази...

Пръстите ѝ продължиха да шарят нагоре.

— ... буба лази, буба лази, дупка търси, де да влезе...

Ана сложи пръста си в пъпчето на Елиас.

— Тука, тука, тука...

Малер видя. Съвсем леко движение, като потръпване. Но истинско. Елиас се усмихна.

ГРАД ТЕБЮ ШУРКБЮ, 18,00

Хагар се потупа по дясното коляно.

— Мисля, че ще вали. Старата ми травма не спря да се обажда цял следобед.

Елви се наведе към прозореца и погледна навън. Да. И без да го въртят колената, човек можеше да види, че времето се разваля. Облаците вече бяха толкова гъсти, че скриваха слънцето и обгръщаха земята във вечерен сумрак. Въздухът бе наелектризиран. Елви имаше само едно обяснение. Изплакна празните чаши от чай и каза високо:

— Трябва да започнем още тази вечер.

Хагар кимна одобрително. Беше готова. Елви я помоли още по телефона да се облече хубаво, в случай че се наложи да поставят начало на мисията си още днес. Тъмносинята копринена рокля на малки звездички, на която Хагар се спря, изглеждаше леко кичозна в очите на Елви, но приятелката й се защити с думите, че „поводът е тържествен“, което си беше живата истина.

Хагар не се поколеба нито за миг. Когато Елви й разказа за видението си, тя се засмя тихичко от въодушевление и й пожела успех. Бе невероятен късмет, че Дева Мария се е явила именно на Елви, но след като някои хора можеха да печелят по десет милиона от Тото, то...

Работата бе там, че леко несериозното отношение на Хагар към случващото се не се нравеше особено на Елви. Облякла си официалната рокля и приказва за Тотото.

Елви изпадна в дълбок шок от срещата с Мария, от този може би най-важен миг в живота си. Хагар обаче само погледна раната на челото й, плесна с ръце и рече:

— Фантастично! Прекрасно!

Елви подозираше, че Хагар щеше да реагира по същия начин, ако й бе разказала, че е отвлечена от извънземни. Приятелката й сякаш се радваше на всичко ново, което се случваше, независимо от естеството му.

Хагар имаше три брака зад гърба си. Последният ѝ съпруг, Рюне, почина преди десет години, след което Хагар се отдаде на курсове и срещи. През последните три години имаше връзка с един свой връстник, с когото обаче не живееха заедно. По собствените ѝ думи всичко беше „един малък флирт“, а когато въпросният господин започна да изкуфява, Хагар го заряза.

С други думи, бе доста вятърничава и по това много се отличаваше от Елви. Въпреки всичко бяха най-добри приятелки. Защо ли? Ами като за начало имаха сходно чувство за хумор. Дори само това стигаше. Освен това Хагар имаше добра обща култура и все още бе с всичкия си, което не можеше да се каже за повечето от старите приятелки на Елви. Затова въпреки различията си двете се разбираха чудесно.

Елви обаче не можеше да се отнесе към срещата с Мария с радостта и въодушевлението на Хагар. И не искаше. Ставаше дума за нещо изключително сериозно. Надяваше се и Хагар да го проумее постепенно.

Хагар разтри коляното си и изохка.

— Откъде ще започнем? Нали знаеш, че никой не е пророк в собствения си град. Може би е добре да тръгнем отнякъде другаде.

Елви седна от другата страна на масата и фиксира Хагар с поглед. Хагар премигна с очи.

— Какво има?

— Виж сега, Хагар... — Елви удари с юмрук по масата, за да придае тежест на думите си. — Не сме тръгнали на турне като някакви фокусници. Може да си се радваш колкото искаш и да сравняваш случилото се с печалба от Тотото, но ако искаш да участвуаш в начинанието ми, то трябва да разбереш едно...

Елви разтри лепенката на челото си с ръка. Раната бе започнала да я сърби. След това продължи:

— ... Най-важното в случая е, че Дева Мария, Майката Божия, ме помоли лично да поведа хората към нея. Знаеш ли какво означава това?

Хагар промърмори:

— Че трябва да повярват.

— Точно така. Няма да ги караме да си пускат брада или да раздадат имуществото си и така нататък. Трябва да успеем да събудим вярата им със силата на собственото ни убеждение. Затова сега те питам, Хагар... — Елви дори сама се уплаши от тона на гласа си, но въпреки това продължи: — Вярваш ли в Иисус Христос?

Хагар се врътна в стола, погледна боязливо към Елви, като същинска ученичка, която току-що е била скастрена от учителя си, и отвърна:

— Знаеш, че вярвам.

— Не! — Елви размаха показалец във въздуха. Винаги говореше по-силно, когато бе с Хагар, но сега гласът ѝ прогърмя още повече, сякаш бе обладана от нещо или някого. — Не, Хагар! Питам те: вярваш ли в Иисус Христос, единственият син Божи?

— Да! — Хагар сви юмруци. — Вярвам в Иисус, единственият син Божи, осъден от Пилат Понтийски, разпнат на кръста, възкръснал от мъртвите на третия ден. Да. Да, вярвам!

Елви отново се върна в нормалното си състояние и се усмихна.

— Чудесно. Тогава си одобрена.

Хагар поклати бавно глава.

— Мили Боже, Елви! Какво ти става?

Елви нямаше какво да ѝ отговори на този въпрос.

Когато тръгнаха на път, потъмнялото небе се бе схлупило като капак над света. И двете носеха със себе си чадър. Хагар се вайкаше, че дясното ѝ коляно вече не само се обажда, ами я боли здравата. Явно ги очакваше адска буря.

Ала дъждът не идваše. Птиците стояха притихнали по дърветата, хората не смееха да излязат навън, всички тръпнеха в очакване. Атмосферното налягане караше кръвта да пулсира нагоре към главата, да ги замайва. Елви изпитваше истинско щастие. Може би щеше да се случи още тази нощ. Може би същата мисия бе възложена и на мнозина други. Сега тя трябваше да изпълни своята частица от делото.

Започнаха от съседите, Сьодерлунд. Елви знаеше, че мъжът е някакъв шеф във фармацевтична фирма, а жената — преждевременно

пенсионирана библиотекарка. Отдавна живееша в квартала, но не беше общувала с тях.

Отвори им мъжът. Имаше малко бирено коремче, пуловер на каре, плешиво петно на главата и мустак. С други думи, определено би имал шанс да спечели някое от състезанията за прилика с известни личности, които се провеждаха през деветдесетте.

Елви не се бе подготвила предварително, разчиташе, че вдъхновението само ще я посети в точния час. Мъжът я позна и се усмихна мило.

— Аха, вие сте г-жа Лундберг.

— Да — отвърна му Елви. — А това е Хагар.

— Аха. Добър вечер.

Мъжът поглеждаше ту Елви, ту Хагар.

— С какво бих могъл да ви услужа?

— Може ли да влезем? Имаме да ви кажем нещо важно.

Мъжът сбърчи вежди и погледна назад през рамо, сякаш за да се увери, че зад гърба му наистина има къща, в която да ги пусне. После отново се обърна към тях и за миг придоби такова изражение, като че искаше да ги попита нещо, но после просто им каза:

— Моля, заповядайте.

Когато Елви влезе в коридора, следвана от Хагар, мъжът посочи целото й.

— Да не би да сте се ударили?

Елви поклати глава.

— Не. Нищо подобно.

Очевидно този отговор се оказа нездадоволителен за мъжа, който се понамръщи, после отстъпи няколко крачки назад, за да ги пусне да влязат, и застана с ръце на корема. Вестибюлът бе оскъдно, но изискано мебелиран за неговия вкус и бе вероятно дело на съпругата му.

— Чудесен дом! — възклика Хагар.

— Да, да... — Мъжът се огледа наоколо и показа ясно, че е на съвсем друго мнение. — Всичко е в... определен стил.

— Моля? — зачуди се Хагар.

Елви ѝ хвърли яден поглед, а мъжът повтори репликата си. След това зачака. Преди Елви да реши какво точно да му каже, думите като че ли сами се отрониха от устните ѝ.

— Дошли сме, за да ви подгответим.

Мъжът наведе леко глава напред.

— Така ли? И за какво?

— За завръщането на Христос.

Съседът облещи очи, но преди да успее да каже нещо, Елви продължи:

— Мъртвите се пробудиха, предполагам, че сте чули.

— Да, но...

— Не — прекъсна го Елви. — Няма но. Дори съпругът ми се върна тази нощ, като всички останали мъртвци. Учените са напълно безпомощни, „невъзможно е, няма обяснение“, само това повтарят. Всичко случващо се обаче е напълно естествено и всички отдавна знаем, че този ден все някога ще настъпи. Нима смятате да си седите тук и да бездействате, да се преструвате, че това е просто поредният естествен феномен?

Съпругата излезе от кухнята и избърса ръцете си в една кърпа. Елви ги чу как с Хагар се поздравиха зад гърба ѝ. Мъжът попита:

— Но... какво искате?

— Искаме... — Елви вдигна ръката си и несъзнателно пръстите ѝ се извиха в жеста за мир — показалецът ѝ се притисна в палеца, а останалите три се разтвориха широко. — Искаме да повярвате в Христос.

Мъжът хвърли на съпругата си поглед, в който се четеше паника. Изражението на лицето ѝ му подсказа, че определено има какво да каже по въпроса. Мъжът поклати глава.

— Моята вяра не е ваша работа.

Елви кимна.

— Разбира се, че е така, но моля ви, огледайте се наоколо. Наистина ли можете да обясните случващото се по някакъв друг начин?

Съпругата се прокашля.

— Мисля, че трябва...

— Почакай малко, Матилда — мъжът ѝ даде знак с ръка да замълчи и отново се обърна към Елви. — Защо правите това? Какво целите?

Преди Елви да успее да му отговори, Хагар взе думата.

— Мария се яви на Елви и ѝ заръча да стори това. А и на мен, защото ѝ вярвам. Вярвам и в Иисус.

Елви кимна. Едва сега разбра защо всъщност бе добре да вземе Хагар със себе си. По същия начин Иисус — други прилики, разбира се, нямаше — бе придружаван от Петър, неговата опора и скала.

— Нищо не искаме — продължи Елви. — Можете да постъпите както решите. Няма да ви насиливаме, никого не насиливаме. Просто искаме да ви обясним, че ще направите ужасна грешка, ако се отвърнете от Бог в този миг... когато всички доказателства са налице.

Жената на свой ред погледна уплашено съпруга си, сякаш Елви и Хагар им предлагаха ваксина срещу някаква страшна болест, а тя усеща, че той ще им откаже.

Както и стана. Мъжът поклати ядосано глава, мина покрай Елви и Хагар и отвори външната врата.

— На мен всичко това ми звучи като заплаха.

Показа им с ръка, че иска да си тръгнат.

— И късмет. Навън има достатъчно заблудени души.

Елви и Хагар излязоха на площадката. Преди съседът да успее да затвори вратата, Елви му каза:

— Ако промените мнението си, къщата ми е отворена за вас, през цялото време.

Мъжът тръшна силно вратата.

Когато отново излязоха на улицата, Хагар се изплези на току-що посетената от тях къща и рече:

— Не мина никак добре.

После погледна към Елви, която се хвана с ръка за челото.

— Какво има?

Елви замижка.

— Усещам главата си някак странно.

— Заради бурята е — рече Хагар и посочи към небето с върха на чадъра си.

— Не... — Елви се подпра с ръка на рамото на Хагар.

— Не мога да... — удари се по челото. — Сякаш... сякаш нещо я е обладало. Някакъв глас. Думите ми... Че къщата ми е отворена.

Нямах намерение да го кажа. Дори не си го бях помисляла. Хрумна ми ей така, изведенъж.

Хагар се наведе напред, огледа внимателно челото на Елви, сякаш в опит да открие някакъв отвор, но видя единствено лепенката. После издаде напред устни и рече:

— Мисли си за апостолите. Как изведенъж са заговаряли на чужд език. Вероятно вдъхновението ти извира от срещата с Мария, не мислиш ли?

Елви кимна и се изправи.

— Да. Предполагам, че е така.

— Ще продължим ли? — Хагар кимна към къщата. Мъжът още ги гледаше през прозореца. — Тук определено ударихме на камък.

Елви се усмихна леко.

— Господ е вършил много по-големи чудеса от това да съживява мъртвите дървета.

— Браво, точно така — рече Хагар. — Ето че куражът ти се върна.

Продължиха напред.

УЛИЦА „БУНДЕГАТАН“, 18,30

Флора седеше пред компютъра, когато родителите ѝ се върнаха. Беше влязла в един християнски форум и защитаваше тезата си, че пробуждането на зомбитата е дело на сатаната. Освен това осведоми останалите участници, че в нейната енория във Фалшьопинг всички вече ходят с черни шапки в опит да ускорят идването на Велзевул. Беше ѝ най-забавно в началото, когато останалите все още смятаха, че тя е истинска протестантка, видяла светлината или мрака. Когато се опитваха да я поведат по правия път. За жалост Флора отиде твърде далеч и думите ѝ зазвучаха неубедително точно когато Маргарета отвори външната врата и извика:

— Exo! Има ли някой вкъщи?

Флора написа: „Сбогом! Ще се видим в ада“, и излезе от форума. След това остана да седи с ръце на клавиатурата в очакване да чуе познатото шумолене. Хоп, ето го и него. Шумоленето, което винаги съпътстваше завръщането на родителите ѝ вкъщи след поредното пътуване. Пазарските чанти.

— Exo!

Флора затвори очи и си представи как майка ѝ и баща ѝ потъват в океан от шарени пластмасови топки. Как главите им изчезват с шумолене под повърхността. За фон би избрала Менсън, за да заглуши гласовете им със соло на китара. Сега обаче най-много я интересуваше нещо друго — как се отнася майка ѝ към случващото се с мъртвите. Елви се обади да ѝ каже, че Маргарета ѝ е позвънила от Лондон и следователно е информирана. Но как го приема?

Кухненският под наистина бе покрит с торбички с логото на различни английски магазини. Маргарета и Йоран стояха наред хаоса и разопаковаха, а Виктор чакаше с неприкрито любопитство да получи водната си пушка с батерии. Флора скръсти ръце на гърди и се облегна на касата на вратата. Маргарета я забеляза.

— Здравей, мила! Как прекара?

— Ами...

Въпросът прозвуча съвсем нормално. Радостно и бодро. Без какъвто и да било намек, че нещо се е случило. Затова Флора добави:

— Леко умряло.

Бърза усмивка пробяга за миг по лицето на Маргарета, която точно тършуваше в една найлонова торбичка. Флора забеляза с крайчеца на окото си, че Йоран я наблюдава строго. Маргарета извади една кутия и я подаде на Виктор.

— Ето, заповядай.

Виктор сбърчи чело, отвори кутията и извади фигурата на Гандалф, която бе като жива. Разочарованието му бе огромно. Флора видя етикета с цената на кутията: 59,90. Паунда.

— Като истински изглеждаха... — рече Йоран и махна с ръце. — Така че...

— Кои изглеждаха като истински? — попита Виктор.

— Оръжията. Като натиснеш спусъка, се чува пукот като от истинска пушка. А ние... не смятаме, че трябва да си играеш с подобни неща. Затова ти купихме тази играчка.

— И какво да правя с нея?

— Можеш да я сложиш в стаята си. Не я ли искаш?

Виктор погледна фигурата и отпусна рамене.

— Да, естествено, че я искам.

Маргарета започна да рови в друг плик и попита, без да вдигне очи:

— Какво трябва да кажеш сега?

— Благодаря — отвърна Виктор и погледна Гандалф с убийствен поглед.

Маргарета се изправи с нова кутия, която подаде на Флора.

— А това е за теб. Нали тези са модерни сега?

Айпод. Флора върна кутията обратно на Маргарета.

— Благодаря, но аз си имам уокмен.

— Но в този можеш да качиш... — майка ѝ се обърна към Йоран — колко бяха, двеста?

— Триста — рече той.

— Триста албума.

— Да — съгласи се Флора. — Знам, но не ми трябва. Имам си.

В стаята настъпи тишина. Флора се наслади на момента. Не всичко може да се купи с пари, не, не всичко може да се купи с пари.

Йоран плесна с ръце.

— Смятам — продължи той, — че вие двамата сте изключително неблагодарни.

— Знаете ли какво се случи? — попита Флора.

Маргарета поклати глава, сякаш искаше да й каже „недей да говориш за това сега“, но Флора се престори, че не разбира жеста.

— Ами — продължи тя, — миналата нощ към единайсет часа...

— Яли ли сте днес? — прекъсна я Маргарета и най-накрая взе кутията от ръцете на Флора. Без да чака отговор, я размаха пред лицето на дъщеря си и я попита:

— И сега какво да правим с това — да го продадем, да го подарим или ще го запазиш?

Флора погледна свитите устни на майка си, които се отвориха за миг, а долната ѝ устна потръпна.

„Би трябвало да я съжалявам, но не искам.“

— Запази го за себе си — отвърна й Флора.

— За какво ми е?

— Откъде да знам. Да слушаш Бьорн Афзелиус.

Флора се върна обратно в стаята си и затвори вратата. Чувстваше се съвсем замаяна, виновна, гневна, уморена — всичко наведнъж. Пъхна албума *Portrait of an American family*^[1] в стереоуредбата, за да прочисти съзнанието си. Легна на леглото и веднага усети вибрациите, които пронизваха тялото ѝ. Гласът на Менсън бе като мехлем за раните ѝ, като боцкане с игли, което връщаше живота в изтръпналите крайчета на съществото ѝ.

WHITE TRASH GET DOWN ON YOUR KNEES! TIME FOR CAKE AND SODOMY!^[2]

След като първата песен прогони най-страшните ѝ усещания, Флора превъртя диска до *Wrapped in plastic*, отново си легна и затвори очи.

„Пържолата е студена, но е обвита с найлон...“

Да. Добре дошли в дома ни. Месото е студено, може би прогнило, но сме го увили във фолио. Гарантираме ви, че няма да

усетите вонята. Останете за миг.

Фолио.

Флора се потопи в поредната си фантазия — как целият Стокхолм е увят в найлон. Найлонът покрива тротоарите и водата с тънка ципа. Ако човек се опита да потопи пръсти, усеща единствено набъбнал найлон. Найлонът скрива и лицата на хората, този е течен, за да ги пази от бактерии. Някакво малко кученце припка напред в пластмасов мехур.

Изведнъж някой намали звука и Флора отвори очи. Маргарета стоеше до леглото ѝ с ръце, скръстени на гърдите.

— Флора — рече тя. — Докато живееш вкъщи...

— Знам. Знам.

— Какво знаеш?

Флора знаеше. Цялата програма. Как трябваше да се държи, как се държаха *останалите млади хора*. Трябваше да си мие ушите, да носи айпод, да слуша „Кент“^[3] и да позволи на Юке Берг^[4] с мрънкащите си песни да я помири с конформизма. Да взема, да е благодарна. И да не дава нищо в замяна.

Нямаше да стане. Не и този път.

— Не смяташ ли да говориш за това? — попита Флора.

— За кое?

— За дядо.

Маргарета разтвори ръце, а после отново ги прибра и пак ги разтвори, докато си поеме няколко дълбоки гълтки въздух.

— Какво да говоря?

Флора погледна Маргарета в очите и съзря в тях ужас, с който нямаше как да се пребори, а и не бе нейна работа да го прави. Извърна лице към стената и се предаде.

— Нищо. Обсъди го с психолога си — рече тя.

— Моля?

— Казах: обсъди го с психолога си. А сега ме остави на мира.

Майка ѝ постоя зад гърба ѝ още няколко секунди, след което излезе от стаята и тръшна вратата след себе си.

„Малкото човече...“

Ето какво плашеше Маргарета.

Преди половин година, след един разговор в клиниката по детска психиатрия, на който Маргарета замъкна Флора, майка ѝ най-накрая се

отпусна и започна да говори за баща си.

— Не мога да го понеса — рече тя. — Не мога да понеса да го гледам седнал там, с този празен поглед.

Към този момент бяха минали месеци от последното ѝ посещение при баща ѝ.

— А същевременно — продължи Маргарета, — същевременно не мога да спра да си представям как в главата му седи... едно малко човече с напълно ясно съзнание, което гледа навън към света и ме обвинява, мислейки си: „Защо дъщеря ми не идва да ме види?“ Седи вътре, в тялото на татко и ме чака... Ала аз нямам сили да го понеса.

Флора можеше да се досети коя бе една от основните теми, които Маргарета обсъждаше с психолога си по време на срещите им всяка седмица (през най-тежкия период, когато дъщеря ѝ се самонараняваше, тези срещи се провеждаха два пъти седмично) — баща ѝ. Още тогава Флора си мислеше, че ще е най-добре майка ѝ да се завлече в Тебю, но тя вярваше в науката психология. Вярваше, че може отново да стане цяла. Ако човек се заеме с проблемите си един по един, най-накрая ще постигне душевен мир и хармония. Може би дори ще получи диплома. Всички проблеми могат да бъдат разрешени с едно изключение: проблемите, които нямат решение.

А как се справят хората с тях? Като ги игнорират! Малки човечета в главата? Едва ли съществуват наистина. Няма смисъл да се говори за тях или дори да им се обръща внимание.

Сега обаче малкото човече бе на свобода. Сега вече се разхождаше наоколо на два крака и с празен поглед. Сега вече бе готово да размаха обвинително показалец пред лицето на Маргарета, ако се появи в „Дъндерид“.

Този проблем бе неразрешим. Следователно не можеше да бъде наречен проблем. Той просто не съществуваше.

Флора отново усили звука.

„Пържолата е студена, но увита в найлон.“

Фолио.

Развихрилата се след половин час гръмотевична буря разстрои връзката с интернет. Флора се опита да се обади на Елви, но никой не ѝ

вдигна. След това набра Петер и той ѝ отговори още след първия сигнал.

— Ало, Петер на телефона.

Гласът му бе тих, почти като шепот.

— Здравей, аз съм. Флора. Какво се е случило?

— Полицията. Хайка.

Въпреки че гласът му прозвуча съвсем тихо и механично, Флора усети силната ненавист, с която бе пропит.

— Защо?

Слушалката изпушка, когато Петер изсумтя.

— Защо? Откъде да знам. Вероятно им се струва забавно.

— Успя ли да скриеш стрелата?

— Да. Но взеха всички колелета.

— Не.

— Да. Никога не са били толкова много. Осем микробуса и един автобус. Гонят всички. Всички.

— Ами ти?

— Все още съм тук. Но не мога да говоря повече. Трябва да съм тих. Ще ти звънна.

— Добре. Късмет...

Връзката прекъсна.

[1] Портрет на едно американско семейство (Англ.). — Б.пр. ↑

[2] Бели боклуци, на колене! /Време е за торта и содомия! (Англ.). — Б.пр. ↑

[3] Една от най-известните шведски поп групи през последните години. — Б.пр. ↑

[4] Йоаким Берг — композитор, солист и китарист на група „Кент“. — Б.пр. ↑

ОСТРОВ КУНГСХОЛМЕН, 20,15

Когато първата светкавица проряза небето над квартал Нормалм, Давид стоеше пред фризера, втренчен в един пакет замразени малини. Последвалият след няколко секунди гръм го извади от унеса му. Той бързо пъхна пакета в най-долното чекмедже и извади пакет с хляб.

Беше от марката „Роуст енд Тоуст“. Със срок на годност до шестнайсети август. Когато го купи преди една седмица, всичко си беше нормално — животът му представляваше върволица от добри и лоши дни. Затвори вратата на фризера и се втренчи в хляба.

„Колко време?“

Колко дни, колко години трябваше да минат, преди отново да започне да събира хубави спомени след инцидента с Ева? Дали това отново ще му се случи някога?

— Тате, виж.

Магнус седеше до кухненската маса и сочеше навън през прозореца. По черното като училищна дъска небе проблясваха тънки тебеширени линии, а веднага след това въздухът избухваше в гръм и тътен. Магнус започна да брои тихо и съобщи на баща си, че бурята е на три километра от тях. Прозорците бяха покрити с водни завеси.

Давид извади няколко твърди като камък филии и ги пъхна в тостера, за да ги даде на Магнус преди лягане. По-рано успя да загори соса за спагетите и двамата почти нищо не ядоха. След това гледаха „Шрек“ за четвърти път, Магнус изяде половин пакет чипс, а Давид изпи три чаши вино. Усещането му за глад изчезна.

Целият блок трепереше под напора на приближаващите гръмотевици. Давид успя да накара Магнус да изяде един сандвич с кашкавал и мармелад и да изпие чаша мляко. Непрекъснато се луташе между усещането, че Магнус е нещо като робот, за който трябва да се грижи, и че е единственото живо същество на земята. След виното второто усещане надделяваше и едва успяваше да се удържи да не заплаче всеки път щом погледнеше сина си.

Магнус отиде да си измие зъбите, ала в мига, в който изчезна през вратата, Давид бе обзет от силна паника. Изпи последните гълътки

вино направо от бутилката, облегна се на кухненската маса и се загледа в светкавиците.

Магнус се върна след няколко минути и застана до него.

— Татко, защо светлината се движи по-бързо от звука?

— Защото... — Давид закри лицето си с ръце. — Защото... добър въпрос. Не знам. Трябва... — Последва мълчание. За малко да му каже: „Трябва да попиташ мама.“ Вместо това продължи: — Време ти е да си лягаш.

Зави Магнус в леглото и му каза, че няма сили да му разкаже приказка. Магнус го помоли да му почете малко. Избраха приказката за леопарда с изгубеното петно. Бяха я чели много пъти, но Магнус винаги се забавляваше, когато стигнеха до мястото, където леопардът започва да брои петната си и открива, че едно му липсва.

Тази вечер Давид нямаше сили да влезе в ролята на весел разказвач. Опита се да изиграе изненадания леопард, ала насилиеният смях на Магнус прозвуча толкова скръбно, че баща му се отказа от опитите за театър и продължи да чете с нормален глас. След края на приказката и двамата останаха мълчаливи доста дълго. Когато Давид понечи да стане, Магнус го спря.

— Татко?

— Да?

— Мама ще дойде ли тук?

— Кога?

Магнус се сви в леглото и прибра колене до корема си.

— Сега, когато е мъртва?

— Не. По-късно. Когато се оправи.

— Не искам да дойде тук и да видя, че е мъртва.

— Спокойно, няма.

— Сигурен ли си?

— Да.

Давид се наведе над леглото и целуна Магнус по бузата и по устата. Обикновено Магнус обичаше да се закача, да се прави на ядосан и да гримасничи, но сега остана да лежи неподвижно и остави баща си да го целуне. Когато Давид се изправи, видя, че синът му е сбърчил вежди. Явно мислеше за нещо, искаше му се да зададе някакъв въпрос. Давид изчака. Магнус го погледна в очите.

— Татко? Ще се справиш ли без мама?

Давид усети как челюстта му се сковава. Секундите се заизн滋味аха една след друга. Гласът на разума започна да му вика: „Кажи нещо, кажи нещо, плашиш го.“ Накрая успя да намери точните думи.

— Спинкай, миличко. Всичко ще се оправи.

Давид оставил вратата на спалнята отворена, отиде в банята, пусна крана на ваната с надеждата, че течащата вода ще заглуши плача му.

Много пъти си бе представял, че Ева е мъртва. По-точно се бе опитвал да си представи. Не. Не беше точно така. Много пъти мисълта за смъртта на Ева се прокрадваше неумолимо в съзнанието му. Да, точно така беше. Защото подобни неща се случваха, всеки ден пишеше за тях във вестниците. Снимки на пътища, езера или безлични горски поляни. Ето тук се е ударил този, удавил се е онзи, бил е убит трети.

И той си представяше. Представяше си живот на празни обороти, изпълнен с рутинни действия, задължения и може би все пак с искрица светлина отнякъде. Но сега, когато му се случи наистина, болката надхвърли всичките му очаквания.

„Татко? Ще се справиш ли без мама?“

Как изобщо едно осемгодишно момче можеше да зададе подобен въпрос?

Давид седна на пода и се надвеси над ваната, която бавно се изпълваше с вода. Може би грешеше, като криеше скръбта си от Магнус. Ала Ева не беше мъртва, не можеше да скърби за нея. Но не беше и жива, затова не можеше да тай надежда. Нищо не можеше.

Затвори крана, измъкна запушалката, отиде в кухнята и извади нова бутилка вино. Преди да успее да я отвори, Магнус дойде при него, увит в одеялото си.

— Татко, не мога да заспя.

Давид го пренесе на ръце до спалнята им с Ева и го сложи в леглото. Магнус почти се изгуби в него, толкова бе голямо. Преди, когато беше по-малък, идващ при тях, клатушкайки се, ако се събудеше нощем. Тук се чувствуваше в безопасност. Давид легна до него и сложи ръка на рамото му. Магнус се сгущи силно в него и въздъхна дълбоко.

Баща му затвори очи и си помисли: „Къде е моето голямо легло?“

Страхуваше се, че майка му ще гледа сутрешните новини, но очевидно не беше го сторила. Когато му се обади следобед и започна да се вайка по повод на събитията от изминалата нощ, Давид я оставил да побъбри малко, преди да й каже, че няма време. И двамата с бащата на Ева трябваше да научат, но сега просто нямаше сили да им го съобщи.

Дишането на Магнус се успокои. Беше пъхнал главичка под мишницата на Давид.

В кухнята. Ще отиде в кухнята с отворената бутилка вино на масата. Но първо ще изчака Магнус да заспи дълбоко. Неговото голямо легло бе Ева, там при нея се чувстваше на сигурно място, но това място бе единственото, където не можеше да отиде сега. Лежеше с дълбоко зарита глава във възглавницата, загледан в синята светлина, която от време на време пробягваше по тавана. Гръмотевиците се бяха отдалечили и отвъд планините долитаše само глух тътен. Реките от дъжд продължаваха да трополят по перваза на прозорците.

„... а и мъртвите се събудиха...“

През съзнанието му пробягна една мисъл и то се вкопчи обнадеждано в нея.

„... ако всичко... ако всичко невъзможно стане реалност.“

Да. Ако се появят и вампири. Ако нещата наоколо започнат да летят и да изчезват. Ако троловете слязат от планината, ако животните започнат да говорят или Христос се върне на земята. Ако всичко... се промени.

Давид се усмихна на тези утешителни мисли. Нормалното съществуване на обществото с пикници в парка и телефонен номер, от който можеш да научиш точното време, бе обречено, но мисълта за сливането му с една митична реалност бе успокоителна. Усилията на учените да разгадаят чисто биологичното естество на феномена не го вълнуваше. Ангели, елфи, елате, вече е студено.

ГРАД ТЕБЮ ШУРКБЮ, 20,20

В рамките на два часа успяха да посетят дванайсет къщи и около двайсетина души. Някои им затръшваха вратите под носа веднага щом разберяха за какво става въпрос, но тези, които се съгласиха да ги изслушат, бяха повече от очакваното. Самата Елви доста пъти бе посещавана от представители на „Свидетели на Йехова“ и винаги се бе отнасяла към тях с уважение, макар и хладно. Един път дори седна на кухненската маса и проследи пътя им — често се връщаха бързо обратно на улицата, след като се отбиеха в някоя къща. Елви и Хагар се справяха далеч по-добре.

Може би заради специфичните обстоятелства или заради убедителните думи на Елви. Въпреки видението и новата й мисия Елви не беше толкова наивна, та да смята, че веднага ще успее да поведе всички по пътя на вярата. Това не се случваше дори в притчите в Библията.

Натежалият въздух ги обгръщаше като тънък слой памук, ала бурята сякаш бе скръстила ръце и ги изчакваше да довършат мисията си, преди да се развихри.

Повечето от тези, у които успяха да пробудят интерес или дори да убедят в правотата си, бяха жени на тяхната възраст. Но имаше и двама-трима мъже. Всъщност най-въодушевеният им последовател се оказа мъж на около трийсет години. Работеше с компютри и дори им предложи да им помогне да създадат собствена страница в интернет, за да разпространяват посланието си. Отвърнаха му, че ще си помислят по въпроса.

Малко след осем бурята изгуби търпение. Наоколо вече цареше пълен мрак, като в зимна вечер, когато първият повей на вятъра разроши короните на дърветата и дъждът се изля над главите им, за да прерасне само след няколко минути в истински порой.

Елви и Хагар разтвориха чадърите си. Капките вода се стичаха по куполите им и ги обгръщаха като водопад. Дъждът тропаше по

ламаринените покриви на паркираните коли толкова силно, че двете жени едва можеха да се чуят. Хванаха се под ръка и тръгнаха към къщи.

— Горките коне апостолски! — извика Хагар, а Елви се зачуди дали говори за тях самите, или за краката им, но нямаше никакъв смисъл да пита, защото Хагар едва ли щеше да я чуе посред дъждовния тътен.

Продължиха упорито напред в мълчание, а водните потоци се стичаха край ниските им обувки.

Пороят се лееше с такава мощ, че скоро изсмука всичкия кислород от въздуха. За да пестят сили, забавиха крачка. Точно стигнаха до къщата на Елви и първата светкавица проряза небето, а само след няколко секунди силен гръм разтърси улицата, като удар на съдбован тъпан.

Хагар сгъна чадъра си, изтърси го и въздъхна. След това се разсмя.

— Това ли е краят?

Елви се усмихна криво.

— Знам колкото и ти.

— Ой, ой, ой... — Хагар поклати глава. — Както се казва, небесните порти се отвориха.

Не успя да чуе отговора на Елви, защото бурята се бе приближила още повече и цялата къща се разтресе от силна експлозия, дори чашите във витрината зазвъняха. Хагар подскочи и зададе нов въпрос:

— Страх ли те е от бурята?

— Не, а теб?

— Не съвсем. Трябва само... — Хагар наклони глава и намали звука на слуховия си апарат. След това продължи, малко по-силно: — Сега е по-добре, иначе имам чувството, че бурята ще ме оглуши.

Гръмотевиците зачестиха, а Хагар погледна уплашено към тавана. Май не беше съвсем вярно, че не се бои от бурята. Елви я хвани за ръката, а приятелката й я стисна с благодарност и се остави да бъде отведена до дневната. Самата Елви изпитваше единствено... чувство на утеша. Всичко бе нормално, те сториха, каквото можаха.

Когато влязоха в дневната, Елви забеляза, че таванската лампа леко се люшка. След това угасна. Настъпи пълен мрак. Хагар стисна ръката на Елви по-силно и попита:

— Да се помолим ли?

Помогнаха си да застанат на колене на пода, свивайки скованите си старчески крака, като лицето на Хагар се изкриви от болка.

— Не мога... коляното ми.

Елви й помогна отново да се изправи и двете седнаха пътно една до друга на дивана. След това сключиха ръце и сведоха глави в молитва, докато дъждът продължаваше да се лее по покрива, а бурята разтрисаше света с мощта си.

Десетина минути по-късно, след като токът не се върна, а центърът на бурята отказаше да се отмести от квартала им, Елви спусна щорите и запали две свещи на масата. Хагар, която лежеше на дивана в опит да преобри болката в коляното си и в светлината на светковиците приличаше на страховито чудовище от някой филм, сега изглеждаше като същинска светица.

Елви взе да ходи напред-назад из стаята с нарастващо раздразнение.

— Не знам — рече тя. — Не знам.

— Какво? — Хагар пъхна пръст зад ухoto си, но Елви й направи знак с ръка, че не е важно.

„Зашо не се случва нищо?“

Не че очакваше всички веднага да приемат вярата, но поне да се слуши нещо... Нещо, което да даде необходимия мащаб на начинанието им, защото сега то бе ограничено до две старици, които се клатушкаха наоколо и проповядваха. Тя самата бе избрана, посочена лично и белязана. Така ли се случваше с всички проповедници?

Вероятно да. Искаше се единствено да се уповаваш на вярата си и да не се отказваш.

„Ала колко дълго, Господи? Колко дълго?“

Точно бе стигнала до коридора, когато някой почука внимателно на вратата. Елви отвори.

Навън стоеше мокра до кости съседката им. Косата й висеше на подгизнали кичури, а роклята й беше черна. Няколко светковици

осветиха силуeta й, което й придаde още по-ужасен вид.

— Влез, влез — рече Елви и я покани в антрето.

— Извинявай — рече съседката, — но ти каза, че домът ти е отворен. А мъжът ми започна да се държи ужасно странно след като си тръгнахте. Изпи огромно количество алкохол, а после изчезна навън и... ако това е последната нощ, то...

— Разбирам — каза Елви, което си беше самата истина. — Заповядай, влез.

Още докато съседката сушеше косата си в банята, на вратата се почука отново.

Доста силничко.

В този миг Елви осъзна, че все още нямат ток и вероятно звънецът не работи. Опасяваше се, че съседът е дошъл да прибере изгубената си съпруга и отвори, готова да изнесе цяла реч за свободата на човешкия избор.

Но там не я очакваше съседът, а Грета, една от по-възрастните жени, които успяха да вдъхновят по-рано тази вечер. Тя бе доста подобре оборудвана от съседката. Носеше яркочервен дъждобран с качулка, а под него се подаваше кошница.

— Донесох кафе и домашни кифлички, за да чакаме заедно.

Не след дълго се появи още една от жените. Тя пък носеше кутия със свещи, в случай че нямаха. Накрая пристигна и Матиас, младият компютърен специалист. Каза им, че дори смятал да донесе лаптопа си, но после се отказал — нямало смисъл докато бурята не отмине.

Когато всички се събраха в дневната и запалиха още свещи, сипаха си кафе и извадиха кифличките, се изля порой от обяснения. Бурята поотмина, тъй че дори Хагар увеличи звука на слуховия си апарат и се включи в обсъждането.

Всички споделиха едно и също. Бурята им напомни забравеното. Ако тази нощ бележи края на света или поне началото на един напълно променен живот, то няма смисъл да седиш сам, когато можеш да бъдеш сред съмишленици.

След като поговориха на тази тема известно време, всички погледи се взряха в Елви, която разбра, че очакват да им каже нещо.

— Да — започна Елви. — Вярно е, че сами не можем да постигнем нищо. Вярата живее единствено когато е споделена. Истинска благословия е, че дойдохте тук. Нашето „заедно“ е повече от сбора на телата ни. Нека бдим тази нощ един до друг, а ако се окаже за нас последна, то поне ще я посрещнем заедно. Ръка в ръка.

Елви се засрами, когато завърши речта си. Не я намираше за особено вдъхновяваща. Но поне се опита да им каже, каквото очакваха. Настъпи пълна тишина, докато останалите обмисляха тривиалните ѝ думи. Накрая Хагар извика:

— Имаш ли достатъчно легла?

Елви се усмихна.

— При добро желание всичко се намира.

— Можем ли да изпеем нещо? — попита младият мъж.

— Да, защо не. Но какво?

Всички се съсредоточиха в опит да измислят нещо. Хагар се огледа наоколо.

— Какво има? — попита тя.

— Нали решихме да изпеем нещо — рече Елви високо. — Чудим се какво.

Хагар се замисли за секунда и след това запя:

— До тебе, Боже, близо...

Всички се присъединиха към нея, кой колкото можеше. Пламъкът на восьчните свещи затрептя под напора на дъха им, когато запяха с цяло гърло и заглушиха бурята.

УЛИЦА „БУНДЕГАТАН“, 21,50

Някой празнуваше петдесетия си рожден ден в предназначената за тържества зала на тавана. Бурята бе отминала и Флора можеше да чуе смеха на гостите, който ехтеше на стълбището под звуките на песента на група Пеп „Висок стандарт“. Флора не можеше да проумее как не се срамуваха да я пускат.

Лежеше неподвижно в леглото, обладана от силна омраза към света на средната класа, към който принадлежеше по рождение. Не можеш да си позволиш да си различен, да изпъкваш; ако решиш да си малко луд или малко черен, то трябва да го показваш по естетичен начин. Всичко останало следва да обсъдиш с психолога си. Флора нямаше място тук. Искаше ѝ се да се разкреши, да размаха ръце, да експлодира в усмирителната риза на толерантността.

Изпратиха Виктор да си легне още в девет и половина, а Флора отказа поканата да се присъедини към празника, отправена ѝ с най-радостния тон, сякаш нищо не се бе случило и животът им можеше да продължи да тече по стария чудесен начин.

Измъкна се от леглото, отиде в дневната и пусна телевизора, за да изгледа новините. Петер така и не ѝ се обади повече, а тя не посмя да му звънне и да наруши тишината.

В новините говореха почти единствено за пробудените. Някакъв професор по молекулярна биология обясни, че агресивната разлагаша бактерия се оказала коензим на име АТФ^[1], основен източник на енергия за клетките. Най-стрannото бе, че той оцеляваше при такива ниски температури.

— Като тесто, което узрява на снега — обясни професорът, който често се появяваше в различни забавни програми.

Огромната жизнеспособност на въпросния ензим обясняваше и как наскоро починалите бяха успели да превъзмогнат първоначалната скованост на телата си. Мускулите се схващат именно при разграждането на АТФ.

— Нека да предположим за миг, че става дума за мутирал вариант на АТФ. Но...

Професорът сключи палеца и показалеца си, засили ефекта от думите си.

— ... все още не знаем дали ензимът е причината за пробуждането им, или новите му свойства са резултат от него.

Професорът разтвори ръце и се усмихна, сякаш очакваше от зрителите да му помогнат да открие отговора на този въпрос. Причина или резултат? Как смятате? Самоувереното му поведение определено не допадна на Флора — как можеше да обсъжда случилото се, сякаш става дума за предимствата и недостатъците на забраната на риболова на треска.

Следващата новина обаче я накара да приближи лице към екрана.

Този следобед бяха пуснали един телевизионен екип в „Дъндерид“. Репортажът показваше огромна болнична зала с около двайсетина пробудени, които седяха по пода, на легла и столове. Камерата се спря първо на лицата им. Удивителното бе, че всички имаха едно и също изражение — на безмълвно учудване. Очите им бяха оцъклени, а устните — легко разтворени. Всички носеха синьо болнично облекло и приличаха на група ученици, присъстващи на представлението на някакъв фокусник.

След това камерата се отдалечи и веднага стана ясно какво всъщност гледат — един метроном. Бяха го поставили върху маса на колелца, а стрелката му се люшкаше напред-назад, тик-так, тик-так, пред очарованата си публика. До него имаше медицинска сестра, седнала на стола с изправен гръб. Явно знаеше, че я снимат.

„Вероятно тя го пуска отново, когато спре.“

Четецът обясни как ситуацията в болницата се е подобрila значително, след като открили ефекта на метронома, и сега търсеха още методи.

Следваше прогнозата за времето. То щеше да продължи да бъде нестабилно.

Флора спря телевизора и се загледа в собственото си отражение в екрана. В стаята стана толкова тихо, че отново можеше да чуе шума от таванския етаж. Сега пееха стара борческа песен, почти полифонично. След като я изкараха до края, продължиха да говорят на висок глас и да се смеят.

Флора се облегна назад, а после се излегна на пода.

„Знам — помисли си тя, — знам какво липсва. Смъртта. Смъртта ги е изоставила. За мен тя е всичко.“

Усмихна се сама на себе си.

Виктор излезе от стаята си. Носеше само слипове и изглеждаше толкова слабичък и крехък, че я обзе силно чувство на нежност.

— Флора — рече той. — Мислиш ли, че са опасни? Като във филма?

Флора му даде знак с ръка да дойде да легне до нея на пода. Брат ѝ така и стори, като сви колене до брадичката си, сякаш му беше студено.

— Филмът е измислица — рече тя. — Да не би да вярваш и в базилиска от книгите за Хари Потър?

Виктор поклати глава.

— Добре. Вярваш ли, че... Вярваш ли, че има елфи и хобити? Като във „Властелинът на пръстените“?

Виктор се замисли за миг, после поклати глава и рече:

— Не, но съм сигурен, че има джуджета.

— Да — съгласи се Флора. — Но не се разхождат с брадви, нали?

Не. Зомбитата от филма са като базилиска и Амгъл.

— Ами какви са истинските тогава?

— Истинските... — Флора погледна към тъмния телевизионен екран. — Истинските са добри. Или поне не ни желаят злато.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм. Хайде, отивай да си лягаш.

[1] Аденозинтрифосфат. — Б.пр. ↑

УЛИЦА „СВАРВАРГАТАН“, 22,15

Часовникът на нощното шкафче показваше девет и петнайсет, когато телефонът звънна. Магнус отдавна вече леко похъркваше. Давид измъкна изтръпналата си ръка изпод тялото му и отиде в кухнята.

— Да, Давид е.

— Здравейте. Казвам се Густав Малер. Надявам се да не ви притеснявам твърде късно. Търсili сте ме.

— Не, няма... проблем. — Давид зърна бутилката и чашата и я напълни. — Честно казано... — изпи една голяма гълтка — ... не съм сигурен защо точно ви търсих.

— Разбирам — рече Малер. — Понякога се получава така. Наздраве.

В другия край на линията се чу леко почукване, Давид вдигна чашата си, повтори „Наздраве“ и отпи още една гълтка.

Настъпи кратка тишина.

— Как сте? — попита Малер.

Давид му разказа. Дали заради виното, заради силния страх или пък заради някаква нотка в гласа на Малер, изведнъж всичките му задръжки паднаха. Без изобщо да го е грижа дали непознатият му събеседник се интересува от съдбата му, или не, Давид му разказа за инцидента, за възкръсването, за Магнус, за „Съдебна медицина“, за усещането му, че е напуснал света на живите, за любовта си към Ева. Не спря да говори в продължение на десет минути. Накрая направи кратка пауза само за да си накваси устата с вино. Докато си наливаше, Малер каза:

— Смъртта притежава странната черта да ни превръща в самотници.

— Да — съгласи се Давид. — Извинете ме, не знам защо... Не съм говорил с никого досега за...

Давид вдигна чашата към устните си, но се спря на половината път. Проряза го леден хлад и тръшна чашата на масата толкова силно, че половината ѝ съдържание се изля. — Нали не смятате да пишете за това?

— Бих могъл да...

— Слушайте! Не можете да пишете за това, има сума ти хора...

Представи си ги всичките — майка му, бащата на Ева, колегите му, съучениците на Магнус, родителите им... Всички хора, които щяха да научат повече, отколкото му се искаше.

— Давид — рече Малер. — Обещавам ви да не напиша нито дума за всичко това без ваше съгласие.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Сега само си говорим. Или по-точно вие говорите, а аз ви слушам.

Давид се разсмя, отсечено и за кратко. Смехът му напомняше по-скоро сумтене, а носът му се напълни със секрет и възпириани сълзи. Прекара пръст през разлятото вино и нарисува въпросителен знак.

— Ами вие? — попита той. — Защо се интересувате от това? Като... журналист?

Събеседникът му замълча. Давид дори си помисли, че връзката се е разпаднала, когато Малер най-накрая му отговори:

— Не. Имам личен интерес.

Давид изчака и продължи да пие. Усети, че започва да се замайва. С облекчение почувства как действителността се размива, как мисълта му се забавя. Даде си сметка, че за първи път през този ден може да се отпусне. От другата страна на линията стоеше още едно човешко същество. Продължаваше да се носи по света, но вече не беше сам. Страхуваше се разговорът им да не приключи.

— Личен? — попита той.

— Да. Вие ми вярвате, затова и аз ще ви се доверя. Или... поне ще ви дам нещо, с което и вие ще можете да ме държите в шах. При мен е внукът ми... — Давид чу как Малер отпи глътка от алкохолната си напитка, каквото и да бе тя, — ... който бе мъртъв до вчера вечерта. Мъртъв и погребан.

— Криете ли го?

— Да. Само вие и още двама души знаят за това. В много лошо състояние е. Обадих ви се най-вече с надеждата, че... знаете нещо.

— За... за какво?

Малер въздъхна.

— Ами, не знам. Все пак сте били с нея, когато се е събудила, и, не знам... Случи ли се нещо, което... може да ни помогне?

Давид се опита да си припомни случилото се в болницата. Наистина искаше да помогне на Малер.

— Тя заговори — рече той.

— Така ли? И какво каза?

— Ами, не каза нищо, което... Сякаш за първи път използваше думи, сякаш експериментираше. Беше... — Давид чу отново гласа на Ева, метален и дрезгав глас. — Беше доста ужасно.

— Да — рече Малер. — Ала как изглеждаше... Спомняше ли си нещо?

Съвсем несъзнателно Давид бе потиснал спомена за този миг в болницата. Отказваше да го допусне до съзнанието си и сега разбра защо.

— Не — рече Давид, а очите му се напълниха със сълзи. — Беше напълно... призна — додаде и се прокашля. — Мисля, че трябва...

— Разбирам — рече Малер. — Ще ви дам телефонния си номер, ако... ако искате да ми кажете още нещо.

С това сложиха край на разговора. Давид седна на кухненската маса, изпи остатъка от бутилката и посвети следващите двайсет минути на спомена за гласа и окото на Ева в болницата. Когато отиде да си легне, видя, че Магнус лежи с разперени ръце и крака. Избута го на едната страна на леглото, съблече се и се пъхна при него.

Бе толкова изтощен, че заспа на мига.

ВИЛНА ЗОНА КОХОЛМА, 22,35

— Какво ти каза?

Ана влезе в стаята на Малер само няколко секунди, след като той затвори телефона. Баща ѝ разтри очи и рече:

— Нищо особено. Разказа ми историята си. Която е ужасна, разбира се. Но не ни помага особено.

— Съпругата му, тя...?

— Не. Като Елиас е.

След като Ана се върна в дневната при телевизора, Малер отиде в стаята на Елиас и остана дълго, загледан в малкото му тяло. Елиас изпи още едно цяло шише със солена вода и второ със сладка.

„Беше напълно... празна.“

Ева Зетерберг бе останала мъртва само в продължение на половин час.

Дали сбърка?

Дали Ана не беше права, като каза, че няма да открият и следа от Елиас в това същество на леглото?

Когато излезе на верандата, го лъхна прероден въздух. По време на дългата суша бе забравил, че въздухът може да е толкова наситен. Почти питателен. Обкръжаващият го мрак бе пътен и изпълнен с аромата на съживената от дъждъ природа.

„Дали в това има... някакъв по-дълбок смисъл?“

Елиас също бе мъртъв и съсухрен и нещо, но не дъжд, го бе съживило. Какво? Какво го караше да продължава да живее? Семената могат да преживеят стотици, хиляди години. Изсъхнали или замръзнали в някой ледник. Стига да ги посадиш във влажна почва и веднага ще поникнат. Под влиянието на силата. Зелената сила, която дава живот на растенията. А коя е силата, която дава живот на човека?

Малер погледна нагоре към звездите. Тук, сред природата, те бяха стотици, а не като в града. Впрочем звездите, разбира се, бяха много повече, отколкото дори най-зоркото око можеше да види.

Изведнъж усети нещо. Някаква мисъл, която не можеше да облече в думи. Потръпна.

За миг си представи как стръкчето трева пробива обвивката на семето, устремено към повърхността. Представи си слънчогледа, политнал нагоре към небето, как търси светлината с глава. Представи си как малко детенце подскача и вдига ръце, изпълнено с радост, и всичко е пълно с живот, устремено към светлината. Представи си...

„Няма нищо дадено веднъж завинаги.“

Зелената сила, която дава живот на цветето. Не може да я взимаме за даденост. Всичко е изтъкано от усилия, от работа. Всичко е дар. Който може да ни бъде отнет. И върнат обратно.

ПРИЛОЖЕНИЕ II

Солидарността винаги е насочена към „един от нас“, но „нас“ не включва всички хора... „Nue“ предполага, че някой е изключен, че има някой, който е част от другите, а тези други не са животни или машини, те са хора като нас.

Свен-Ерик Лидман,
„Да се огледаш в другите“

15 АВГУСТ

(СПЕШНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ: ЕКСПЕРИМЕНТ З (СПИРАНЕ НА ВЛИВАНЕТО)

(ДО МИНИСТЕРСТВОТО НА ТРУДА И СОЦИАЛНИТЕ ГРИЖИ — КОНФИДЕНЦИЈАЛНО)

Вливането на хранителни вещества на пациента 260718–0373 Бенгт Андерсон бе прекъснато на 15.08.2002 година в 08,15 часа.

Системите със солен и захарен разтвор бяха премахнати с цел проследяване реакцията на пациента.

Към 09,15 часа няма признания за подобряване на цялостното състояние на пациента. ЕКГ — права линия. ЕЕГ — без промяна.

В 09,25 часа бяха забелязани серия спазматични пристъпи. Те продължиха около три минути, след което пациентът се върна в предишното си състояние.

До 14,00 часа не бяха констатирани нови гърчове или каквito и да било други реакции.

Изводът е, че соленият и захарният разтвор са безполезни. Слабите жизнени показатели на пациентите нито се покачват, нито се понижават.

(ИЗ ПРОГРАМАТА „СТУДИО ЕДНО“, 16,00 ЧАСА)

Журналист: ... резултати показват, че пробудените нямат нужда от храна. Професор Халберг, как учените са достигнали до този извод?

Ленарт Халберг: Самите изследвания все още са секретни, но предполагам, че просто са спрели да им вливат солен разтвор, за да проследят реакцията им.

Журналист: Това позволено ли е?

Ленарт Халберг: Да не забравяме, че в чисто юридическо отношение пробудените все още се намират в един вид сива зона. Мисля, че ще мине доста време, преди да получим напътствия как да се отнасяме с тях в етичен план. Освен това все още не можем да изключим възможността от разпространяване на евентуална зараза, което ни дава... определени правомощия.

Журналист: Как е възможно някой да живее без храна?

Ленарт Халберг: (смее се) Да, точно това е въпросът. Преди една седмица щях да ви отговоря, че е невъзможно от физиологическа гледна точка, ала сега... Бихме могли да предположим, че съществува източник на енергия, който все още не познаваме.

Журналист: Какъв би могъл да е той?

Ленарт Халберг: Нямам никаква представа.

(„ДАГЕНС НЮХЕТЕР“, ДЕБАТ)

(ОТКЪС ОТ СТАТИЯТА „МОГАТ ЛИ МЪРТВИТЕ ДА НИ ПОМОГНАТ?“ ОТ РЕБЕКА
ЛИЛЬЕВАЛ, ПРОФЕСОР ПО ФИЛОСОФИЯ В ЛУНДСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ)

... досега непозната възможност да разгадаем тайните на живота. Трябва ли да прилагаме към „пробудените“ същите етични правила като към „нормалните“ пациенти?

Сегашното ни законодателство ни дава съвсем прост отговор на този въпрос: „Не.“ Всеки човек, обявен за починал, попада извън границите на закона, с изключение

на правото му да не бъде поругаван след смъртта. В този случай обаче не е сигурно, че и това право може да бъде спазено.

Вероятно законът скоро ще бъде променен, за да обхване и пробудените. Може да ви прозвучи цинично, но докато това не се случи, те могат да бъдат подлагани на тестове и експерименти, които впоследствие ще се окажат забранени. Според мен лекарите трябва да бъдат поощрявани да се възползват от момента.

Евентуалните страдания, причинени на пробудените, следва да бъдат съпоставени с ползата, която ще извлече от тях цялото човечество. През последните два дни в Стокхолм починаха 65 души, без да се събудят. За това време в целия свят са умрели 300 000 души.

Затова едва ли мога да бъде обвинена в неетичност заради мнението си, че изследванията на малцината пробудени са нужни, за да можем да предотвратим случаите на преждевременна смърт в бъдеще.

Нима не си струва да платим тази цена?

(„ДАГЕНС НЮХЕТЕР“, ЧИТАТЕЛСКО ПИСМО)

Аз съм един от хилядите роднини, които вече втори ден очакват ясна информация за това, какво ще се случи с нашите мъртвъци. Кому е нужна подобна тайнственост? Какво се опитват да скрият?

Като верен поддръжник на Социалдемократическата партия трябва да призная, че съм дълбоко разочарован от поведението на правителството. Убеден съм, че не съм единствен, и това определено ще се отрази на вота ми на предстоящите след месец избори. Разговарях с много хора и всички са на едно и също мнение — ако правителството

не е в състояние да ни осигури начин да се срещнем с близките си, то трябва да си отиде.

(„ЕКСПРЕСЕ“, РОЗАТА НА ДЕНЯ)

Розата на деня е за всички онези лекари, медицински сестри и полицаи, които благодарение на бързите си действия успяха да приберат мъртвите от улиците.

Едва ли само аз мисля, че би било ужасно неприятно да ги оставят да се разхождат наоколо.

Хиляди благодарности!

(ИЗ „ДОКУМЕНТИТЕ ОТВЪТРЕ“, СВТ 1, 22,10)

Журналист: Вера Мартinez, през изминалите дни работехте като медицинска сестра в болница „Дъндерид“. Доколкото разбирам, персоналът често се е сменял?

Вера Мартinez: Да, в общи линии всички, които са на работа там в момента, са наети от фирми за набиране на кадри. Никой друг няма сили да продължи. Щом в някоя стая се събере по-голяма група от пробудени... човек изпада в шок. Връхлитат те странни мисли и чувства, някой сякаш те принуждава да помагаш, но накрая вече не смогваш.

Журналист: Включихте ли им метрономи, които като че ли ги успокояваха?

ВМ: Не ни остана нито един. Разглобиха ги всичките. Успяхме да ги залъжем за ден, но след това... Ами да, разглобиха ги. Сега опитваме с по-стабилни предмети... Които също се движат.

Журналист: Как според вас следва да се постъпи?

ВМ: Трябва да ги разделим. Не може да останат в болницата. Силите ни са на привършване.

Журналист: Карин Пил, вие работите като експерт към Министерството на труда и социалните грижи. Доколкото разбирам, планирате да преместите пробудените?

Карин Пил: Както Вера вече каза, ситуацията започва да излиза от контрол. От вчера работим върху едно временно решение, но засега не мога да разкрия подробности.

(„СУТРЕШНО ЕХО“, 21,00)

Десните партии внесоха общ вот на недоверие срещу правителството. Подобен ход бе напълно неочекван в навечерието на предстоящите избори, но лидерът на партията на модератите обясни действията им по следния начин:

Партиен лидер: Да, действията ни могат да бъдат определени като извънредни. Но никой не може да отрече, че подходът на правителството към проблема е изключително непрофесионален. Няма никакво съмнение, че роднините на пробудените имат право да се срещнат с тях.

Коалиционните партньори на правителството все още не са дали гаранции, че ще продължат да го подкрепят.

СПЕШНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ: ОПИТ 5 (РАЗЛОЖЕНИЕ)

(ДО МИНИСТЕРСТВОТО НА ТРУДА И СОЦИАЛНИТЕ ГРИЖИ, КОНФИДЕНЦИЈАЛНО)

Регулирането на температурата на пациент с номер 320114–6381 Грета Рамберг бе прекъснато на 15 август 2008 в 9,00 часа.

Пациентката бе изолирана в отделна стая. Температурата на въздушната струя на климатика постепенно бе увеличена до деветнайсет градуса.

Пациентката бе под постоянно наблюдение с цел откриването на симптоми на ускорено разложение на тъканите. Тъй като такива не се появиха, температурата бе покачена до 25 градуса.

Към петнайсет часа нямаше осезаемо влошаване на състоянието на пациентката. Анализът на чревната flora показва, че за момента бактериите в тялото на жената са спрели да се размножават.

Все още не можем да обясним този феномен, но изводът ни е, че телата на пробудените не се нуждаят от охлажддане, каквото е съществуващата практика.

(„СУТРЕШНО ЕХО“, 22,00)

... властите потвърдиха, че загиналият в станцията на метрото в близост до болница „Дъндерид“ е Стен Бергвал, един от главните лекари, работещи там. Полицията няма подозрения за извършено престъпление.

(ЕЛЕКТРОННО ПИСМО ДО ЦЕНТРАЛНИЯ ОФИС НА ВЕРИГА МАГАЗИНИ ЗА ИГРАЧКИ „БР“)

... с настоящото писмо бихме искали да потвърдим поръчката на 5000 (пет хиляди) екземпляра с артикулен номер 3429–21.

Молим ви да изпълните поръчката ни по възможно най-бързия начин. Транспортните разноски са без значение. Ако е възможно, бихме желали стоката да бъде изпратена с въздушна поща...

(„СУТРЕШНО ЕХО“, 23,00)

Целият персонал вече напусна болница „Дъндерид“. Пред различните входове има скучени автомобили с военна маркировка. За момента няма информация за случващото се, но министър-председателят насочи пресконференция за утре в седем часа сутринта...

16 АВГУСТ

(ИЗ ПРЕСКОНФЕРЕНЦИЯТА НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ, 07:00)

МП: Тази нощ пробудените бяха преместени с помощта на армията. Тази стъпка бе неизбежна. С цел да се избегне...

Журналист: Къде са преместени?

(Пауза)

МП: Ако не изчакате с въпросите си до определеното за тях време, ще бъда принуден да ви помоля да напуснете залата. (Пауза) С цел да се избегне психическото натоварване на болничния персонал и да се осигурят най-добрите възможни грижи за пробудените, последните бяха преместени в сграда, където не се налага да бъдат скучени на едно място. Първата ни мисъл бе да ги разпределим в отделни болници, но по този начин рискуваме да влошим качеството на медицинското обслужване в тези заведения. А и щеше да ни е далеч по-трудно да координираме действията си.

Решението, до което стигнахме, е най-доброто за момента. Пробудените бяха преместени в недовършения квартал Хеден в северозападната част на Стокхолм. На мястото е изпратен опитен персонал с единствената цел рехабилитацията да започне възможно най-скоро. Пробудените трябва да получат място в обществото. (Пауза) Въпроси?

Журналист: Възможно ли е да се грижите за тежко болни в един недовършен жилищен квартал?

МП: По последни данни медицинското състояние на пробудените е далеч по-добро от очакваното. Голяма част от първоначалните методи на лечение се оказаха напълно излишни.

Журналист: Как може да сте толкова сигурни?

МП: Всъщност Стен Бергвал, който отговаряше за преместването, би следвало да отговори на този въпрос. Но ви гарантирам, че информацията ни е напълно достоверна и сигурна.

Журналист: Вярно ли е, че Стен Бергвал се е самоубил?

МП: Няма смисъл от подобни спекулации. Така само бих опетнил честта му.

Журналист: Не смятате ли, че действията ви са израз на отчаяние?

МП: Аха, отново вие. Как всъщност очаквате да отговоря на този въпрос?

Журналист: Защо все още не пускате външни лица?

МП: Роднините на пробудените ще получат възможност да ги посетят в най-скоро време. Съжалявам, че това не можа да се случи по-рано.

Журналист: Бихме ли могли да тълкуваме действията ви като опит да избегнете вота на недоверие?

МП (с въздишка): Аз и правителството ми сме напълно способни да взимаме решения и без опити за оказване на почти мафиотски натиск върху нас. Нямаше реална възможност да позволим посещения на пробудените по-рано. Сега ситуацията е различна и това ще се случи.

(СЪДЪРЖАНИЕ НА ПИСМОТО, НАМЕРЕНО В КАБИНЕТА НА СТЕН БЕРГВАЛ)

С тъга констатирам, че всичко отиде по дяволите. Не мога да нося отговорност за решение, което с цялата си душа отхвърлям като напълно погрешно. Решение, което ще доведе до катастрофа.

Никога преди не съм изпитвал подобна умора. Ръката, с която държа писалката, трепери. Трудно ми е

дори да мисля.

Бихме ли могли да постъпим другояче?

Отнасяме се към пробудените като към зеленчуци, като към безволеви същества, лишени от мисъл, а това е напълно погрешно. Те са като медузи. Поведението им е напълно подчинено на околната среда. Те имат воля. Волята на хората, които мислят за тях. Всички отказват да го приемат.

Трябва да ги изолираме от околния свят. Трябва да ги унищожим. Да ги изгорим. А вместо това ще ги пуснем на свобода. За да се сблъскат с неконтролираме мисли на хората около тях. Това ще свърши зле. Не искам да съм част от предстоящите събития.

Дано краката ми ме удържат по пътя към метрото, накъдето поемам в този час.

(„СУТРЕШНО ЕХО“, 12,30)

... пресаташето съобщи, че ситуацията в Хеден е под пълен контрол, а роднините на пробудените, които желаят да ги посетят, могат да го сторят утре, след дванайсет часа.

(ИЗ „БОБЪРЪТ БРЮНО ТЪРСИ И НАМИРА“ — РАБОТЕН ВАРИАНТ)

... с всеки следващ етаж на кулата, който Брюно градеше, луната се преместваше още по-надалеч. Той протегна лапа. Лапата му докосна луната. Опита се да

усети дали повърхността ѝ е грапава или гладка, но там имаше единствено въздух. Луната бе също толкова далеч, както когато започна да строи кулата.

(...)

Кулата вече имаше четири найсет етажа и се извисяваше дори над най-високото дърво. От върха ѝ Брюно можеше да види далечната планина. Нещо зашава под краката му. Ниско долу съзря Водния човек, който се плъзгаше около основите на кулата. Брюно дръпна краката си и затвори очи.

(...)

През нощта видя, че всъщност луните са две. Една на небето и една на водната повърхност. Не можеше да достигне тази във висините, а към другата не смееше да поsegне. Тя принадлежеше на Водния човек.

17 АВГУСТ

ПРИ ЛЕША ЩЕ ОТКРИЕТЕ ЛЕШОЯДИТЕ

*All that we hope / is that when we
go
our skin / and our blood / and our
bones
don't get in your way / making you
ill
the way they did / when we lived.*

Morrissey,
„There's a place
in hell for me
and my
friends“^[1]

*They'll never be good to you / bad
to you.*

*They'll never be anything /
anything at all.*

Marilyn
Manson,
„Mechanical
animals“^[2]

УЛИЦА „СВАРВАРГАТАН“, 07,30

Малко преди седем и половина Давид вече стоеше в коридора, до външната врата. Точно след две минути чу как асансьорът започва да се изкачва нагоре, а след това някой тихо почука на вратата. Всъщност тази тайнственост бе напълно излишна — Давид знаеше, че Магнус вече е буден, но малко магия никога не е в повече, когато някой има рожден ден. Особено когато този някой става на девет години.

Стюре, тъстът на Давид, чакаше на стълбите с кош за котки в ръка. Обикновено Стюре носеше сини панталони и дебел пуловер, но днес се бе облякъл с риза на червено и оранжево каре и леко отеснели официални панталони. По повод на тържествения случай.

— Заповядай, Стюре.

— Благодаря.

Стюре вдигна леко коша и кимна към него.

— Много е хубав — рече Давид. — Влизай.

Стюре бе широкоплещест мъж, почти метър и деветдесет на ръст. На неговия фон апартаментът се превръщаше от просторна тристаиня квартира в нещо като функционален затвор. Стюре имаше нужда от простор около себе си, от въздух, от дървета. Веднага след като влезе в коридора, той направи нещо твърде необичайно — остави коша за котки на входа и прегърна Давид. Не защото искаше да получи утеха или пък да я даде, а по-скоро като знак за общата им тъга. Вместо ръкостискане. Стюре притисна Давид до себе си, задържа го около пет секунди и отново го пусна. Давид дори не успя да реши дали да положи глава на гърдите му, или не. Но когато тъстът му отстъпи назад, му се прииска да го бе сторил.

— Да — рече Стюре. — Така стоят нещата.

Давид само кимна. Не знаеше какво да му отговори. Отмести леко капака на коша за котки. На дъното му лежеше малко сиво зайче. В единия край имаше няколко листа маруля, а в другия — малки черни топчета. От коша се носеше остра миризма, която скоро щеше да пропие целия апартамент.

Стюре пое зайчето в огромните си длани като в малко гнездо.

— Къде е клетката?

— Мама ще я донесе.

Стюре погали зайчето по ушите. Носът на възрастния човек бе значително по-червен от последната им среща, а кожата на бузата му бе изпъстрена с малки червени кръвоизливи. Давид усети лек мириз на уиски, вероятно изпито предната вечер. Стюре в никакъв случай не би седнал в колата в нетрезво състояние.

— Искаш ли кафе?

— Да, благодаря.

Седнаха край кухненската маса. Зайчето все още лежеше в ръцете на Стюре, беззащитно, но спокойно. Малката му муциунка трептеше, животинката се опитваше да опознае новото място. Стюре едва успяваше да отпие от кафето си, все пак едната му ръка бе заета. Поседяха мълчаливо известно време. Давид чу, че Магнус започва да се върти в леглото. Вероятно му се пишкаше, но не искаше да стане и да развали магията.

— Много по-добре е — рече Давид. — Много по-добре. Разговарях с тях вчера вечерта и ми казаха, че... има невероятен напредък.

Стюре отпи още една гълтка кафе.

— Кога ще я пуснат да се прибере вкъщи?

— Не можаха да ми отговорят на този въпрос. Продължават с рехабилитацията. Имат цяла изработена програма.

Стюре кимна, но продължи да мълчи, а Давид се почувства като пълен глупак — не само че използваше *техните* термини, ами и защитаваше *методите* им. Беше се превърнал в едва ли не представител на властите.

Неврологът, с когото разговаря, му обясни, че дейността на мозъка на Ева се усилва успоредно с подобряването на речта й и когнитивните й способности. Изглежда мъртвите мозъчни клетки се пробуждаха за живот — поредното чудо.

Лекарят обаче започна да увърта, когато Давид му зададе същия въпрос като Стюре преди малко — кога може да се прибере вкъщи.

— Още е твърде рано — отвърна му той. — Има някои проблеми... за които е най-добре да поговорим утре. След като се срещнете. Трудно ми е да ви обясня по телефона.

— Какви проблеми?

— Ами, както ви казах... Едва ли ще разберете, ако не го изпитате сам. Утре ще съм в Хеден. Тогава ще обсъдим всичко.

Разбраха се да се срещнат рано сутринта. Щяха да отворят Хеден в дванайсет, а Давид планираше да отиде там преди това.

На вратата отново се чу плахо почукване. Давид отвори и пусна майка си, която носеше клетката за зайци в ръка. За негова най-голяма изненада тя прие новината за инцидента на Ева изключително спокойно и му спести вайкането, от което се бе опасявал.

Клетката беше хубава, но нямаше стърготини. Стюре каза, че могат да използват вестници, а и така щяха да спестят малко пари. Заедно подредиха клетката, а Давид чакаше със зайчето на ръце.

Двамата с Ева много пъти се бяха шегували, че трябва да сватосат родителите си, които живееха сами. Тогава това им се струваше напълно невероятно — бяха прекалено различни и яко вкопчени в обичайното си ежедневие. Сега обаче, докато стоеше и ги гледаше как си шушукат и късят вестниците, а после наливат вода в малката паничка, вече не му се струваше толкова невъзможно да се съберат. За миг смениха ролите си — те се превърнаха в семейна двойка, а той бе сам.

„Не, аз не съм сам. Ева ще се оправи.“

Дупката, зееща в гърдите ѝ.

Давид затвори очи, после отново ги отвори и се взря в зайчето, което гризеше едно от копчетата на ризата му. Ако Ева не беше катастрофирала, никога нямаше да го купи. И двамата със съпругата му смятаяха, че човек не бива да отглежда животни в клетки, в големия град. Ала сега...

Искаше да зарадва Магнус. Поне на рождения му ден.

*Щастливи сме, ха-ха!
Че ти роден си днес!
Че ти роден си днес!
В този ден!
Ура! Ура!*

Давид преглътна с мъка, когато влязоха в стаята на Магнус. Той не лежеше свит в леглото и дори не се преструваше на заспал. Вместо това се бе изтегнал с ръце на корема и ги гледаше сериозно. Давид осъзна, че главният герой отказва да участва в малкия им спектакъл.

— Честит рожден ден, миличко.

Майката на Давид стигна първа до леглото, а Магнус леко омекна, когато видя пакетите в краката си. Сякаш за миг забрави всичко. Получи карти за игра „Покемон“, „Лего“ и няколко филма. Накрая внесоха и клетката.

Давид за миг се притесни при мисълта, че Магнус просто се преструва заради тях, но щастлието, което се изписа по лицето му, когато вдигна зайчето, погали го по главата и го целуна по муцунката, беше съвсем искрено. Първите му думи, след като го нагушка хубаво, бяха:

— Може ли да го взема с мен и да го покажа на мама?

Давид се усмихна и кимна. Магнус почти не бе споменавал името на Ева след инцидента, а когато баща му се опитваше да подхване тази тема, усещаше единствено силната му ярост — Магнус се сърдеше на Ева, че е изчезнала от живота им. Но детето явно разбираше, че чувствата му са напълно неоснователни, и затова отказва да говори за майка си.

Сега, щом искаше да вземе със себе си заека, баща му дори нямаше и да се опита да го спре.

Стюре погали Магнус по главата и попита:

— Как се казва?

Магнус отговори веднага:

— Балтазар.

— Аха — рече Стюре. — Добре, че е мъжко.

Внесоха тортата. Давид бе купил готова торта „Принцеса“ от една сладкарница, но Магнус не каза нищо. Напълниха чашите с кафе и горещ шоколад. Сладките хапки и надвисналата над масата тишина щяха да са потискащи, ако Балтазар не беше с тях. Зайчето подскачаше из леглото на Магнус, после изведнъж реши да подуши тортата и муцунката му се покри със сметана.

Вместо да говорят за Ева, забранената тема, разговаряха за Балтазар. Балтазар бе петото живо същество в тяхната компания. Балтазар замени Ева. Смееха се на подскоците му, обсъждаха

проблемите, свързани с отглеждането на зайци, и голямата радост, която животинките могат да доставят.

След като майка му най-накрая си тръгна, Давид изигра няколко партии „Покемон“ с Магнус, за да изprobват новите карти. Стюре ги гледаше с интерес, но само поклащаше глава всеки път когато Магнус се опита да му обясни сложните правила.

— Не, това не е за мен. Ще се придържам към „Блато“ и „Белот“.

Магнус спечели и двете игри, след което отиде в стаята си при Балтазар. Наблизаваше девет и половина. Ако пийнеша още малко кафе, рискуваха да ги заболи коремът, а същевременно трябваше да убият още почти два часа. Давид се зачуди дали да не им предложи да поиграят на „Блато“, но идеята му се стори неуместна. Вместо това седна до кухненската маса срещу Стюре, с празни ръце.

— Видях, че днес ще работиш — рече Стюре.

— Какво? Днес?

— Така пишеше във вестника.

Давид извади тефтера си и провери. 17 август — НБ, 21. Стюре бе прав. Освен това за свой ужас откри, че на 19 трябва да е в Упсала, за да участва в едно фирмено тържество. Да работи — да се шегува, да разсмива хората. Потърка чело с ръка.

— Ще трябва да се обадя и да откажа участията.

Очите на Стюре се смалиха, сякаш гледаше към слънцето.

— Така ли?

— Да, знаеш ли, не мога просто да се изправя на сцената и да вляза в ролята на клоун. Не. Няма начин.

— Според мен ще ти се отрази добре, ако се покажеш сред хора.

— Да, но кой ще напише текстовете? Аз няма да мога. Не.

Освен това част от хората в публиката вероятно бяха гледали репортажа по ТВ 4 и знаеха за съдбата му. Ето го съпруга на мъртвата. Вероятно Лео сам го бе свалил от списъка с участващи, но бе забравил да промени рекламата.

Стюре сключи ръце на масата пред себе си.

— Мога да гледам Магнус, ако искаш.

— Благодаря — рече Давид. — Ще видим, мисля, че едва ли ще се наложи.

[1] Букв.: Надяваме се само, / когато си тръгнем, / кожата и кръвта и костите ни / да не застанат на пътя ви, / да не ви поболеят, / както правеха, / докато бяхме живи.

Мориси, „В ада има място за мен и приятелите ми“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Букв.: Те няма да бъдат добри с теб / нито лоши с теб. / Няма да бъдат нищо, / съвсем нищо.

Мерилин Менсън, „Механични животни“ (англ.). — Б.пр. ↑

УЛИЦА „БУНДЕГАТАН“, 09,30

В събота сутринта някой позвъни на вратата на Флора. Okaza се Мая — една от малкото ѝ приятелки от училище. Тя бе с цяла глава пониска от Флора и с около трийсетина килограма по-тежка. На яката на войнишкото ѝ яке от магазин „ЙоБе“ имаше значка със следния надпис: „*I'm a bitch & I moan. What is your religion?*“^[1]

— Можеш ли да излезеш за малко? — попита тя.

Флора прие с радост поканата ѝ. Апартаментът ѝ се струваше още по-задушен тази сутрин по време на закуска, а миризът на препечени филийки злобно ѝ напомняше за изгубеното им щастие. Освен това Флора пушеше единствено в присъствието на Мая, а днес страшно много ѝ се искаше да запали цигара.

Заразходжаха се безценно по улиците, докато Мая изпуши първата си цигара за тази сутрин. Флора си дръпна няколко пъти.

— Говорихме да подгответим нещо срещу Хеден — рече Мая и ѝ подаде цигарата.

— Ние?

— Да, от сдружението.

Мая бе член на една от фракциите на „Младите леви“. Тя състоеше предимно от момичета, които непрекъснато измисляха разни акции. Когато списанието „Кафе“ празнуваше десетгодишния си юбилей на кораба „Патриция“, те изляха десет кофи с лепило за тапети на пристана и сложиха табела с надпис „Внимание! СПЕРМА“. На гостите им се наложи да джапат през сиво-бялата каша, докато накрая не успяха да я отмият.

— Какво сте намислили? — попита Флора и ѝ върна цигарата, без да си дръпне.

Вече бе заситила никотиновия си глад.

— Ами — рече Мая и демонстративно извърна поглед от едно накипreno момиче с бели ленени панталони, което разхождаше декоративното си куче. — Всичко това е пълна лудост. Първо ги третираха като опитни зайци, а сега ще ги затворят в проклетото гето.

— Права си — съгласи се Флора. — Но каква е алтернативата?

— Алтернатива? Няма значение каква е алтернативата. Постъпката им е погрешна. Всяко общество не е по-добро от...

— ... от начина, по който се отнася към най-беззащитните си членове — довърши Флора изречението ѝ. — Да, знам, но...

Мая махна ядосано с ръката, в която държеше цигарата.

— Никога преди не сме имали по-беззащитна група от мъртвите.

— Разсмя се и добави: — Кога за последен път си чула някой мъртвец да се бори за правата си? Те на практика нямат такива и властите могат да постъпват с тях както си поискат. Не се и съмнявам, че ще се възползват от надмощието си. Прочете ли статията в „Дагенс Нюхетер“ от онази проклета философка, как ѝ беше името...

— Да — отвърна Флора. — Съгласна съм с теб, че подобно отношение е напълно неприемливо. Успокой се малко. Чудя се само...

— Чуденето го остави за после. Първо трябва да открием грешките им и да предприемем нужните действия. Веднага щом се появи нещо ново, властимашите са първи на опашката, за да се възползват. Да речем, че сега успеят да изработят лекарство против смъртта. Кой, мислиш, ще го получи? Да не би да вярваш, че политиците ще се погрижат населението на Африка да живее вечно? Едва ли. По-скоро ще оставят всички негри да пукнат от спин и чак след това ще вземат да умуват как да постъпят с Африка. Разпространението на лекарства на практика се контролира от фармацевтичните компании на САЩ. — Мая поклати глава. — Не се и съмнявам, че ще си наврат големите носове и в Хеден.

— Мислех да намина утре там, след като отворят — каза Флора.

— Къде? В Хеден? Идвам с теб.

— Едва ли ще те пуснат. Само роднините имат...

— Как ще докажеш, че си нечий роднина?

— Не знам.

Мая загаси цигарата между палеца и показалеца си. Спра, наведе глава на една страна и погледна Флора с премрежени очи.

— Защо изобщо ще ходиш там?

— Не знам. Просто... трябва. Искам да видя как изглежда.

— Всичко, свързано със смъртта, дълбоко те вълнува, нали?

— Не е ли така с всички?

Мая се загледа в нея в продължение на няколко секунди и след това каза:

— Не.

— Да.

— Не.

Флора сви рамене.

— Всъщност не мисля, че разбираш за какво става дума.

Мая се усмихна широко и хвърли фаса в красива дъга към близката кофа за боклук. Колкото и невероятно да беше, успя да я уцели. Флора заръкопляска, а Мая я хвана за рамото.

— Знаеш ли каква си?

Флора поклати глава.

— Не.

— Претенциозна. Но не много. Това е хубаво.

Продължиха да се разхождат и да си говорят още няколко часа. След това се разделиха, а Флора се качи на метрото към район Тенста.

[1] Аз съм кучка и вия. А ти в какво се кълнеш? (Англ.). — Б.пр.

↑

ГРАД ТЕБЮ ШУРКБЮ, 09,30

— Трябва да се възползваме от този шанс. Все пак там ще се съберат страшно много хора.

— Дали някой изобщо ще поиска да се вслуша в думите ни?

— Не се и съмнявам.

— Как ще ни чуят?

— Ще има тонколони.

— Дали ще ни позволят да ги използваме?

— Чуйте сега. Да не мислите, че Христос е искал разрешение, за да прогони търговците от храма? „Простете, ще ми позволите ли да ви преобърна сергиите?“

Останалите се разсмяха, а Матиас самодоволно скръсти ръце на гърдите си. Елви бе опряла глава на касата на вратата и ги наблюдаваше как обсъждат стратегията за идния ден. Реши да не се меси в дискусиите им. През последните дни бе съвсем отмаляла от безсъние, породено от обладалото я съмнение.

Нощем лежеше будна и се мъчеше да запази видението си, да не му позволи да избледнее и да се превърне в поредния спомен. Опитваше се да разбере.

„Единственото им спасение е да дойдат при мен...“

След първата успешна вечер спасението на нови души вървеше далеч по-бавно. След като първият шок отмина и обществото доказа, че може да се преори със ситуацията, хората станаха глухи за думите им. Елви участва само през първия ден. След това се почувства твърде уморена.

— Ти как мислиш, Елви?

Матиас обърна кръглото си детско лице към нея. На Елви ѝ отне няколко секунди да разбере какво точно я пита. Седем цифта очи се впиха в нея. Матиас бе единственият мъж в компанията. Останалите бяха все жени — Хагар, Грета, съседката и дамата, която се появи в дома на Елви през първата вечер от начинанието им. Елви не си спомняше името ѝ. Тук бяха и двете сестри, Ингегерд и Есмералда, приятелки на безименната жена. Те решиха да дойдат още на

сутрешната среща. Останалите последователи щяха да се присъединят към групата по-късно.

— Мисля... — започна Елви. — Мисля, че... Не знам какво мисля. Матиас сбърчи вежди. Грешен отговор. Елви потри разсеяно коричката на челото си.

— Преценете кое е най-правилното решение в този случай и... ще се опитаме да го приложим. Мисля, че трябва да си легна.

Матиас я настигна до вратата на спалнята и я хвани нежно за рамото.

— Елви, ние сме тук заради *твоята* вяра и *твоето* видение.

— Да, знам.

— Нима си започнала да се съмняваш?

— Не. Просто... нямам сили за нищо.

Матиас се загледа в Елви. Погледът му се местеше от раната до очите й и обратно.

— Аз ти вярвам. Мисля, че имаш мисия. Която е важна.

Елви кимна.

— Да, просто... не съм сигурна каква точно е тя.

— Отиди си легни сега, а ние ще се погрижим за останалото.

Тръгваме след час. Видя ли листовките?

— Да.

Матиас не помръдна от мястото си, сякаш чакаше още нещо. Елви добави:

— Много са хубави.

След това влезе в спалнята и затвори вратата след себе си. Сгуши се под кувертурата, без дори да се съблече, и я дръпна над носа си. Очите й зашариха из стаята. Нищо не се бе променило. Приближи ръце на около десет сантиметра от очите си.

„Ето ги ръцете ми.“

Сви пръсти.

„Ето ги и пръстите ми. Движат се.“

Телефонът в коридора зазвъня. Нямаше сили да стане да го вдигне. Някой, вероятно Есмералда, го стори вместо нея.

„Аз съм една напълно обикновена жена.“

Винаги ли е така?

Светците, които жертваха живота си в името Господне; Франциск, който танцува в екстаз пред папата; Биргита, посветила

живота си на святата вяра в монашеската килия. Дали и те са се съмнявали така? Дали понякога Биргита не се е чудела дали всичко това не е плод на собственото ѝ въображение? Дали на Франциск не му се е искало да отпрати учениците си с думите: „Оставете ме на мира. Нямам какво повече да ви кажа.“

Дали това бе част от изпитанието?

Нямаше кого да попита. Всички те отдавна бяха мъртви, а легендите вече господстваха над имената им, лишили ги от всичко човешко и греховно.

Ала тя видя.

Вероятно имаше и други като нея, хиляди на брой през вековете. Може би това, което отличаваше светците от останалите простосмъртни, бе, че те държаха на вярата си, че не позволяваха на виденията си да избледнеят и да изчезнат. Кътаха ги и ги пазеха, осъзнали, че забравата е инструмент на дявола. Това бе тайната.

Елви хвана кувертурата и силно я стисна.

„Да, Господи, ще устоя.“

После затвори очи и се опита да си почине. Тялото ѝ точно бе започнало да се отпуска, когато дойде време да тръгват.

ВИЛНА ЗОНА КОХОЛМА, 11,00

Елиас проявяваше напредък. Огромен напредък.

Първия ден не показва никакъв интерес към упражненията, които Малер се опитваше да направи с него, консултирайки се с книгата. Когато му подаде кутия за обувки с думите: „Какво мислиш, че има вътре?“, Елиас не се помръдна дори след като откри, че в кутията го очаква малко плюшено куче.

След това Малер постави един пъстроцветен пумпал на нощното шкафче на Елиас и го завъртя. Пумпалът направи няколко оборота и накрая тупна на пода. Елиас дори не го проследи с поглед. Въпреки това Малер продължи. Все пак Елиас хващаше бебешкото шише с ръце. А това означаваше само едно — трябва да намери нужния стимул, с който да накара внука си да реагира.

Ана не се противопостави на идеята с тренировъчната програма, но и не прояви особено голям ентузиазъм. Тя прекарваше часове наред до Елиас. Спеше на един дюшек на пода до леглото му, но по никакъв начин не се опитваше да подобри състоянието му.

Колата с дистанционното управление най-накрая успя да разчупи леда. На втория ден от престоя им в лятната къща Малер я зареди с нови батерии и я подкара към стаята на Елиас с надеждата, че любимата му играчка ще успее да пробуди желанието му за живот. Така и стана. Веднага щом колата се шмугна в стаята Елиас застана нащрек. След това започна да я следи с поглед, накъдето и да тръгнеше. Когато Малер я спря, внучето му протегна ръка към нея.

Вместо да му я подаде, Малер отново я подкара и направи още няколко обиколки в стаята. В този миг се случи чудото, на което дядо му така силно се надяваше. Елиас тръгна да слизга от леглото съвсем, съвсем бавно, сякаш се движеше през кал. Когато колата спря, детето застинава за миг, но после продължи да се надига.

— Ана! Ела да видиш!

Ана влезе точно в мига, в който Елиас спусна крака през ръба на леглото. Майка му се хвана с ръка за устата, извика и изтича към него.

— Не го спирай — рече й Малер. — Помогни му.

Ана хвана Елиас под мишиниците и му помогна да стъпи на крака. Детето се опря на нея и направи стъпка към колата. Малер я подкара леко напред, после отново я върна назад. Елиас направи още една крачка. Когато най-накрая я достигна и протегна ръка, Малер Даде газ към вратата.

— Остави го да я хване — намеси се Ана.

— Не — рече Малер. — Ако го сторя, ще спре да се движи.

Елиас извъртя глава в посока към колата, после се обърна към нея с цялото си тяло и тръгна към вратата. Ана го последва, а сълзите се застинаха по бузите ѝ. Когато Елиас стигна до прага, Малер изведе колата в коридора.

— Остави го да я хване. — Гласът на Ана прозвуча съвсем сподавено. — Иска си я.

Малер продължи да мести колата веднага щом Елиас я стигнеше, докато Ана накрая спря на място с устременото напред детенце в ръце.

— Спри — рече тя. — Спри. Не мога повече.

Малер спря колата. Ана държеше Елиас през гърдите с две ръце.

— Държиш се с него, сякаш е робот — рече тя. — Няма да участвам в това.

Малер въздъхна и свали дистанционното.

— Какво предпочиташ, да продължи да живее като зеленчук? Това, което става, е невероятно.

— Да — съгласи се Ана. — Невероятно е. Но... не е правилно.

С тези думи тя седна на пода, нагласи Елиас на коленете си, взе колата и му я подаде.

— Ето, миличко.

Детските пръсти погладиха пластмасовата каросерия, сякаш търсеха къде да я хванат. Ана кимна и го погали по косата. Тя бе заздравяла и вече не се скубеше. Само по темето му имаше няколко плешиви петна от първите дни.

— Чуди се как е възможно да се движи — рече Ана и избърса носа си. — Чуди се какво я кара да се движи.

Малер оставил дистанционното.

— Откъде знаеш?

— Знам — отвърна Ана.

Малер поклати глава, отиде в кухнята и си взе бира. На няколко пъти, след като пристигнаха в Кохолма, Ана му обясняваше, че „просто

знае“ какво иска Елиас, а Малер се ядосваше, че използва подобни реплики и пречи на упражненията му.

— Елиас не харесва този пумпал... Елиас иска аз да го намажа с крема...

Когато Малер я попиташе откъде би могла да го знае, винаги получаваше един и същи отговор: „Просто знам“. Той отвори бирата, изпи половината и погледна през прозореца. Тропическият дъжд очевидно не бе достатъчен, за да спаси дърветата. Много от тях бяха изгубили листата си, въпреки че бяха едва в средата на август.

Този път обаче мислеше, че Ана е права. Повечето от старите играчки на Елиас изобщо не можаха да събудят интереса му, следователно самото движение на колата трябва да го бе върнало към живота. Как би могъл да го използва, за да продължи напред?

Ана остави Елиас да си играе на пода с колата и отиде в кухнята.

— Понякога — заговори Малер, като все още гледаше през прозореца, — понякога си мисля, че не искаш да се оправи.

Чу как Ана си пое въздух, за да отговори, и бе напълно сигурен какво се канеше да каже, когато от коридора се чу силно трополене.

Елиас седеше на пода с количката в ръце. По някакъв начин бе успял да счупи цялата горна част на шасито, така че всичките й съставни части и кабели се виждаха. Преди Малер да успее да го спре, Елиас хвана батериите, изтръгна ги и ги заоглежда.

Малер махна с ръце и погледна Ана.

— Аха — рече той. — Доволна ли си сега?

Елиас успя да разглоби още една механизирана количка с батерии, преди на Малер да му хрумне да купи комплект дървени релси. Локомотивът бе толкова плътно сглобен и съдържаше толкова малко части, че Елиас със слабите си пръсти едва ли щеше да успее да го демонтира.

Сутринта отиде до град Нортелье и купи още един. Прокара една лента тиксо през масата, за да я раздели на две зони, и сложи по един локомотив във всяка. Първата стъпка в рехабилитацията на деца с аутизъм, която книгите описваха, включваше упражнение за имитация. Малер сложи по три релси във всяка зона, след което взе Елиас от спалнята и го сложи да седне на един кухненски стол.

Детето погледна през прозореца към градината, където Ана косеше тревата с ръчна косачка.

— Погледни — каза му Малер и приближи единия локомотив към Елиас.

Не последва реакция. Малер постави локомотива на масата и го включи. Чу се слабо бръмчене и локомотивът бавно се понесе напред. Елиас извърна глава към звука и протегна ръка. Малер дръпна локомотива.

— Там.

Посочи към втория локомотив, който стоеше пред Елиас. Детето се наведе над масата и се опита да хване локомотива, който все още се въртеше в ръката на Малер. Той го спря и отново посочи към другата играчка.

— Там. Това е твоята.

Елиас се отпусна назад в стола с каменно изражение. Малер протегна ръка през масата и включи локомотива в зоната на Елиас. Той тръгна бавно напред по плота, докато Елиас не сложи тромаво ръка отгоре му, хвана го и го вдигна пред очите си. След това се опита да разглоби въртящите се колела.

— Не, не.

Малер заобиколи масата, успя да измъкне локомотивчето от скованите пръсти на внука си и отново го поставил на масата.

— Виж.

После оставил своя локомотив от другата страна на масата и го пусна. Елиас посегна към него.

— Там. — Малер посочи играчката пред Елиас. — Ето, направи същото.

Елиас се хвърли с цялото си тяло напред към масата, хвана локомотива на Малер и се опита да го разглоби. На Малер не му харесваше да гледа внука си от този ъгъл — в главата на Елиас зееше дупка на мястото на едното му ухо. Възрастният мъж разтърка очи.

„Защо не разбиращ? Защо си толкова глупав?“

Локомотивът изпраща, когато Елиас въпреки всичко успя да го разглоби. Батерията падна на пода.

— Не, Елиас, не!

Малер изтръгна частите на локомотива от ръцете на Елиас и колкото и да не му се искаше, усети силен яд. Всичко това започваше

ужасно да му дотяга. Тресна собствения си локомотив в масата и посочи с пръст към копчето за стартиране.

— Ето. Оттук го пускаш. Оттук.

После го натисна. Локомотивът забръмча бавно към Елиас, детето го хвана и счупи едно от колелата.

„Не издържам вече. Не се получава. Нищо не може да се направи.“

— Защо трябва да чуши всичко — рече той високо. — Защо ти трябва да унищожаваш...

Изведнъж Елиас отметна ръка назад и хвърли локомотива към лицето на Малер. Играчката спука устната му и падна с трясък на пода. Метален вкус на кръв изпълни устата му. Малер се втренчи в Елиас с нарастваща ярост. Тъмнокафявите устни на детето бяха изкривени в зловеща усмивка. Цялото му изражение излъчваше... злост.

— Какво правиш? — попита го Малер. — Какво правиш?

Главата на Елиас се клатеше напред-назад, сякаш под напора на някаква невидима сила. Краката на стола подскачаха и удряха по пода. Преди Малер да успее да реагира, Елиас се сви на топка и застине. Сякаш скелетът му внезапно се бе превърнал в желе — отпусна се на стола и се свлече на пода. Малер видя как в следващия миг самият стол полетя назад и осъзна, че облегалката ще удари внука му по бузата. Изведнъж съзнанието му се изпълни със силно бръмчене, като от зъболекарски бор. Малер стисна очи.

Хвана се с ръце за слепоочията и силно ги притисна, но в следващия миг бръмченето изчезна от само себе си. Елиас лежеше неподвижен на пода, със стола отгоре си.

Малер забърза към него и вдигна стола.

— Елиас? Елиас?

Вратата към верандата се отвори и Ана влезе вътре.

— Какво правите?

Хвърли се на колене до Елиас и го погали по бузите. Малер премигна, огледа кухнята и го побиха тръпки.

„Тук има някой.“

Бръмченето се завърна, този път по-слабо. После отново изчезна. Елиас вдигна ръка към Ана, тя я пое и я целуна. После погледна злобно към Малер, който все още въртеше глава ту на една страна, ту на друга в опит да открие източника на невидимото присъствие.

Облиза устната си, която вече бе започнала да се подува. Беше гладка като пластмаса.

„Изчезна.“

Ана го дръпна за ризата.

— Не прави така.

— Какво да не правя?

— Недей да му се сърдиш.

Пръстите на Малер потръпнаха и се разтвориха нерешително, сочещи към различни тъгли на кухнята.

— Тук имаше... някой.

Все още усещаше тайнственото присъствие с цялото си същество. Някой гледаше към него и Елиас. Малер се изправи, отиде до мивката и напръска лицето си със студена вода. След това го избърса с кърпа и усети, че съзнанието му се прояснява. Седна на един от кухненските столове.

— Не издържам.

— Да — съгласи се Ана. — Виждам.

Малер вдигна разглобения наполовина локомотив от пода и го претегли в ръка.

— Нямам предвид само... това. Искам да кажа... — Очите му се смилиха и се втренчиха в Ана. — Има още нещо. Нещо, което не разбирам. Нещо не е наред.

— Не искаш да ме чуеш — рече Ана. — Вече си взел решение.

С тези думи тя премести тялото на Елиас и го сложи на рогозката пред печката. Ако човек наистина се вгледаше в него, веднага осъзнаваше горчивата истина — детето наистина имаше напредък и се държеше все по-осъзнато, но телцето му се бе съсухрило още повече. Ръчичките, които стърчаха от ръкавите на пижамата, бяха покрити с люпеща се кожа, а лицето му приличаше на череп, разкрасен с грим и перука. Бе невъзможно дори да си помислиш, че в него се крие мек, влажен и нормално функциониращ мозък.

Малер сви юмрук и го удари в бедрото си.

— Какво не разбирам? Какво. Не. Разбирам?

— Че той е мъртъв — отвърна му Ана.

Малер точно понечи да отрече, когато чу тропането на дървено сабо по верандата и проскърцването на вратата.

— Ехо, има ли някой вкъщи?

Малер и Ана се погледнаха в очите, обладани от едно и също чувство — паника. Дървеното сабо на Аронсон затрополи навътре в къщата, а Малер скочи от масата и залости с тялото си вратата към кухнята.

Аронсон вдигна глава и посочи към устната на Малер.

— Аха. Да не би да си участвал в някакъв побой? — Старецът сам се разсмя на шегата си, след което свали шапката си и започна да си прави вятър с нея. — Как се справяте с жегата?

— Ами — отвърна му Малер, — всъщност в момента сме малко заети.

— Ясно — добави Аронсон. — Няма да ви преча. Исках само да попитам дали са изпразнили кофата ти за боклук.

— Да.

— Така ли? А моите стоят пълни от две седмици. Даже им се обадих, за да се оплача, и ми обещаха, че ще дойдат, но още ги няма. И то в тази жега. Как изобщо си позволяват подобна безотговорност?

— Не знам.

Аронсон сбърчи вежди. Явно надуши нещо. На теория Малер можеше да го вдигне, да го занесе до вратата и да го изхвърли навън. По-късно дори съжали, че не го е сторил. Аронсон започна да наднича зад него.

— Колко изискано. Цялата фамилия се е събрала. Хубаво сте направили.

— Точно щяхме да сядаме на масата.

— Ясно, ясно. Няма да ви преча. Просто исках да поздравя...

Аронсон се опита да мине навътре, но Малер подпра ръката си на касата, като един вид бариера. Аронсон замига.

— Какво ти става, Густав? Искам само да кажа здравей на девойчето.

Ана бързо се изправи и тръгна към вратата, за да се здрависа с Аронсон, без да се налага да го пускат в кухнята. Когато Малер свали ръката си, за да може дъщеря му да излезе, Аронсон се шмугна вътре.

— Откога не сме се виждали — рече той и протегна ръка към Ана.

Любопитните му очи зашариха из кухнята, а Ана дори не си направи труда да го поздрави. Беше твърде късно. Аронсон видя Елиас и се облещи, застина на място, като радар, който най-накрая е

прихванал целта си. Изплези език и облиза устни, а Малер се зачуди за миг дали да не го удари по главата с ръжена.

Аронсон посочи към Елиас.

— Какво... е това?

Малер го хвана за раменете и го издърпа в коридора.

— Това е Елиас, а сега е време да си ходиш вкъщи.

В следващия миг издърпа шапката от ръцете на съседа си и му я нахлузи на главата.

— Може би трябва да те помоля да запазиш видяното в тайна, но знам, че е напълно безсмислено да го правя. Махай се!

Аронсон избърса слюнката от устата си с опаката страна на ръката си.

— Мъртъв ли е?

— Не — отвърна му Малер, докато го буташе към външната врата. — Един от пробудените е и аз се опитвам да подобря състоянието му. Но ако те познавам добре, то с плановете ми е свършено.

Аронсон запристигъя назад по верандата с потайна усмивка. Вероятно обмисляше къде точно да се обади, за да ги издаде.

— Ами, късмет тогава — рече той и продължи да се отдалечава заднешком.

Малер тресна вратата. Ана седеше на кухненския под с Елиас в ръце.

— Трябва да се махнем оттук — рече Малер, очаквайки дъщеря му да възрази, но тя просто кимна.

— Да, така е.

Напъхаха всичко от хладилника в една хладилна чанта, а нещата на Елиас прибраха в спортен сак. Малер се погрижи да вземе всички играчки и локомотива. Както иobilния телефон и малко допълнителни дрехи.

Нямаха нито спални чували, нито палатка, но Малер имаше план. През последните дни всяка нощ, преди да заспи, обмисляше всевъзможни варианти на действие, в случай че бъдат разкрити. Затова побърза да пъхне чук, отвертка и крик в найлоновата торба с дрехите.

Минали години, когато излизаха с лодката в езерото за един ден, им отнемаше цял час да съберат всичко. Този път заминаваха за неограничено време, а багажът им бе готов само за десет минути. Сигурно бяха забравили половината неща. Но нищо. Малер винаги можеше да се върне и да купи нужните им провизии по-късно. Най-важното сега бе да скрият Елиас.

Вървяха бавно през гората. Ана носеше багажа, а Малер — Елиас. Засега сърцето му не се обаждаше, но в положението, в което се намираше, никак не бе изключено всеки момент да получи спазъм. Затова трябваше да внимава.

Елиас беше напълно отпуснат в ръцете му. Никакви признания на живот. Малер не можеше да погледне надолу, затова вървеше внимателно и пристъпваше леко по корените на дърветата, пресичащи пътеката. Очите му се пълнеха с капки пот.

„Толкова много усилия за едната нищожна капчица живот.“

УЛИЦА „СВАРВАРГАТАН“, 11,15

Бяха измили волвото на Стюре, но вътре все още се усещаше миризмата на дърво и лак. Стюре беше дърводелец и живееше в шестоъгълна дървена хижа, която проектира и построи сам, най-вече за да може да приютява гостите си през лятото.

Магнус се сгущи на задната седалка, Давид му подаде клетката с Балтазар и се настани отпред. Стюре разтвори картата, която откъсна от телефонния указател, почеса се по главата и се опита да намери района.

— Хеден, Хеден...

— Не мисля, че изобщо е обозначен на картата — рече Давид. — Намира се при полето Йервафелтет. В посока към Акала.

— Акала...

— На северозапад.

Стюре поклати глава.

— Може би е най-добре ти да караш.

— Не мисля. Чувствам се... Не, не искам.

Стюре вдигна глава от картата. В ъгълчетата на устата му заигра лека усмивка, той се наведе напред и отвори жабката.

— Виж какво взех — Стюре подаде на Давид две дървени кукли, високи около петнайсетина сантиметра, и запали колата. — Тръгвам към шосе Е 20, пък после ще видим.

Куклите бяха съвсем гладки, сякаш много детски ръце бяха играли с тях. Представляваха момче и момиче. Давид знаеше отлично историята им.

Когато Ева била малка, Стюре работел като дърводелец на различни строежи в Норвегия. Прибирал се за по една седмица вкъщи, а през следващите две го нямало. Веднъж, докато бил със семейството си, издялкал куклите и ги подарил на шестгодишната си дъщеря. За негова най-голяма радост те се превърнали в любимите ѝ играчки, нищо, че имала и Барби, и Кен, и дори кучето на Барби.

Най-стрannото е, че Ева кръстила куклите Ева и Давид. Ева му разказа за първи път историята няколко месеца след като се запознаха.

— Няма мърдане — каза му тя тогава. — Отредено ти е да ме получиш още когато бях на шест.

Давид затвори очи и прокара пръст по куклите.

— Знаеш ли защо ги измайсторих? — попита Стюре, без да откъсва очи от пътя.

— Не.

— За в случай, че загина. Работата ми никак не е безопасна. Така че си помислих... ако нещо се случи... ще ѝ остане спомен от мен. — Стюре въздъхна. — Само че не аз загинах.

Произнесе последните думи с мъка в гласа. Майката на Ева бе починала от рак преди шест години. Още тогава Стюре казваше, че той е трябвало да си отиде, по-обикновеният от двама им. Той, а не тя.

Стюре погледна куклите.

— Не знам. Мисля си... че така може да си спомни за мен.

Давид кимна и се замисли какво щеше да остави след себе си за Магнус. Купища хартия. Видеокасети с представленията му. Не бе измайсторил нищо с двете си ръце. Нищо, което да си струва да съхрани.

Давид помагаше на Стюре да кара напред през града, поне доколкото можеше. На няколко пъти се чуха клаксони, защото тъстът му караше твърде бавно. Но най-накрая стигнаха. В дванайсет без десет паркираха на полето до една набързо поставена табела за паркинг. Тук вече имаше хиляди паркирани коли. Стюре загаси мотора, но решиха да останат в колата.

— Поне не събират такса — рече Давид.

Магнус отвори вратата си и изпълзя навън с клетката в ръка. Стюре все още държеше волана с ръце. Загледа се в огромната тълпа от хора, скучила се пред вратите.

— Страх ме е — рече той.

— Да — добави Давид. — И мен.

Магнус почука по прозореца.

— Хайде де!

Преди да слезе от колата, Стюре взе куклите. Стискаше ги здраво в ръце, докато вървяха към Ева.

Районът бе обезопасен с нова ограда, с която ужасно напомняше на концентрационен лагер. На практика бе точно това. Нещо като събирателен пункт. Имаше само една съществена разлика — тук тълпата се бе събрала от външната страна на оградата. Вътре беше пусто. Виждаха се само разхвърляните сиви сгради.

В оградата имаше две врати с по четирима пазачи. Въпреки че нямаха нито пистолети, нито палки, а разчитаха единствено на възпитанието на посетителите, на човек му бе трудно да повярва, че се намира в Швеция. За Давид най-мъчителни бяха не толкова оградата, тълпата и потискащата атмосфера, колкото усещането, че присъства на някакъв спектакъл. Че се намира сред запъхтяна публика, нетърпелива да види какво се крие зад завесите. Че самата Ева го очаква на сцената.

Някакъв млад мъж го приближи и пъхна лист хартия в ръцете му.

ИМАШ ЛИ СМЕЛОСТТА ДА ЖИВЕЕШ БЕЗ ВЯРА В БОГ?

КРАЯТ НА СВЕТА НАБЛИЖАВА.

ЧОВЕШКАТА РАСА ЩЕ ЗАГИНЕ.

МОЛЯ, МОЛЯ, МОЛЯ,

ПОТЪРСЕТЕ БОГ,

ПРЕДИ ДА Е СТАНАЛО ТВЪРДЕ КЪСНО.

МОЖЕМ ДА ВИ ПОМОГНЕМ

Диплянката беше професионално изработена, като за фон на красиво изписания текст бе използвана икона на Дева Мария. Мъжът, който му я подаде, приличаше повече на агент за недвижимо имущество, отколкото на религиозен фанатик. Давид му кимна в знак на благодарност и продължи напред, хванал Магнус за ръка. Мъжът направи крачка встрани и застана пред тях.

— Това послание е напълно сериозно — каза им той. — Трудно е... — продължи непознатият, като посочи диплянката и сви рамене — за обяснение. Не сме представители нито на някое сдружение, нито на Църквата, но словото ни е праведно. Разбирате ли? Всичко това... — мъжът махна с ръка към оградата — ... всичко това ще отиде по дяволите, ако не се обърнем към Бог.

В следващия миг човекът хвърли състрадателен поглед към Магнус и ако Давид само преди няколко секунди се бе възхитил от хубавите му думи и трикратното „моля“, то този поглед наклони везните в другата посока — мъжът може и да имаше право, но всъщност бе просто набожен гаднър.

— Извинете ни — рече му той и дръпна Магнус напред.

Непознатият не се опита да ги спре отново.

— Ненормалници — добави Стюре.

Давид пъхна листовката в джоба си и видя, че тревата наоколо е осияна с много други като нея, смачкани и стъпкани. В този миг настроението на тълпата изведнъж се промени — всички сякаш застанаха нащрек, още по-концентрирани от преди. Чу се добре познато бучене. Някой изпробваше микрофоните.

— Едно, две...

Спряха се.

— Какво правят? — попита Стюре.

— Нямам представа — отвърна Давид. — Сигурно... Някой сигурно чака да се качи на подиума.

Усещането му, че е дошъл на някакво национално честване, все повече се засилваше. Всеки миг Тумас Ледин^[1] щеше да се качи на сцената и набързо да изпълни няколко номера. Стомахът на Давид се сви. Със страх си представи, че ще му се наложи да гледа шоуто на комик, който дори не може да те разсмее, който е забравил как се прави това.

Министърът на труда и социалните грижи застана пред микрофона. Разнесоха се отделни освирквания, но след това настъпи тишина. Давид се огледа. Въпреки че пробуждането на мъртъвците бе новина номер едно във всички вестници и телевизии през последните дни, той продължаваше да гледа на цялата тази драма като на лична и интимна трагедия. Сега обаче осъзна, че греши.

Няколко телевизионни камери се извисиха над множеството, други се скучиха пред подиума, където министърът пооправи сакото си, наведе се леко напред, почука по микрофона и рече:

— Добре дошли. В ролята ми на представител на правителството бих искал първо да ви помоля за извинение. Това трябваше да се случи много по-рано. Затова ви благодаря за търпението. Както сами разбирате, настоящата ситуация ни свари напълно неподгответни и може би взехме решения, които днес ни се струват неправилни...

Магнус дръпна баща си за ръката и той се наведе към него.

— Да?

— Татко, защо този чичко говори?

— Иска да ни накара да го харесаме.

— Какво казва?

— Нищо особено. Да взема ли Балтазар?

Магнус поклати глава и стисна по-силно клетката. Давид си помисли, че ръцете сигурно вече го болят, но не настоя. Видя, че тъстът му е застанал с ръце, скръстени на гърдите, и мръщи вежди. Може би страхът на Давид щеше да се окаже оправдан — това представление бе пълно фиаско. За щастие социалният министър се оказа достатъчно разумен и не след дълго отстъпи микрофона на някакъв мъж в светъл костюм, който се представи като главния лекар на отделението по неврология на болница „Дъндерид“.

Още от първите му думи стана ясно, че е против целия този цirk — нищо че го каза със заобикалки.

— А сега да пристъпим към същността. През последните дни станахме свидетели на различни слухове и спекулации, но истината е, че в присъствието на пробудените хората могат да четат мислите си. Нямам намерение да ви губя времето и да ви обяснявам как и колко дълго се опитвахме да докажем, че това не е вярно. Всичките ни опити се провалиха.

Мъжът махна с ръка към заграждения район с театрален жест.

— Когато влезете зад тази ограда, ще можете да четете мислите на хората около вас. Все още не можем да обясним как е възможно това, но трябва да сте подгответи за едно доста неприятно преживяване.

Неврологът замълкна за миг, сякаш за да позволи на съbralите се да осмислят думите му. Може би очакваше, че мнозина ще се уплашат

и веднага ще поемат обратно към къщи. Това не се случи. Давид, чиято работа малко или много го бе научила да усеща настроението на публиката, усети, че хората започват да губят търпение. Присъстващите запристиряха от крак на крак, взеха да се чешат по ръцете и краката. Предупрежденията на лекаря бяха излишни — те просто искаха да се срещнат с мъртвите си сродници.

Неврологът не се предаде.

— Този феномен има далеч по-малък ефект, когато пробудените са разделени един от друг, както сега. Това е една от причините да изберем именно Хеден, но въпреки това искам да ви помоля... — мъжът наклони глава на една страна и продължи с леко шаговит тон — ... да прогоните от главите си всички обидни и неприятни мисли.

Хората се огледаха, неколцина веднага се усмихнаха един на друг, сякаш за да покажат какви прекрасни мисли изпълват съзнанието им в този момент. Стомахът на Давид се сви още повече, а усещането, че ситуацията излиза от контрол, се засили. Болката бе толкова силна, че му се наложи да клекне и да се хване с ръце през гърдите.

— Това беше всичко — заключи неврологът. — При портите ще научите къде са настанени близките ви. Благодаря.

До ушите на Давид достигна силно шумолене на дрехи — тълпата се понесе напред. Ако се помръднеше, щеше да се изпусне в гащите.

— Татко, какво ти е?

— Просто малко ме боли коремът. След малко ще ми мине.

Така и стана. След малко спазъмът попремина и той успя да се изправи. Стюре каза скептично:

— При тази организация ще ни трябват часове, докато влезем.

„Ева, там ли си?“

Давид вложи цялата си енергия в тази мисъл с надеждата да успее да я изпрати до съпругата си, но не получи отговор. Къде точно започващо полето, за което говореха, и защо хората можеха да чуят мислите на останалите живи, но не и на пробудените?

Някакъв полицай, който обикаляше безцелно наоколо сред дисциплинираната тълпа, се приближи и ги поздрави. Те отвърнаха на поздрава му, а мъжът посочи коша в ръцете на Магнус.

— Какво носиш вътре?

— Балтазар — отвърна Магнус.

— Това е заекът му — обясни Давид. — Днес има рожден ден и...

След тези думи замъркна, осъзнавайки, че всяко допълнително обяснение е напълно излишно.

Полицаят се усмихна.

— Ами тогава честит рожден ден. Смяташ ли да го внесеш вътре? Заека, имам предвид?

Магнус погледна към Давид.

— Така възнамеряваме — отвърна той.

Не смееше да излъже от страх, че Магнус по един или друг начин ще опровергае думите му.

— Едва ли е уместно.

Стюре пристъпи напред.

— Защо? — попита той. — Защо да не може да внесе зайчето си?

Полицаят разтвори ръце с дланите нагоре, сякаш искаше да им каже, че само изпълнява заповеди.

— Не допускат никакви животни вътре. Само това знам. Съжалявам.

След тези думи униформеният мъж се отдалечи, а Магнус седна на земята с клетката в скута си.

— Тогава няма да дойда.

Стюре и Давид се спогледаха. Никой от тях не искаше да остане отвън с Магнус, а детето никога нямаше да се съгласи да оставят заека в колата. Давид погледна злобно след полицая, който продължи да се разхожда наоколо, и му се прииска да може да го убие с поглед.

— Хайде да се отдалечим малко — предложи Стюре.

Излязоха от тълпата и се озоваха пред малка горичка, където Давид с облекчение забеляза няколко химически тоалетни. Извини се на тъста и сина си, че ще ги остави за миг, влезе в кабината с най-малко графити и се облекчи. Когато приключи, забеляза, че няма хартия. Опита се да използва брошурата, която бе получил преди малко, но гланцираната ѝ повърхност само размаза всичко още повече. Тогава свали чорапите си, използва ги, за да се избърше, и ги хвърли в дупката.

„Така... ами сега...“

Почувства се по-добре. Всичко щеше да се оправи. Завърза обувките си на бос крак и излезе. По лицата на Стюре и Магнус бе

изписано тайнствено изражение.

— Какво сте намислили? — попита Давид.

Стюре разтвори леко сакото си като търговец на черно и показва вътрешния си джоб, откъдето стърчеше главичката на Балтазар. Магнус се разсмя, а Стюре вдигна рамене: „Така няма да ни хванат.“ Давид не възрази. Чувстваше се чист отвътре, облекчен. От тежките мисли нямаше и следа. Точно както бе наредил неврологът.

Върнаха се при портите. Стюре се оплака, че Балтазар гризка ризата му, а Магнус отново се разсмя. Давид погледна към Стюре, който дърпаше закачливо сакото си, и сърцето му се изпълни с искрена благодарност. Без него нямаше да се справят. Освен това Магнус така се развълнува около тайното вмъкване на Балтазар, че забрави за предстоящата среща. Стигнаха до портите точно преди поредната сценична изява. Тълпата вече се бе стопила значително, така че охраната едва ли влагаше особено старание при проверката на личните документи на роднините на пробудените. Точно когато се наредиха на опашката, подиумът отново привлече вниманието им.

Две възрастни жени се качиха на сцената и високоговорителите изпращаха. Преди някой да успее да реагира, едната от тях застана пред микрофона.

— Exo? — извика тя, но в следващия миг отстъпи крачка назад, уплашена от силата на собствения си глас.

Другата дама бързо запуши едното си ухо с ръка. Приятелката ѝ отново събра смелост, пристъпи напред и заговори:

— Здравейте! Бих искала да ви кажа, че всичко това е грешка. Мъртвите се пробудиха, защото душите им се върнаха. А сега ние, живите, трябва да се погрижим за нашите души. Загубени сме, ако...

Жената така и не успя да довърши изречението си. Високоговорителите замъркнаха, така че само хората на първия ред чуха края на магическата ѝ формула за спасение. Някакъв едър мъж с костюм, вероятно част от охраната, се качи на подиума, дръпна непоколебимо дамата от микрофона и я свали от сцената. Другата жена ги последва.

— Татко — промълви Магнус. — Какво е душата?

— Някои хора вярват, че тя е част от нас, че живее вътре, в тялото ни.

Магнус се заопипва с ръце.

— Къде по-точно се намира?

— Няма определено място. Тя е като малко невидимо призраче, което поражда всичките ни мисли и чувства. Някои хора вярват, че след като си отидем от този свят, то напуска телата ни.

Магнус кимна.

— И аз си мисля, че е така.

— Добре — продължи Давид. — А аз не вярвам.

Магнус се обърна към Стюре, който се държеше за гърдите, сякаш всеки момент щеше да получи сърдечен удар.

— Дядо? Вярваш ли в душата?

— Да — отвърна му Стюре. — Напълно съм убеден, че тя съществува. Освен това си мисля, че скоро в ризата ми ще се появи дупка. Хайде да продължим напред.

Застанаха на опашката. Пред тях все още имаше около стотина души, но всичко вървеше много бързо. След десетина минути щяха да могат да влязат вътре.

[1] Един от най-известните шведски естрадни изпълнители. —
Б.пр. ↑

РАЙОН ХЕДЕН, 12,15

Когато пристигна в Хеден и видя, че огромната тълпа от хора пред портите бързо се топи, Флора отново се обнадежди, че ще успее да влезе вътре. Фамилията на дядо й бе различна от нейната и затова нямаше как да докаже роднинската си връзка с него. Сутринта се обади на Елви, за да я помоли за пълномощно, но както обикновено, разговаря с някаква лелка, която я уведоми, че Елви е заета.

Флора застана на едната опашка, която бавно се придвижваше към портата. През последните няколко дни разговоря много с Петер, който все още продължаваше да се крие в мазето си. Предната вечер обаче батерията му се бе източила, а нямаше как да я зареди, докато властите все така трескаво разчистват района.

„Направо са се скъсали от работа.“

Колко ли усилия са вложили, за да издигнат трикилометровата ограда около района. Само за два дни. Веднъж Петер бе успял да излезе за малко навън и после й разказа, че целият район буквально гъмжи от военни, а работата продължава денонощно. Властите вероятно бяха държали медиите в пълно неведение или пък се бяха споразумели с тях да не споменават нищо за новото предназначение на Хеден преди речта на министър-председателя по този въпрос.

Флора тръгна бавно напред и нагласи раницата си — бе я напълнила с плодове, които смяташе да занесе на Петер. Не можеше да търпи да е заобиколена от толкова много хора и се опита да се разсее, като започна да брои наум прости числа — „две, три, пет, седем, единайсет, тринайсет, седемнайсет...“.

Страхът, който гъделичкаше ноздрите й по улиците на града, бе нищо в сравнение с този тук. Накъдето й да извърнеше глава, улавяще един-единствен сигнал. Хората изглеждаха напълно нормални на външен вид, само очите им бяха някак празни и изпълнени с решителност. В душите им обаче вилнееше страх пред неизвестното, пред „другото“.

„.... деветнайсет, двайсет и три...“

За разлика от нея повечето от хората наоколо щяха да се срещнат с пробудените си роднини за първи път. Ставаше дума най-вече за мъртвците, пробудили се в мorgата или изровени от военните и отведени до затворените отделения. Хората си представяха най-страшното. Флора се опита да се абстракира от натрапчивия ужас около себе си, но така и не можеше да проумее защо властите бяха решили да организират срещата с пробудените точно по този начин.

Флора наведе глава, затвори очи и се съсредоточи в броенето.

„Двайсет и девет, трийсет и едно... трийсет и седем... само за да ни покажат, че ситуацията е под контрол... трийсет и девет... мама, разложено лице, пръсти и крака... четирийсет и едно... четирийсет и едно...“

— Ехо?

Гласът проряза мъглата от мисли в главата й, гласът, който ѝ прозвуча толкова познато. Флора отвори очи, вдигна глава и видя баба си за първи път от четири дни. Зад нея стоеше и Хагар.

Момичето така се стъпила, че загуби контрол над съзнанието си и то се изпълни с порой от объркани, уплашени мисли, които заглушиха гласа на баба ѝ. Успя да дочуе единствено думата „души“, преди Елви да бъде свалена от сцената. Флора се затича натам.

Един охранител държеше Елви за раменете, но я пусна веднага щом Флора се приближи. Някакъв костюмиран мъж застана до звуковата уредба и привлече вниманието му. Охранителят размаха пръст към мъжа и високоговорителя...

— По дяволите, не трябва да си там! Ти остани тук.

— Бабо!

Елви вдигна глава, а Флора направо се уплаши. От последната им среща насам баба ѝ бе остаряла с няколко десетилетия. Прегърна я със слаби, отпуснати ръце.

— Бабо, как си?

— Ами добре.

— Да не си болна?

Елви докосна покритата с коричка рана на челото си.

— Малко съм... уморена.

Охранителят избута младия мъж към тях и им нареди:

— Веднага се махайте оттук.

Около тях се насьбраха още хора, най-вече възрастни дами, които се приближаваха до Елви, тупаха я по рамото и й шепнеха нещо.

— Бабо — каза Флора, — какво правите тук?

— Здравей — младият мъж протегна ръка и Флора я пое. — Ти ли си Флора?

Флора кимна и пусна ръката му. Наоколо имаше толкова много хора, че не можа да чуе мислите му — рядко и приятно чувство. Хагар се приближи и потупа Флора по ръката.

— Здравей, миличка. Какси?

— Ами — Флора замахна към сцената. — Какво става тук?

— Моля? О, да, извинявай! — Хагар пъхна пръста зад ухото си.

— Та какво каза?

— Просто се чудя какво правите.

Мъжът изпревари Хагар и й отговори.

— Баба ти — започна той с такъв тон, сякаш искаше да накара Флора да се почувства горда, че е внучка на Елви — получи послание, че трябва да помогне на хората да спасят душите си. Че няма време за губене — сега е моментът. Ние ѝ помагаме в борбата. Вярваш ли в Бог?

Флора поклати глава, а мъжът се изсмя.

— Това си е направо комично, а? Мен ако питаш, ти първа трябваше да подкрепиш баба си след преживяното в градината онази нощ...

Флора се ядоса, че мъжът е научил за тази случка — тя бе решила да я запази в пълна тайна. Елви все още бе заобиколена от дълбоко загрижените си приятелки и Флора в миг осъзна, че ръцете им изпиват живота ѝ, вместо да ѝ помогат — на това се дължеше умората ѝ.

— Бабо? Какво е това послание?

— Баба ти... — започна мъжът, но Флора го игнорира, отиде при Елви и сложи ръката си върху нейната.

Дали заради близостта на пробудените, или не, но пред очите на Флора изникна следната картина: облят в светлина женски образ на телевизионния еcran.

„... Единственото им спасение е да дойдат при мен...“

Телевизорът изгасна, картината изчезна и Флора се вгледа в уморените очи на Елви.

— Какво означава това?

— Не знам. Но трябва да направя нещо. Не знам.

— Виждам, че това е твърде тежка задача за теб.

Елви примижа леко и се усмихна.

— Не, не си права.

— Защо не ми вдигаш, когато те търся по телефона?

— Вече ще ти вдигам, извинявай.

Една от жените се приближи и погали Елви по гърба.

— Хайде, скъпа. Трябва да измислим друг начин.

Елви кимна уморено и тръгна послушно след нея. Флора извика:

— Бабо, мисля да отида при дядо.

Елви се обърна.

— Добре, прати му много поздрави.

Флора постоя още малко така, с отпуснати ръце, без да знае как да постъпи. Когато всичко това приключи, когато видеше с очите си какво се случва зад оградата, ще отиде при Елви и... ще я освободи? Или поне ще стори нещо. Но не сега. Сега искаше да види.

Нареди се на опашката и се опита отново да върне спомена, който Елви ѝ изпрати. Не разбираше. Да не би да беше някаква телевизионна програма? Жената ѝ се струваше позната, но не можеше да си спомни откъде.

„Актриса? Татко, всички цветя, ръката му, капака, пръстта.“

Бе невъзможно да събере мислите си сред тази тълпа от хора. Опита се да ги затвори в нещо като непроницаема кутия, която се люшкаше напред-назад сред мисловните потоци на чуждите съзнания. Не можеше да я контролира.

Пред нея имаше дете, което държеше някакъв мъж за ръката. До тях чакаше възрастен човек, който се въртеше неспокойно. Изведнъж в съзнанието ѝ изскочи зайче. То заподскача сред потоците, но се изгуби в кръговрата от ковчези, пръст, празни очи и вина.

„Единственото им спасение е да дойдат при мен.“

„Да“ — помисли си Флора. Нямаше съмнение, че хората имаха нужда от помощ. Вече бе съвсем до портите. Направи ѝ впечатление, че лицата на всички около нея бяха станали още по-сериозни и решителни. Усети как се опитват да сподавят страха си, но без успех. Бяха като деца, които се готвят да преминат през тунела на ужасите за първи път и не знаят какво всъщност ги очаква там.

Някой я побутна по гърба, до ушите ѝ достигна женски глас:

— Ленарт, какво има?

Отговорът прозвуча съвсем сподавено:

— Не, не знам... не знам... дали мога...

Обърна се и видя мъж, отпуснат в прегръдката на жена си. Лицето му бе посивяло, а очите — облещени. Той погледна Флора и посочи към загражденията.

— Татко... не го обичах особено, когато бях малък. Тогава той...

Жената дръпна мъжа за ръката, съмри го да мълчи и се усмихна извинително на Флора. Момичето веднага видя целия им брак, а после и детството на непознатия, и се обърна ужасено напред.

— Ева Зетерберг.

Бе мъжът пред нея, този с детето. Охранителят със списъка го попита:

— А вие сте?

— Съпругът ѝ — отвърна той, а после посочи към момченцето и възрастният мъж. — Това са синът ѝ и баща ѝ.

Охранителят кимна, отвори на една от последните страници и прокара пръст по нея.

„Зайчето, зайчето...“

Бобърът Брюно. И един заек. Малко зайче в джоб. Дори момчето, синът на Ева Зетерберг, си мислеше за зайчето. Същото зайче. Значи това беше семейството ѝ. И всички си мислеха за зайчето.

— 17 В — съобщи им пазачът и посочи навътре към блоковете.

— Следвайте табелите.

Цялото семейство тръгна напред през портите, Флора усети облекчението им и се опита да запомни номера — 17 В. Охранителят я погледна нетърпеливо.

— Туре Лундберг — рече Флора.

— А ти си?

— Внучката му.

Охранителят я огледа от глава до пети — прецени облеклото ѝ, взря се в гримираните ѝ в черно очи и турираната ѝ коса. Стана ѝ ясно, че няма да я пусне.

— Можеш ли да го докажеш?

— Не — отвърна му Флора. — Не мога.

Нямаше смисъл да спори. Охранителят си мислеше за павета, за младежи, които къртят павета.

Флора се отдалечи от портата и тръгна край оградата, пръстите ѝ притичваха през дупките ѝ. Докато се отдалечаваше от тълпата, мисловните потоци постепенно губеха сила и избледняваха. Бе като да се прибереш вкъщи наслед буря. Продължи напред, докато всички чужди гласове изчезнаха от съзнанието ѝ. Седна на тревата и си отдъхна.

Когато събра сили, отново се изправи и вървя покрай оградата, докато сградите не я скриха от охранителите. Нямаше да има проблем да прескочи оградата, но как щеше да успее да прекоси поляната, която я делеше от сградите? Изненада се, че тук няма повече охранители. Ако се провеждаше концерт, щяха да са разположени на всеки двайсет метра.

Може би не смятала, че някой ще се опита да се промъкне скришом вътре.

„Защо тогава им е нужна ограда?“

Флора метна раницата си от другата страна на заграждението и си помисли, че бе извадила истински късмет, когато любимите ѝ кецове буквално се бяха разпаднали на парчета. Затова ѝ се наложи да си обуе ботушите, а острите им върхове влизаха идеално в дупките на мрежестата ограда. Успя да я прехвърли за десет секунди. Веднага след това приклекна плътно до земята — не че имаше какъвто и да било смисъл, тъй като се виждаше отдалеч като лебед върху телефонна жица — и бързо установи, че никой не реагира на действията ѝ. Метна раницата си през рамо и тръгна към сградите.

ВИЛНА ЗОНА КОХОЛМА, 12,30

Малер бе напълно подгoten за ситуацията, в която се намираха. Лодката се клатушкаше край пристана с пълен резервоар. Той положи внимателно Елиас на земята и се качи на борда, за да поеме багажа и хладилната чанта, която Ана му подаде.

— Спасителни жилетки — рече Ана.

— Нямаме време за това.

Малер си спомни, че те все още висяха на пирона в малката колиба. Елиас вече бе твърде голям за своята.

— Сега е по-лек — коментира Ана.

Малер поклати глава и подреди багажа. С взаимни усилия положиха Елиас на едно одеяло на кърмата, а Ана отвърза лодката, докато Малер се опитваше да запали мотора. Плавателният съд бе същинска антика от марката „Пента“ с двигател от двайсет конски сили. Възрастният мъж се зачуди дали някой води статистика колко души са получили сърдечен удар, докато с все сила са дърпали въжето на мотора.

„... няма... прав... хник...“

На осмия неуспешен опит бе принуден да направи кратка пауза. Седна и отпусна ръце върху коленете си.

— Ана, да не би току-що да ми каза: „Нямаш правилната техника?“

— Не, но си го помислих.

— Ясно.

Малер погледна към Елиас. Набръканото му лице бе все така неподвижно, а полу затворените черни очи се взираха в небето. Докато вървяха през гората към кея, Малер ясно усети, че опасенията му са основателни — през последните четири дни, откакто напусна гроба си, Елиас бе станал много по-лек.

Нямаше време да се замисля. Едва ли Аронсон щеше да чака дълго, преди да се обади на властите, а и те вероятно щяха да пристигнат начаса. Разтри очи, болката отново се промъкна тихомълком в главата му.

— Спокойно — рече му Ана. — Ще им трябва поне половин час.

— Би ли била така добра да престанеш? — отвърна й Малер.

— С какво?

— Да... четеш мислите ми. Разбирам отлично. Не е нужно да ми го демонстрираш.

Ана се свлече от седалката на гребеца и мълчаливо седна на одеялото на Елиас. Капките пот изгаряха очите на Малер. Мъжът отново се обрна към двигателя и дръпна въжето толкова силно, че за малко да го скъса на две. Накрая успя да запали. Намали газта, нагласи огледалото за обратно виждане и потегли напред.

Ана лежеше, опряла буза в главичката на Елиас. Устните ѝ се движеха. Малер изтри потта от очите си и осъзна, че тези нови тайни способности му са чужди. Беше чел за телепатията, която пробудените предизвикват у живите, но не разбираше защо съзнанието му е като отворена книга за Ана, а нейното остава заключено за него?

Духаше слаб до умерен вятър, вълните заплискаха леко по пластмасовия корпус, когато излязоха от залива. Морето бе съвсем спокойно.

— Накъде отиваме? — извика му Ана.

Малер не ѝ отговори на глас, вместо това си помисли: „Птичия остров“.

Ана кимна, а Малер натисна педала на газта до дупка.

Когато достигнаха до водния път, който отвеждаше фериботите до Финландия, Малер осъзна, че е забравил морската карта. Затвори очи и се опита да си представи пътя.

„Остров Феян... остров Сундшер... плитчината Ремар...“

Докато следваха водния път, нямаше да има проблем. Освен това си спомняше, че антената на остров Маншер ще се извисява точно пред тях, докато не дойде време да свърнат на юг. След това започваше сложното. Водите около остров Хамншер бяха доста опасни и осияни с плитчини.

Погледна към Ана, но очите ѝ бяха празни. Знаеше, че морската карта не е с тях и има реална опасност да се изгубят. Със сигурност бе видяла и мислената скица, която баща ѝ се опитваше да нарисува в главата си. Усещането бе много неприятно, сякаш някой те наблюдава през огледало, а той остава невидим за теб. Не му харесваше, че

дъщеря му има достъп до мислите му. Нито пък му харесваше, че той не може да прочете нейните. Не му харесваше и че...

— Стига!

Така стояха нещата, нищо не можеше да направи. Нали преди да запали мотора успя да проникне в съзнанието й? Защо това се случи само веднъж? Какво правеше в онзи миг...

Вдигна поглед нагоре и сърцето му се сви. Не знаеше къде се намират. Островите, покрай които преминаваха, му бяха напълно непознати. Само няколко секунди след като тази мисъл прониза съзнанието му, Ана се изправи и погледна през перилата. Малер съзерцаваше малките късчета земя с растваща паника. Нищо. Само острови. Бе като да се събудиш в непозната стая след нощ на жесток запой — чувствуваш се напълно дезориентиран, все едно си попаднал в друг свят.

Ана посочи през перилата откъм левия борд и извика:

— Това не е ли остров Бутвшер?

Малер присви очи, заслепен от ярката слънчева светлина, и веднага забеляза малката бяла точка в края на острова. Бутвшер? Тогава точно зад него се намираше плитчината Ранкарьогрунд и... да. Всичко си дойде на мястото. Насочи лодката на изток и само след минута се върна на главния морски път. Погледна Ана и мислено ѝ благодари. Тя му кимна и се върна при Елиас.

След петнайсет минути, изпълнени с тишина, приближиха плитчината Ремаргрунд. Малер отправи поглед на юг, за да открие тесния залив, към който трябваше да свърнат, когато до съзнанието му достигна някакъв неочекван звук. Като тих тътен. Огледа се наоколо, но не забеляза никакъв ферибот.

„Фрумфумфрумфум.“

Дали не си въобразяваше? Не, този звук нямаше нищо общо с виенето, което прониза съзнанието му, докато седеше в кухнята. Отново се огледа и този път откри източника на шума — беше хеликоптер. В същия миг Ана се хвърли към Елиас и покри тялото му с одеялото.

Малер се опита да измисли някакъв план за действие, но му хрумна само едно — най-добре бе да спре лодката и да чака. Бяха съвсем сами на сред морето. Нямаше къде да се скрият. Хеликоптерът, който принадлежеше на армията, вече се намираше точно над тях.

Малер се почувства като герой от филма „Апокалипсис сега“ — представи си пръста на пилота върху спусъка, ракетите, водните каскади, счупената на две лодка. Представи си как полетяват във въздуха — може би дори щеше да успее да зърне Земята отвисоко, преди очите му да се затворят завинаги.

„Швеция — помисли си той. — Все пак сме в Швеция. Никога не биха постъпили така.“

Хеликоптерът ги подмина, а Малер целият настръхна в очакване да чуе как някой му нареджа по мегафона да изключи двигателя на лодката или нещо подобно. Но машината продължи напред, после зави рязко наляво и се стопи в далечината. Малер се разсмя с облекчение, а след това веднага се ядоса сам на себе си.

Островите. Свободата. Да. Освен това се намираха само на десет километра от най-голямата военна база в региона. Какво значение всъщност имаше това?

„Къде е най-добре да скриеш писмото, за да не го открие никой? Ами в пощенската кутия.“

Всичко си имаше и предимства, и недостатъци. Проследи смаляващия се хеликоптер с поглед и само след миг зърна залива, завъртя руля и пое по стъпките на врага.

Нивото на водата бе толкова ниско, че някои от най-потайните и опасни плитчини се бяха показали и се зеленееха насред вълните. За свое учудване осъзна, че си спомня пътя отлично. След още двайсетина минути достигнаха до целта. Най-много се притесняваше да не би в хижата да има хора. Не му се вярваше, особено по това време на годината, но не можеше да е напълно сигурен. Отпусна газта и се плъзна през тесния залив между островите съвсем, съвсем бавно. Скоростта му бе не повече от два морски възела. На пристана не се виждаха други лодки, което на практика означаваше, че са съвсем сами.

Пътуването им отне почти час, а тялото на Малер съвсем се вкочани от студения вятър. Той угаси мотора и насочи лодката към пристана. Между островите цареше абсолютно безветрие и ненарушавана от нищо тишина — какво великолепно усещане само. Лъчите на следобедното слънце проблясваха по спокойната водна повърхност, а въздухът бе изпълнен с покой.

Бяха идвали тук и преди, на пикник със сандвичи на скалите и за да се изкъпят. Харесваха това суроно островче, което се намираше на самата граница с големия остров Оланд. Малер обичаше да си мечтае как някой ден ще купят една от двете рибарски хижи, които бяха единствените постройки тук.

Ана се изправи и погледна през перилата.

— Толкова е красivo.

— Да.

Брегът беше съвсем скалист, покрит с ниски хвойнови храсти. Над тях се ширеха поляни, осеяни с пирей и тук-там с елши. Петнайсетина минути стигаха, за да ги обиколиш всичките. Растителността не се отличаваше с кой знае колко голямо богатство. Един съвсем мъничък свят, достъпен за човешкия поглед.

Малер и Ана слязоха мълчаливо от лодката, свалиха Елиас и багажа на сушата и ги отнесоха до едната хижа. През последните няколко дни Малер се опитваше да поддържа някакъв разговор, а сега, когато Ана четеше мислите му, всички думи изведенъж се оказваха излишни.

Положиха Елиас върху една туфа пирей и започнаха да търсят ключа. Провериха и тоалетната, която се намираше на около петдесет метра зад хижата, и установиха, че изпражненията в бидона са напълно изсъхнали. Очевидно островът отдавна бе пуст. Надникнаха под всички камъни наоколо, в пукнатините в скалите и под съборените дънери, но от ключа нямаше и следа.

Малер нареди инструментите си на скалите и потърси погледа на Ана за подкрепа. Тя му кимна. После пъхна крика в процепа между вратата и стената, удари го с чука и го огъна. Ключалката веднага поддаде. Дървената рамка се оказа прогнила, бравата падна и вратата се отвори.

Лъхна ги мирис на застояло. Това бе добре — значи стените на хижата все пак не бяха чак толкова паянтови. А това беше важно, в случай че се наложеше да останат тук по-дълго. Малер разгледа ключалката. Голямо парче от рамката на вратата липсваше, на собственика нямаше да му е лесно да я поправи. Възрастният мъж въздъхна.

— Ще трябва да им оставим малко пари, преди да си тръгнем.

Ана се огледа, обгърна притихналия остров с поглед и добави:

— По-скоро доста пари.

Хижата бе около двайсет квадрата и се състоеше от две стаи. Нямаше нито електричество, нито течаща вода, но в кухнята намериха газова печка с два котлона. На кухненския плот имаше голям бидон за вода и кран. Малер вдигна бидона и се удари по челото.

— Вода. Забравих да взема вода.

Ана, която точно в този миг внасяше Елиас в хижата, за да го сложи да легне върху едното легло, сви рамене.

— Не разбирам защо се притесняваш. — После кимна към сина си и добави: — Защо просто не му дадем морска вода?

— Въобще да, може — съгласи се Малер. — Бихме могли да опитаме. Ами ние какво ще правим?

— Наистина ли няма нито капка питейна вода?

Докато Ана настаняваше Елиас в леглото, Малер претърси кухнята. Откри почти всичко необходимо, както и очакваше — чинии и прибори, две въдици и мрежа. Но нямаше нито капка вода. Накрая отвори хладилника, който също работеше на газ, и намери вътре бутилка кетчуп и няколко консерви със сардини в доматен сос. Разви леко газовата бутилка, но установи, че е празна.

Тази до печката обаче веднага зашумя и той побърза да затвори вентила.

„Вода.“

Беше я забравил, а без нея животът бе невъзможен. Затова в Швеция нямаше къща без кладенец.

С изключение на хижите по островите, разбира се.

Спря се на сред кухнята, а погледът му попадна на картина с трол, който пече риба на открит огън. Дали в детската стая на Ана нямаше подобна, точно над леглото? Едва ли — личеше си, че тази картина е далеч по-нова.

Огледа за последен път кухнята, но не откри никаква вода.

Ана бе настанила Елиас в едно от леглата и сега седеше до него, загледана в картината на стената.

— Погледни — рече му тя. — Имах същата...

— Над леглото, когато беше малка — добави Малер.

— Да. Откъде знаеш? Така и не дойде в апартамента на мама.

Малер седна на стола.

— Прочетох мислите ти — отвърна той. — От време на време успявам да доловя нещо.

— Ами неговите? — Ана погледна към Елиас. — Чуваш ли и неговите?

— Не... — Малер замъркна. — Да не би ти да ги чуваш?

— Да.

— Защо не ми каза?

— Казах ти.

— Не си.

— Напротив. Но ти не поискава да ме чуеш.

— Ако ми го беше казала в прав текст...

— Чуй се само — прекъсна го Ана. — Дори и сега, когато ти казвам, че мога да чуя мислите на Елиас, че знам какво се случва в главата му, дори и в този миг ме нападаш, упрекваш ме, вместо да се поинтересуваш за какво си мисли внукът ти.

Малер погледна към детето и се опита да изразни съзнанието си, да го отвори за невидимото, да се превърне в бял лист, който Елиас да изпълни със съдържание. Пред очите му внезапно изникнаха накъсани картини, но изчезнаха, преди да успее да ги задържи. Дори не беше сигурен дали това не бяха собствените му мисли. Изправи се, отвори хладилната чанта, извади кутия с мляко и изпи няколко децилитра направо от кутията. През цялото време усещаше погледа на Ана. Подаде й млякото и си помисли: „Искаш ли и ти малко?“

Ана поклати глава. Малер избърса устата си и отново прибра млякото в чантата.

— Е, за какво си мисли?

Ъгълчетата на устата на Ана затрептяха.

— Едва ли искаш да чуеш.

— Какво имаш предвид?

— Ами той говори с мен. Споделя с мен неща, които не иска да знаеш, затова и няма да ти ги кажа. Окей?

— Но това е глупаво.

— Може и да е глупаво, но така стоят нещата.

Малер обиколи стаята, взе книгата за гости, която лежеше на един от шкафовете, и се зачете в хвалебствените слова за хижата: „Благодаря, че ни приютихте“, и така нататък. Зачуди се дали и той не трябва да напише нещо, преди да си тръгнат. След това се обърна.

— Измисляш си — рече Малер. — Никъде не... не съм чул някой да казва, че пробудените могат да... говорят с живите. Вероятно си внушиаваш.

— Може би живите не искат да чуят.

— Добре, тогава искам да знам какво ти говори.

— Както ти казах...

Ана седна на ръба на леглото и го погледна с поглед... изпълнен със състрадание, или поне така му се стори. Обзе го силен яд. Не беше честно. Той спаси Елиас, той стори всичко по силите си, за да му помогне да се възстанови, само той. Ана сякаш вегетираше, през цялото време. Малер пристъпи към нея и вдигна показалец.

— Няма да...

Елиас изведнъж се изправи в леглото и го погледна втренчено. Малер ахна и отстъпи назад. Ана не помръдна.

„Какво е това...“

Усети прорязваща болка в слепоочията, сякаш някакъв кръвоносен съд се спука в главата му. Едва не се подхълъзна на чергата. Подпра се на шкафа, но болката в главата му изведнъж изчезна, напук на очакванията му. Съвсем инстинктивно вдигна ръце пред себе си, като да се защити, и промълви:

— Няма да... няма да... — дори не знаеше какво иска да каже.

Ана и Елиас седяха един до друг и го гледаха. Обзе го неприятно усещане. Малер излезе заднишком от стаята, без да свали ръцете си. Мина през външната врата и тръгна към гладките скали.

„Какво става?“

Отдалечи се колкото се може повече от хижата. Ходилата го боляха, беше му трудно да върви по каменистия бряг. Сгуши се зад една скала, която не се виждаше от къщата, и се загледа в морето. В небето се носеха самотни чайки, които напразно търсеха храна.

„Не ме... искат.“

Не, наистина не го искаха. Какво бе сторил? Струваше му се, че Ана през цялото време тайно се е подготвяла за този удар под кръста, за да му даде да разбере, че е нежелан. Нарочно изчака да дойдат тук, където вече нямаше връщане и път назад.

Малер взе един камък, хвърли го по някаква чайка, но не му достигнаха няколко метра, за да я уцели. Бяло платно проряза

хоризонта в далечината, като перка на акула. Малер удари с ръка по скалите.

„Нека се оправят сами. Нека опитат.“

В следващия миг се постара да прогони неприятната мисъл, да я изтрие завинаги от съзнанието си. Дали можеха да го чуят?

Не стига всичко останало, ами трябваше и да внимава какво мисли — това го вбесяваше още повече. Дори в самотата не намираше покой.

Не това беше очаквал. Ни най-малко.

РАЙОН ХЕДЕН, 12,50

С всяка стъпка напред към сградите Флора усещаше как невидимото енергийно поле се засилва все повече и повече. Отвъд оградата до съзнанието ѝ достигаха единствено отделни мисловни потоци, ала сега имаше чувството, че е обгърната от гъста мъгла. Мъгла, която действаше като усилвател — чуваше отделни мисли, съвсем ясно и отчетливо, същински зов за помощ. Когато достигна сградите, се спря между тях и отвори сетивата си.

Никога досега не бе изпитвала подобно нещо. Полето представляваше съвкупност от множество съзнания. Усещаше присъствието им — носеха се около нея, сякаш лишени от мисъл. Но не — мислите бяха там, чуваше ги като отделни викове на ужас и страх вътре, в самото поле. Именно това му даваше сила и го караше да расте, точно като електрически проводник, нагрят от преминаващия през него ток.

„Колкото повече се страхувате от нас, толкова по-силни ставаме.“

Флора се облегна на една стена. Чувстваше се притисната отвсякъде, обкръжена. Главата ѝ се бе превърнала в някакъв микрокосмос, който отразяваше всичко случващо се наоколо, най-вече страх и отчаяние — най-примитивните човешки чувства. Усещаше ги навсякъде, и то с такава сила, че не можеше да разбере как полето успява да остане невидимо, вместо да изпълни въздуха като мараня над нагорещения асфалт.

„Това не е добре... Дори е опасно...“

Направи няколко крачки напред, като държеше главата си с ръце, и погледна през балконската врата в един от апартаментите на първия етаж. Пред очите ѝ се разкри стая без мебели. По средата на пода седеше някаква фигура, облечена със синя болнична риза и панталони. Фигура бе точната дума, защото не можеше да се разбере дали е мъж, или жена. Съществото беше почти напълно плешиво, лицето му бе разложено и проядено, а жълтеникавата кожа — полепнала по костите като своеобразна временна украса, за да не се плашат посетителите.

По тялото нямаше нито пъlt, нито мускули. Беше напълно лишено от идентичност, приличаше на плашило, набито на кол.

Въпреки това съществото не бе отпуснато, дори напротив — седеше сковано, напрегнато, с изправен гръб и разтворени ръце. Очите бяха съвсем хълтнали в черепа и Флора не можеше да види накъде точно гледат, но главата беше обрната напред.

Между краката на създанието подскачаше жаба. В първия миг Флора реши, че е съвсем истинска, но когато се загледа в ритмичните ѝ подскоци, разбра, че става дума за играчка. Нагоре-надолу, нагоре-надолу. Жабата не спираше да се движи, а мъртвецът я следеше със зяпнала уста. После откъм прозореца се разнесе съвсем леко тиктакане.

Движенията на жабата се забавиха, сякаш силите започнаха да я напускат. Накрая с едно последно мъртвешко потрепване на краката тя остана неподвижна.

Мъртвецът се наведе напред, протегна ръка към играчката и я удари няколко пъти. Тъй като нищо не се случи, той я вдигна на нивото на очите си и започна да я оглежда внимателно. Дори я побутна оттук-оттам. Накрая намери ключето и започна да го върти. Когато приключи, остави жабата на пода и тя продължи да подскача под втренчения му, изпълнен с любопитство, поглед.

Флора се дръпна от прозореца и разтърси глава. В съзнанието ѝ все още отекваха ужасени писъци. Тази мъка не бе нейна, но не можеше и да я прогони. Тръгна през най-близката морава, загледана в сивите фасади на сградите и редиците наново остьклени прозорци. Край портите вече беше пусто — всички бяха влезли при пробудените си роднини.

„Ад. Това е същински ад.“

Даже и преди да бе смятала това място за опасно, то това бе нищо в сравнение с днешния ден. По чакълените пътеки нямаше нито едно боклуче, а районът непоносимо вонеше на дезинфектант. Апартаментите бяха подредени и изчистени. Мъртвите бяха получили дом, нещо като нови гробове, и сега седяха в тях мирно и спокойно, загледани в подскачащите жаби. Същински ад.

Флора стигна до средата на моравата в междублоковото пространство, където по план вероятно трябваше да има детска площадка, но строителите бяха успели да поставят само няколко пейки

и скеле на люлки. Отпусна се тежко на една от пейките и запритиска с пръсти очите си, докато не видя звезди посред бял ден.

„Невидимото поле... присъствието...“

Две превити фигури излязоха от един вход. Мъж и жена. Мъжът си мислеше за жената като за мъртва, като за малко момиченце, което се хвърля в прегръдките на мама.

Флора свали раницата от гърба си, остави я на земята до пейката и се сви. Блокът на Петер бе на неколкостотин метра оттук, а тя нямаше сили да продължи напред. Искаше ѝ се полето около нея да се разнесе поне малко, но то продължаваше да изпъльва въздуха, подхранвано от какофонията на погнусата и отрицанието.

Някой счупи прозорец. Флора погледна натам, но успя да съзре единствено проблясващите парченца стъкло, които полетяха към земята. Разнесе се писък. Незнайно защо това я поуспокои. Напрежението започна да се разсейва. По устните ѝ пробяга усмивка.

„Започва се.“

Да. В началото се чуваше единствено далечно жужене, подобно на невидимо ято комари в лятна нощ, което все повече и повече се приближаваше, заглушавайки всички останали звуци.

Предстоеше нещо голямо.

Острият пронизителен звук бълсна главата ѝ със страшна физическа сила и я изтласка надясно.

Дали заради дарбата си, или не, но Флора веднага успя да локализира източника му — звукът идваше от една точка на около десет метра надясно от нея. Посланието беше съвсем ясно — не биваше да поглежда натам.

Източникът се измести, отдалечи се от нея.

„Не ме е страх!“

Флора напрегна шията си, превита от огромната тежест, и извърна глава нагоре и наляво. В този миг видя нещо немислимо.

Видя собствения си Аз да се отдалечава от нея.

Момичето, което вървеше през двора, носеше същия твърде голям костюм. На гърба ѝ висеше същата раница, зад която се забелязваше щръкнала червена коса. Само обувките ги отличаваха. Момичето носеше любимите ѝ маратонки, онези, скъсаните, които обаче отново бяха цели.

Момичето спря, сякаш усети погледа на Флора зад гърба си. Ужасното жужене неспирно пронизваше съзнанието ѝ. Нямаше как да се изправи и да последва момичето, което изчезна в следващата пресечка. Краката ѝ бяха съвсем отмалели. Флора се отпусна на пейката, изхлипа и извърна поглед. Писъкът изчезна.

Затвори очи, легна на пейката, положи глава на раницата си и се обгърна с ръце.

„Видях я — помисли си. — Видях я.“

РАЙОН ХЕДЕН, 12,55

Никак не им беше лесно да открият номер 17 В. Новите табели, които напомняха на тези в болничните коридори, висяха редом със старите — никой не се бе погрижил да ги свали. В резултат на това по улиците цареше пълно объркане, докато хората се опитваха да открият точния номер сред идентичните блокове. Сякаш бяха попаднали в лабиринт и търчаха напред-назад като опитни мишки, без надежда за помощ.

На всичкото отгоре им беше трудно да съберат мислите си и да се концентрират. Всеки път щом Давид си помислеше, че е разбрал сложната система, обърканите мисли на хората около него нахлуваха в съзнанието му — те бяха изпълнени с нови, непознати номера. Бе като да се мъчиш да пресметнеш нещо, докато някой ти нашепва случайни числа в ухото. А зад цифрите клокочеха страх и мъка.

„Гълтка. Алкохол. Спокойно.“

Усети силно желание да пийне, но не знаеше дали просто не чете мислите на Стюре. Вероятно истината бе някъде по средата — в съзнанието му изплува въображаема уста, пълна със смес от вино и уиски.

Не го притесняваше, че може да чете мислите на Стюре или на Магнус, или на когото и да било друг. Неприятното в случая беше, че изгуби своите. Чак сега разбра защо положението в болниците бе извън всякакъв контрол.

Постепенно си даде сметка, че мислите на чуждите хора са някак по-слаби, като фон от гласове и картини. Отне му около десетина минути, преди да успее да си възвърне контрола върху съзнанието си насред целия хаос. Дори не искаше да си представя как са се чувствали хората в присъствието на всички пробудени — вероятно отделните им идентичности са се преливали една в друга като водни боички.

— Татко, уморен съм — рече Магнус. — Къде е мама?

Намираха се по средата на едно междублоково пространство. Хората около тях непрекъснато влизаха или излизаха от входовете.

Повечето явно бяха открили желания адрес. Стюре погледна към номерата по стените на сградите.

— Идиоти — измърмори той. — Защо изобщо им е трябало да сменят номерата! Ай!

Стюре сви юмрук и посегна към гърдите си, но успя да се спре навреме.

— Да го понося ли малко? — попита Давид.

— Да.

Стюре се огледа и разтвори леко сакото си. В ризата му зееше голяма дупка, точно над сърцето. Балтазар подритваше в джоба му и се опитваше да се измъкне навън. Давид пое зайчето, което се замята бясно в ръцете му, и го прибра във вътрешния си джоб. Бедното животинче продължи да се бори.

— Ще пристигнем ли скоро? — попита Магнус.

Баща му се наведе към него.

— Да. Как се чувстваш? — продължи той и посочи към главата му. — Тук?

Магнус разтри чело.

— Чувам стотици гласове.

— Разбирам. Страх ли те е?

— Не. Мисля си за Балтазар.

Давид го целуна по челото и се изправи. В следващия миг обаче се закова на място. Нещо се бе случило. Гласовете заглъхнаха, почти замряха. После в съзнанието му изплува неясна картина. Дълги жълти стъбла на сред мека топлина. Топлината на нечие тяло, съвсем наблизо.

Стюре също спря със зяпнала уста и започна да се оглежда наляво-надясно.

„Сигурно има същото видение — помисли си Давид. — Какво се случва всъщност?“

Стюре погледна към Давид и се хвана за главата...

— Това ли е? — попита той с широко отворени от ужас очи.

Давид не разбра. В този миг в душата му цареше чувство на покой и сигурност. Усещаше туптенето на сърцето в топлото тяло до себе си — то биеше бързо, с повече от сто удара в минута, но въпреки това му действаше успокоятелно.

— Всички мисли — рече Стюре. — Направо можеш да полудееш...

В този миг Давид осъзна какви бяха тези жълти стъбла. В първия миг не можа да ги разпознае, защото изглеждаха много по-големи и дебели. Слама. Лежеше върху слама, до едно топло тяло. Струваше му се така голяма, защото самият той бе съвсем мъничък.

„Балтазар.“

Съзнанието на зайчето се бе преплело с неговото. Топлото тяло с туптящо сърце вероятно принадлежеше на майка му.

Стюре се приближи към него с протегната ръка.

— Върни ми го — рече той. — Предпочитам да го нося пред това.

— Какво става? — попита Магнус.

— Ела...

Давид даде знак с ръка на Стюре и тримата приклекнаха в кръг, с гръб към заобикалящия ги свят. Давид извади Балтазар и го подаде на Магнус.

— Ето — рече му той. — Виж сам.

Магнус пое зайчето, притисна го към гърдите си и се втренчи пред себе си с невиждащи очи. Стюре отвори сакото си и подуши с погнуса вътрешния си джоб. По лилавата му подплата се виждаха няколко струйки заешка урина. Поседяха така половин минута, докато по бузите на Магнус не започнаха да се стичат сълзи. Давид се наведе напред.

— Какво има, миличко?

Очите на момчето блестяха. То погледна Балтазар и рече:

— Той не иска да е при мен, а при майка си.

Давид и Стюре се спогледаха и възрастният мъж заговори пръв:

— Да, но това е невъзможно, даже и да беше див, пак нямаше да може да остане с мама цял живот. Те отбиват децата си.

— Как така ги отбиват? — поинтересува се Магнус.

— Ами така. За да ги научат да се справят сами. Балтазар имаше късмет, че дойде при теб.

Давид не знаеше дали това е вярно, но Магнус като че ли се поуспокои. Притисна зайчето по-силно към гърдите си и му заговори с нежен глас като на бебе:

— Миличък Балтазар. Отсега аз ще съм твоята мама.

Колкото и невероятно да беше, тези думи успокоиха Балтазар. Той спря да се мята и застине в ръката на Магнус. Стюре се огледа.

— Мисля, че е най-добре да се върне при мен. Въпреки всичко.

Напъхаха отново животинчето в джоба на Стюре и продължиха напред. Съвсем случайно зърнаха желания номер върху един блок. На табелата пишеше 17 А-Ж.

Докато седяха скучени около зайчето, атмосферата в района се бе променила. Когато наблизиха входа, чуха звън от счупено стъкло на прозорец, тръскане на врати и отделни писъци. Хората около тях се забързаха, започнаха да се оглеждат неспокойно наоколо, а въздухът се изпълни с жужене като от ято летни мухички.

— Какво е това? — попита Стюре и погледна към небето.

— Не знам — отвърна му Давид.

Магнус отметна глава назад и рече:

— Сигурно е някаква машина.

Не можеха да разберат нито откъде идваше, нито на какво се дължеше, но може би Магнус бе прав. Сякаш някой бе пуснал някакъв апарат, например компютър, и сега чуваха бръмченето на вентилатора му.

Влязоха във входа.

Вместо да усетят обичайния мириз на храна, прах и пот, въздухът ги обляхна с миризмата на спирт и на дезинфектант, като в болница. Всичко бе изтъркано до блясък, а по разнебитените врати имаше етикети с различни букви. Апартаменти А и Б бяха на долния етаж. Продължиха нагоре по блестящите от чистота стълби.

Магнус вървеше като насын и стъпваше с двата крака на всяко стъпало. Давид усети страха му и забави ход. Когато стигнаха до площадката между двета етажа, Магнус спря и промълви:

— Искам Балтазар.

Подадоха му зайчето и детето го гушна с две ръце, така че само нослето му се виждаше. Магнус запристигна към вратата на апартамент В толкова бавно, сякаш вървеше през вода.

Звънецът не работеше, но Давид реши да провери дали вратата е заключена, преди да почука. Не, беше отворено. Влезе в пустия коридор, следван от Стюре и Магнус.

— Exo?

След няколко секунди пред тях се появи възрастен мъж с вестник в ръка. Приличаше на отнесен професор — бе нисък и слаб, а над

ушите му се подаваха сиви кичури коса. На носа му се мъдреха чифт очила. Давид веднага го хареса.

— Аха — рече мъжът. — Вие ли сте... — Свали очилата и ги пъхна в джоба на ризата си, като едновременно с това пристъпи напред и им подаде ръка. — Казвам се Рой Бодстрьом. Ние... — и той прилепи ръка към ухото си в опит да имитира телефонна слушалка.

Давид и Стюре го поздравиха на свой ред. Магнус отстъпи назад към външната врата и се опита да скрие Балтазар с ръце.

— Здравей — обърна се към него Рой. — Как се казваш?

— Магнус — прошепна детето.

— Магнус значи. Какво държиш в ръчички?

Магнус поклати глава и Давид веднага се намеси.

— Днес е рожденият му ден. Подарихме му зайче и му се прииска да го вземе със себе си и да го покаже на... Ева. Тя е тук, нали?

— Разбира се — потвърди Рой и се обърна към Магнус. — Зайче? Мда, разбирам напълно, че искаш... И аз на твоето място щях да постъпя така. Последвайте ме.

Без повече приказки възрастният мъж им даде знак с ръка и ги поведе към съседната стая. Давид си пое дълбоко въздух, сложи ръка на рамото на Магнус и тръгна напред.

Стаята бе почти празна и изпълнена с ехо. Чистото и оскъдно болнично обзавеждане засилваше усещането за пустота. Имаше само легло с нощно шкафче, на което се мъдреше някакъв апарат. До леглото стоеше обикновен фотьойл. На пода се търкаляха няколко броя на американско медицинско списание. Ева седеше на леглото.

На мястото на превръзката, която преди скриваше половината ѝ лице, сега имаше чорап от дебел бинт, който само подчертаваше контурите на счупените ѝ кости. Синята болнична риза бе хлътната навътре от едната страна на гърдите. От главата ѝ се спускаха няколко кабела, които изчезваха в апаратата на нощното шкафче. Подвижната рамка на леглото бе повдигната до седящо положение. Ръцете на Ева бяха отпуснати върху болничното одеяло с емблемата на областта. Единственото ѝ око се взираше във вратата, през която влязоха.

Давид и Магнус тръгнаха бавно към леглото. Давид усети колко напрегнато е детето. Ева се бе променила от последния път, когато я видя в болницата. Беше отслабнала минимум с няколко килограма.

Сивата ципа на окото бе напълно изчезнала и сега то изглеждаше почти нормално. Почти. Здравата ѝ буза бе хълтнала навътре.

Ева ги погледна и устните ѝ се извиха в зловеща усмивка.

— Давид — рече тя. — Магнус, детенцето ми.

Гласът ѝ все още бе леко дрезгав, но човек вече не можеше да го събърка, беше съвсем като нейния. Магнус спря. Давид свали ръка от рамото му и тръгна към леглото. Не смееше да прегърне Ева от страх, че ще прекърши тялото ѝ. Затова просто седна на края на леглото и сложи ръце на раменете ѝ.

— Здравей, мила — рече той. — Вече сме тук.

Стисна устни, за да не се разплаче, и махна на Магнус да се приближи към леглото. Детето пристъпи колебливо напред.

— Милите ми — продължи Ева. — Милото ми семейство.

Настъпи кратка тишина. Искаше им се да ѝ кажат толкова много неща, че не знаеха откъде да започнат. Рой се приближи, скръстил ръце, за да им покаже, че няма да ги прекъсва, и посочи към апарата.

— Мерим ЕЕГ-то ѝ — осведоми ги той. — Не е опасно. Тя е като...

С тези думи той отново се отдалечи, но недовършеното му изречение сякаш увисна във въздуха. Давид погледна към машината — няколко почти прави линии се носеха през черното пространство и само от време на време се извиваха нагоре.

Така ли трябваше да изглежда?

Отново впери поглед в Ева. Окото ѝ бе спокойно, сякаш го изчакваше. Не беше страшно. Въпреки това го побиха тръпки. Едва след няколко секунди осъзна защо. Съзнанието му бе изпълнено с мислите на Магнус, Балтазар, Стюре и Рой, но от мислите на Ева нямаше ѝ следа. Дори не можеше да я усети.

Погледна право в окото ѝ и си помисли: „Миличка, къде си?“ Не получи никакъв отговор. Опита да се съсредоточи и в съзнанието му изплува съвсем бледа картина на неговата Ева. Тя обаче бе по-скоро плод на спомените му и нямаше нищо общо с жената пред него. Хвана внимателно ръката ѝ. Стори му се студена, въпреки че вероятно бе с температурата на стаята.

— Магнус има рожден ден днес — продължи Давид. — Не можах да му направя торта от палачинки. Не знаех как. Затова купих готова.

— Честит рожден ден, мили Магнус! — поздрави го Ева.

Давид видя, че в този миг Магнус се реши, пребори се със страхата и пристъпи към леглото с Балтазар в ръка.

— Подариха ми заек. Балтазар.

— Много е хубав — каза Ева.

Магнус оставил зайчето на леглото. То заскача предпазливо напред, седна между тънките бедра на Ева и загриза одеялото ѝ. Тя не му обърна никакво внимание.

— Казва се Балтазар — повтори Магнус.

— Хубаво име.

— Может ли да спи при мен, в леглото?

Давид понечи да възрази, но осъзна, че въпросът е насочен към Ева, и си замълча. Тя отвърна сухо:

— Не, не може.

— Защо не?

— Магнус... — Давид сложи ръка върху рамото на сина си. —

Достатъчно.

— Значи не може да спи при мен?

— Ще го обсъдим по-късно.

Магнус сбърчи чело и погледна към Ева. Рой се прокашля и пристъпи напред.

— Мда — започна той. — Исках да ви попитам нещо.

Давид погали ръката на Ева с пръст, после се изправи и отиде при Рой. Стюре зае мястото му. Преди това обаче хвърли един последен поглед към монитора. Линиите бяха все по-начупени и неравни.

Когато се отдалечиха на достатъчно разстояние от леглото, Давид попита:

— Това ли имахте предвид? Че тя е като... — не намери сили да довърши изречението. „Като машина.“ Точно това усещаше. Ева отговаряше напълно нормално на всички въпроси, но думите ѝ звучаха някак механично, като заучени.

Рой кимна.

— Не знам — рече той. — Может и да се подобри. Както ви казах, до момента има голям напредък и... — мъжът не довърши изречението си. — Чудех се... „Рибарят“. Говори ли ви нещо?

— Рибарят?

— Да. Всеки път, когато ѝ задам някакъв въпрос, свързан със самата нея... винаги започва да говори за Рибаря. Той я плаши.

Стюре се изправи от леглото и се приближи до тях.

— За какво става дума? — попита той.

— Рибарят — отвърна му Давид. — Очевидно Ева е обсебена от него, но аз нямам идея за какво става въпрос.

Стюре се обърна към леглото. Магнус обясняваше нещо на майка си и сочеше към Балтазар, който вече се бе покатерил на корема ѝ.

— Аз обаче имам — рече Стюре. — Наистина ли говори за това?

Рой кимна, а Стюре продължи:

— Ясно. Това се случи, когато беше малка. На седем години. Ако трябва да съм честен, то вината бе изцяло моя. Просто за миг проявих невнимание и за малко да я изгубя. Щеше да се удави. Беше на косъм. Добре че съпругата ми знаеше как точно да постъпи, иначе... — Стюре поклати глава. — Както и да е. Когато най-накрая... успяхме да я свестим...

— Татко, татко!

Давид чу вика на сина си миг преди звуковите вълни да достигнат ушите му. Не, не Магнус, Балтазар пищеше. Това чу Давид в мислите си. Когато ехото от вика на детето загълхна, в стаята се разнесе някакво писукане, като на птиче, последвано от леко изпукване.

Давид се хвърли към леглото, но закъсня.

Тялото на Балтазар все още лежеше в скута на Ева, но главата му беше в ръката ѝ. Тя я приближи до единственото си око и започна да я оглежда. Въртеше я на всички посоки, малката заешка главичка с облещени от ужас очи и все още трептящо носле. Краката на зайчето подриваха по одеялото, а струйката кръв се стичаше по гънките му и капеше на пода.

После краката на Балтазар потръпнаха за последен път и замряха неподвижно. Окото на Ева бе на милиметър от това на заека — две тъмни вселени, взрени една в друга.

Магнус пищеше:

— Мразя те, мразя те!

В следващия миг започна да удря Ева по ръцете и раменете. Така силно замахваше, че разкачи кабелите на машината от главата ѝ. Давид успя да зърне ЕЕГ-линията на монитора миг преди да изчезне —

цялата бе прорязана от високи, остри вълни. Хвана Магнус, задържа ръцете му и го изведе от апартамента, като му шепнеше успокоително.

— Не разбирам... Никога не е...

Рой закърши ръце и запристъпя от крак на крак. Не знаеше как да постъпи. В този миг Ева обърна главата на зайчето и пъхна пръст в окървавеното му гърло сред серпантините от сухожилия и стави.

Стюре се приближи до леглото, измъкна заешката глава от тъмночервените ръце на Ева и я остави на нощното шкафче. Замижа от болка, когато чу виковете на внучето си. След това извади двете кукли и ги пъхна в ръцете ѝ.

— Esto — рече ѝ той. — Донесох куклите ти. Давид и Ева.

Ева ги пое и започна мълчаливо да ги разглежда.

— Ева и Давид — промълви тя. — Моите кукли.

— Да.

— Много са хубави.

Тонът ѝ изплаши Стюре повече от слуchkата с Балтазар. Имаше чувството, че това не е дъщеря му. Сякаш някой се опитваше да имитира гласа ѝ. Не можеше да я слуша нито миг повече. Стана от леглото и ѝ остави куклите.

Давид носеше Магнус, а Стюре — останките на Балтазар. Малкото пухено телце, което никога вече нямаше да може да мечтае за слама. Пред входа срещнаха някакъв полицай, който замаха с ръце и им посочи изхода.

— Моля ви веднага да напуснете района.

— Защо? — поинтересува се Стюре.

Полицаят поклати глава.

— Ослушайте се — рече той и влезе във входа, за да продължи с евакуацията.

Бяха толкова обсебени от Ева и слуchkата със заека, че останаха глухи за предупредителните викове на полето. Мислите на Давид бяха изцяло изпълнени с болката на Магнус, но Стюреолови някакъв звук — стори му се, че чува предсмъртния писък на огромно дърво, което всеки миг ще се срути на земята под напора на резачка или брадва. Остър пукот, стъблото се разлюлява — накъде ще падне?

Полето бе изпълнено с мислите на хиляди хора, обзети от огромна паника. Те се сливаха в неистово бръмчене, прорязвано от

металически вой. Лицето на Стюре се изкриви и възрастният мъж хвани Давид за рамото.

— Хайде — подкани го той. — Да се махаме. Веднага.

Забързаха към изхода. Всичките им мисли изчезваха в полето като във вакуум. Бяха обградени от обезумели хора, които изскачаха от входовете и тичаха към изхода, сякаш някой ги гонеше.

Хеден щеше да остане завинаги затворен за външни лица.

РАЙОН ХЕДЕН, 13,15

Прегърната раницата си, Флора лежеше на пейката, свита на кълбо като бебе. Светът около нея се срутваше. Душата ѝ кървеше. Цареше пълна лудост — същинска експлозия. Тя стисна силно очи в опит да прогони действителността. Не можеше да се движи. Просто изчакваше ужасът да свърши.

Мъртвите объркваша живите, но очевидно и живите влияеха на мъртвите. Чувствата им сякаш се отразяваха едни в други като в огромно огледало, усиливаха се взаимно до безкрай, а полето ставаше все по-мощно и по-мощно.

След пет минути напрежението започна да се разрежда. Ужасните мисли загълхнаха. След десет минути се осмели да отвори очи и осъзна, че са я забравили вътре. Двама полицаи точно тръгваха към изхода. Някакъв мъж седеше пред входа на един от блоковете и плачеше. Лицето му бе изподрано, ризата — опръскана с кръв. Един санитар се приближи към него, проми раните му и ги превърза.

Флора лежеше напълно неподвижно. Черните ѝ дрехи я превръщаха в сянка. Ако помръднеше, щяха да я разкрият. Да я изгонят.

Когато всички рани бяха превързани, санитарят хвана мъжа под ръка и го отведе. Мъжът вървеше с приведена глава и си мислеше за майка си, за обичта ѝ и за ноктите ѝ — красиво оформени и лакирани в черешово червено. Не спря да полага неимоверни грижи за ноктите си дори и по време на болестта. Бе загубила достойнството си, но упорито отказваше да занемари ноктите си. Поддържаше ги и винаги ги лакираше в червено. Точно тези нокти се забиха в лицето му. Един дори се счупи.

Флора ги изчака да се отдалечат и надзърна навън. Усетът, с който бе надарена, ѝ нашепваше, че наоколо няма жива душа, но цялата атмосфера ѝ се струваше толкова странна, че не смееше да се довери на нищо.

Не се виждаха хора. Флора изтича до пресечката към следващото междублоково пространство. Наложи ѝ се да изчака още няколко

минути. Видя двама души — единият от тях бе психолог, който сериозно се замисляше дали да не се самоубие, когато се прибере. Със свръхдоза морфин, например. Нямаше живи роднини. Нито тук, нито където и да било другаде.

Беше два без петнайсет, когато Флора внимателно почука по прозореца на Петер. Той я пусна да влезе. Беше последният жив човек тук.

(„СУТРЕШНО ЕХО“, 14,00)

... няма обяснение за събитията в Хеден. Малко след един часа полицията и медицинският персонал бяха принудени да евакуират района. Дванайсет души пострадаха, след като пробудените ги нападнаха. Трима от тях имат сериозни наранявания. Хеден ще остане затворен за обществеността до второ нареждане.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

(МИНИСТЕРСТВО НА ТРУДА И СОЦИАЛНИТЕ ГРИЖИ, СЕКРЕТНО)

... С други думи, успяхме да докажем, че пробудените изразходват енергийните си запаси изключително бързо. Съдейки по настоящата скорост на разлагане на енергийните клетки, те ще бъдат изчерпани напълно до една седмица, а в някои случаи и по-рано.

Ако не вземем мерки, пробудените ще останат без енергийни клетъчни ресурси след една седмица.

За момента не разполагаме с решение на този проблем.

Основният въпрос е дали такова решение изобщо съществува?

(„СУТРЕШНО ЕХО“, 16,00)

... районът Хеден е поставен под карантина. Медицинският персонал ще продължи да се грижи за пробудените, но рехабилитацията им е прекратена.

17 АВГУСТ II РИБАРЯТ

Мисълта ми, така крехка и окрилена от надежда, се носи по северното небе като устремен слънчев лъч и оставя мека следа като от стъпките на охлюв или разходката на мида по морското дъно.

*В гърдите, устата, по ръцете и в сърцето,
туптящото сърце. Викът на съзнанието.*

Миа Айвиде,
„Мамещото бягство“

ОСТРОВ ЛАБШЕР, 16,45

Когато Малер излезе от скривалището си и се отправи към хижата, слънцето вече залязваше. Цялото тяло го болеше — толкова дълго бе останал, седнал на своя камък. Стоя там доста дълго, след като се успокои. Нарочно, за да покаже на Ана какво ще стане, ако той, излишният, ги напусне.

На скалите при хижата имаше стари пръти за мрежи — приличаха на три големи букви Т, прободени от малки куки. Ана стоеше под една от тях, свирукаше си с уста и простираше дрехите на Елиас, които бе изпрала със сапун и солена вода. Изглеждаше напълно спокойна, явно изобщо не се притесняваше, противно на очакванията на Малер.

Чу стъпките му по камъните и се обърна.

— Здравей — поздрави го Ана. — Къде беше?

Малер махна с ръка, а Ана наведе глава и го погледна.

„Сякаш съм бебе“ — помисли си Малер, а Ана се разсмя и кимна. Залязващото слънце се огледа в очите й.

— Намери ли вода? — попита я баща й.

— Не.

— Това не те ли притеснява поне малко?

— Да, но... — Дъщеря му вдигна рамене и закачи две малки чорапчета на една и съща кука.

— Но какво?

— Мислех, че ще отидеш да донесеш.

— Ами ако не искам?

— Е, тогава ще те помоля да ми покажеш как да работя с двигателя.

— Стига глупости.

Ана го погледна с упрек, а Малер влезе в хижата. Установи, че спасителната жилетка с най-големия размер му беше малка — когато закопча колана й през кръста си, заприлича на бебе великан. Затова реши, че ще се справи и без нея. Изведнъж всичко загуби смисъл.

Погледна към Елиас, който лежеше в леглото под картината с трола, но нямаше желание да се приближи. Взе тубата за вода и отново излезе.

— Ами тогава ще тръгвам.

Ана бе приключила с простирането на прането. Седеше на земята, обвила с ръце коленете си.

— Татко, стига!

— Какво стига?

— Просто стига. Няма смисъл.

Малер я подмина и продължи надолу към лодката. Ана извика след него:

— Карай внимателно!

— Да, да.

Когато бръмченето на мотора загълхна сред островите, Ана легна на затоплената от слънцето скала и се понамести, така че цялото ѝ тяло се сгря. След малко влезе вътре, донесе Елиас и го сложи да легне до нея на скалата, без да го изважда от одеялото.

Обърна се на една страна, подпра главата си с ръка и се загледа в една точка на покритото му с черни петна чело.

„Елиас?“

Получи отговор, но не облечен в думи. По-скоро чу мисълта му: „Да, тук съм.“ На няколко пъти Елиас действително бе успял да поговори с нея. За последен път това се случи, докато тя косеше тревата в двора на лятната им къща, а баща ѝ го занимаваше с безсмислените си упражнения. Точно се опитваше да извади един камък от косачката, когато ясният му, нежен глас изпълни съзнанието ѝ.

„Мамо, ела! Дядо е ядосан. Ще...“

След тези думи гласът му изчезна, заглушен от остьр виещ звук. Когато влезе в къщата, Елиас лежеше на земята, затиснат от кухненския стол. Ана изгуби контакт с него. В същия миг и виенето изчезна.

Беше го чула и през нощта. Дълго не можа да заспи, но накрая умората я пребори. Беше ѝ трудно да спи, докато Елиас лежи в леглото си, взрян в тавана. Не можеше да понесе мисълта, че го оставя съвсем сам и изчезва в тъмницата на съня.

Лежеше на матрак до леглото му. Изведнъж чу гласа му и се събуди. Подскочи, седна и го погледна.

— Елиас? Каза ли нещо?

„Мама...“

— Да.

„Не искам...“

— Какво?

„Не искам да остана тук.“

— Къде тук? В лятната ни къща?

„Не. Не искам да съм... тук.“

В този миг чуха виещия звук за първи път. Той се засилваше все повече и повече. Бе напълно непоносим. Ана усети как Елиас отново се затвори в себе си. Явно успя да се освободи само за миг, колкото да й „каже“ тези няколко думи. След това можеха да си общуват съвсем слабо.

Имаше и още нещо.

Елиас се затваряше в себе си от страх. Ана го усещаше. А нещото, което плашеше сина ѝ, бе свързано и с виещия звук.

Докато гледаше мумифицираното му лице на фона на слънчевата светлина, Ана си даде сметка, че от тялото му е останала само една съвсем тънка и съсухрена обвивка. Кожа — суха и сбръчкана, обгърната нещо странно, необяснимо, чуждоземно. Елиас, който така обичаше да се люлее и да си похапва нектарини, никога вече нямаше да се върне при нея. Осъзна го още през първите минути в спалнята на Малер във Велингбю.

„Но въпреки това, въпреки това...“

Сега бе далеч по-силна. Простираше дрехи и си подсвиркваше шлагерни песни. Само до преди седмица това би било невъзможно. Защо?

Защото сега знаеше, че смъртта не е краят.

Всеки път, когато отиваше до „Рокста“, Ана сядаше и шептеше на гроба му. През цялото време знаеше, че телцето му е заровено в земята под нея, но не може да я чуе, защото си е отишъл завинаги. Жив бе единствено споменът ѝ за него, за всички онези мигове, в които той се бе люлял, хапвал нектарини, играл с лего, за миговете, когато се усмихваше, упорстваше или я молеше да го целуне за лека нощ.

Сега знаеше, че е грешила. Затова си тананикаше шлагерни песни. Тялото на Елиас бе мъртво, но не и душата му.

Ана разтвори леко одеялото, за да проветри телцето му. Елиас все още миришеше лошо, но по-слабо отколкото в началото. Сякаш източникът на вонята се бе изпарил.

— От какво те е страх?

Не последва отговор. Ана разтвори пижамата над коремчето му. Лъхна я мирис на застояло. Чакаше дрехите да изсъхнат и щеше да го преоблече. Останаха на скалата, докато слънцето не залезе. Подухна хладък бриз и Ана прибра детето вътре.

Спалното бельо миришеше на мухъл, затова Ана реши да го изнесе навън и да го проветри малко на един ясен до хижата. Намери празна маслена лампа и я напълни със запалителна течност за през нощта. Реши да провери камината — запали няколко вестника. Стаята се напълни с пушек, явно коминът бе запущен, вероятно от някое птиче гнездо.

Ана направи няколко сандвича с хайвер, напълни чаша с мляко и излезе да седне на скалата. Изяде храната и се приближи до водата, за да огледа големия сребрист предмет, който вече няколко пъти бе привлякъл вниманието й.

В първия момент не можа да разбере какво представлява. Някакъв огромен надупчен цилиндър. Сигурно го използваха, за да правят снимки във въздуха и да се шегуват с приятелите си, че са заснели НЛО. В следващия миг осъзна, че това е барабан на перална машина и вероятно държаха в него улова си.

Тръгна надолу по плажа, намери празна туба от крем за бръснене и бутилка от бира. Облаците започнаха да червенеят. Малер трябваше да се върне всеки момент.

Изкачи се на хълма зад къщата и седна на купчината камъни — така можеше да се полюбува на залеза и да види баща си. Изгледът бе невероятен. Хълмчето бе само няколко метра по-високо от къщата, но оттук можеше да види целия архипелаг.

Купчината облаци приличаха на огромно пухено одеяло, скрило най-ниските острови. Одеяло, оцветено в кървавочервено. На изток погледът се плъзгаше през празното пространство чак до хоризонта. В този миг разбра защо хората някога са вярвали, че земята е плоска и че зад правата линия на хоризонта ги очаква едно огромно Нищо.

Колкото и да се ослушваше, не можеше да чуе бръмчене на мотор.

Докато седеше така, взряна в необятната шир, загуби вяра, че баща ѝ изобщо ще успее да открие верния път и да се върне при тях. Светът бе така огромен и безкраен.

„Какво е това?“

Взря се в една туфа от храсти и дървета от другата страна на острова. Стори ѝ се, че вижда нещо да се движи. Да, така беше. Чу се прашене и сред клоните се мярна някаква бяла сянка, но веднага се скри отново.

Бяла? Кои животни имаха бяла козина?

Само онези, които живеят сред вечния лед и сняг. Като се изключват котките, разбира се. И кучетата. Възможно ли бе да е котка? Изоставена или забравена. Може би беше паднала от някоя лодка и успяла да доплува до брега.

Тръгна към падината, но спря.

Не, твърде е голямо, за да е котка. По-скоро приличаше на куче. Сигурно е паднало от някоя лодка и съвсем е подивяло.

Ана се обърна и се забърза към хижата. Спра на прага и се ослуша още веднъж. Вече минаваше осем. Къде се бавеше баща ѝ?

Влезе вътре и затвори вратата след себе си. Тя отново се отвори. Нали бяха разбили ключалката. Хвана една метла и я пъхна през дръжката. Никое животно нямаше да може да отмести метлата и да отвори залостената врата.

Но колкото повече се замисляше, толкова повече се плашеше.

Не беше животно, а човек.

Отиде до вратата и се заслуша. Нищо. Чуваше се единствено самотната песен на кос, който се опитваше да имитира цял хор от птички.

Усети биенето на сърцето си, имаше чувството, че ще изскочи от гърдите ѝ. Опита се да си внуши, че прави от мухата слон. Нали беше съвсем сама с Елиас и не можеше да напусне острова, заради това ще да е. Никой не би се замислил, ако трябва да премине по летва, която лежи на земята, но в мига, в който я вдигнете на десет метра във въздуха, сърцето веднага се свива от страх. А летвата си е същата.

Вероятно бе видяла лебед.

Лебед. Как изобщо не се сети по-рано. Сигурно някъде тук е свил гнездо. Лебедите са доста едри.

Успокои се и отиде да нагледа Елиас. Детето лежеше с глава към стената, сякаш гледаше към картина с трола. Сумракът я бе превърнал в черен квадрат. Седна на леглото до него.

— Здравей, миличко. Какси?

Гласът ѝ изпълни тишината и я прогони. Страхът ѝ се разсея.

— Когато бях малка, над леглото ми висеше картина като тази. Само че на нея бяха изобразени татко трол с дъщеричката си как ловят риба. Момиченцето държеше въдицата, а баща ѝ, огромен и целият покрит с брадавици, придържаше внимателно ръцете ѝ и ѝ показваше как да я хвърля. Не знам дали мама някога разбра как всеки път, щом погледнеш картината, си представях, че имам баща като трола. Нежен и мил, който да ме насырчава и да ме учи, който винаги да стои зад мен. Тогава ми се искаше да съм трол. Животът им изглеждаше толкова лесен. Нямаха нищо, а всъщност имаха всичко.

Ана отпусна ръце в ската си и си представи картината...

„Къде ли е сега?“

Спомни си как седеше на леглото си и прокарваше пръст по очертанията на лицето на татко трол.

Въздъхна и погледна към прозореца. Някакъв нарисуван балон се носеше във въздуха. Дъхът ѝ секна. Не беше балон, а лице. Подуто бледо лице с два процепа вместо очи. На мястото на устните му се виждаше редица разядени зъби. Ана се втренчи в лицето, напълно вкаменена. От носа му бе останала само една дупка насред гъбясалата бяла пъlt. Приличаше на лице от тесто, в което някой е забучил големи зъби.

В следващия миг на прозореца се появи ръка. И тя бе смъртно бледа и подута.

Ана изкрешя с все сила.

Лицето се отдръпна от прозореца и тръгна към вратата. Ана скочи на крака, удари бедрото си в ръба на леглото, но не усети болка, и се втурна към кухнята...

„Мамо?“

Хвана здраво дръжката на вратата.

„Мамо?“

Чу гласа на Елиас в съзнанието си. Подпра се на стената и дръпна дръжката с все сила. Усети как някой я хваща от другата страна. Ана се напрегна. Съществото започна да дърпа вратата към себе си.

„Мили Боже, моля те, не го пускай да влезе!“

„Мамо, какво...“

„Не го пускай!“

„.... има?“

Когато врата започна да потраква, Ана се разплака.

— Махай се, махай се.

Усети мъртвешката му няма сила, с която упорито дърпаше дръжката. Искаше да влезе при нея и Елиас. Гърлото й се сви от ужас. Извърна глава към кухнята и затърси някакво оръжие, каквото и да било.

Под кухненския плот имаше брадва, но за да я вземе, трябваше да пусне дръжката. Съществото дърпаše все по-силно и по-силно. Вратата се открехна за миг и Ана успя да види цялото му тяло. Бе бяло, голо, като скелет, покрит с тесто. В този миг разбра.

„Удавник, това е удавник.“

Разсмя се, но не отпусна хватката. Продължаваше мислено да вижда разложеното, проядено от риби месо.

„Удавниците. Къде са?“

Изведнъж пред очите ѝ изплува цяло море от удавници, жертвии на изминалото лято. Колко ли бяха на брой? Белите им тела се носеха по дъното. Хищните риби и змиорките бяха прояли кожата им и пируваха с вътрешностите им.

„Мамо!“

Гласът на Елиас бе изпълнен със страх. Нямаше време нито да се зарадва, че говори с него, нито да го успокой. Можеше единствено да държи здраво вратата, за да не позволи на съществото да влезе при тях.

Ръцете ѝ започнаха да се схващат от умора.

— Какво искаш? Махай се, махай се!

В този миг натискът изчезна.

Вратата се тръшна за последен път, няколко черни трески се откъртиха от дъските ѝ и паднаха в краката на Ана. Тя затаи дъх и се заслуша. Косът бе замъркан. Чу единствено някакво потропване. Като от кост, която се удря в камък. Съществото се отдалечаваше.

„Мамо, какво има?“

Ана му отговори.

„Не се страхувай. Тръгна си.“

Виенето отново изпълни съзнанието ѝ, сякаш цяла флотилия от малки лодки се приближаваше към фиорда. На Ана ѝ се прииска да извика: „Спри, остави ни на мира!“, но не посмя. Страхуваше се, че така само ще уплаши Елиас още повече. Гласът му бързо напусна съзнанието ѝ. Детето отново се затвори в себе си, а виенето изчезна.

Ана се отдръпна от вратата, хвана брадвата и отново застана на пост. Заслуша се. Навън цареше тишина. Дръжката на брадвата се пълзна в потната ѝ ръка. Нито за миг не усети съзнанието на удавения в своето и това я плашеше още повече. Около Елиас винаги се носеше някаква аура, като невидимо присъствие, а удавникът бе напълно ням.

„Какво ли прави?“

Едва ли виждаше нещо, все пак нямаше очи. Ана седна на ръба на леглото с брадвата в ръка. Нарочно застана така, че да не може да гледа през прозореца. Щеше да го чуе, ако отново решеше да се приближи. Не бе виждала нищо по-противно през целия си живот. Трябваше да го прогони от мислите си. Имаше чувството, че някаква връзка в главата ѝ всеки момент ще даде накъсо и ще помътни съзнанието ѝ до пълна лудост.

Взря се в картината на стената, в милия трол с големите, силни ръце. В малкото дете. В този миг съзнанието ѝ се изпълни с една-единствена мисъл.

„Татко, върни се!“

ОСТРОВ КУНГСХОЛМЕН, 17,00

Избраха един храсталак по средата на пътя между парламента и апартамента им. Давид подозираше, че е забранено да погребват животни наследи града, но нямаше избор.

Преди да излязат, направиха малък кръст от няколко клечки и връвчица. Магнус изписа сам името БАЛТАЗАР с флумастер. Давид стоеше на пост, докато Стюре и Магнус изкопаха дупка в храстите, достатъчно голяма, за да побере кутия за обувки.

Случилото се накара Давид да преосмисли значението на погребалните церемонии. Докато Магнус подготвяше кръста, украсяваше кутията за обувки и подбираще цветята, с които да я напълни, душата му намираше покой, който никакви думи не можеха да постигнат. По пътя от Хеден към къщи детето бе плакало безутешно, но веднага щом се прибраха, започна да планира погребението.

Дори Давид и Стюре се заловиха да му помогат. Все още не си бяха разменили нито дума за случилото се. Не можаха да говорят за постыката на Ева в присъствието на Магнус, който се нуждаеше от цялото им внимание. Едно нещо бе сигурно: Ева още дълго нямаше да се върне вкъщи.

Дупката бе готова. Магнус отвори кутията за последен път, а Стюре побърза да пъхне ръце вътре и да нагласи главичката на зайчето. Магнус го погали с пръст по козинката.

— Сбогом, Балтазар. Надявам се да се чувствуваш добре там, където отиваш.

Давид не можеше да плаче. Усещаше единствено ярост. Безнадеждна, напрегната ярост. Ако беше сам, щеше да размаха свити юмруци към небето и да закрещи: „Защо, защо, защо, защо правиш така?“ Вместо това се отпусна на земята до Магнус и постави ръка на гърба му.

„Днес е рожденият му ден, по дяволите. Не можеше ли поне сега да получи малко покой?“

Магнус сам затвори кутията и я пъхна в дупката. Стюре му подаде градинската лопатка и детето започна да хвърля пръст по картонения капак, докато той не изчезна съвсем. Давид седеше напълно неподвижно и гледаше втренчено към изчезващата купчина пръст и смаляващата се дупка.

„Ако то... се върне...“

Удари се с ръка през устата и всмука навътре бузите си, за да спре дивия смях, който го обземаше, когато си представяше как обезглавеният заек си проправя път нагоре през рохката пръст, поема като зомбиран към апартамента им и се качва по стълбите. Стюре помогна на Магнус да зарови дупката, да изравни пръстта и да забучи кръста в земята. Двамата с Давид се спогледаха и си кимнаха. Едва ли гробът щеше да остане непокътнат, но поне сториха каквото можаха.

Всички се изправиха. Магнус запя „Светът е остров на скръб...“ — песента, която бе научил от една телевизионна програма. Давид си помисли:

„Това е дъното. Трябва да сме го стигнали вече.“

Двамата със Стюре сложиха ръце върху раменете на Магнус. Давид не можеше да прогони усещането, че всъщност погребват Ева.

„Дъното. Това ще да е то...“

Магнус скръсти ръце на гърдите си, а Давид усети как раменете му се свиват.

— Аз съм виновен.

— Не — възрази баща му. — Не, в никакъв случай.

Магнус кимна.

— Аз го предизвиках.

— Не, миличко. Стана...

— Не, татко, аз бях. Аз си го помислих и мама го стори.

Давид и Стюре се спогледаха. Стюре се наведе напред и попита:

— Какво имаш предвид?

Магнус прегърна баща си през краката и зарови лице в корема му.

— Помислих си нещо лошо за мама и тя затова се ядоса.

— Миличко... — Давид клекна и обгърна Магнус с ръце. — Ние трябваше да го предвидим... не си виновен ти.

Телцето на Магнус се разтресе от плач, а думите се изляха като водопад от устата му.

— Не, аз съм виновен, защото си помислих... помислих си, че аз... Мама говореше толкова странно, че реших, че вече не ме обича... и си помислих, че и аз вече не я обичам, че е грозна и я мразя. Не че исках да я мразя, но просто очаквах да е каквато я помня, а тя бе толкова различна. Затова си го помислих и точно в този миг... Точно когато си го помислих, мама уби Балтазар.

Магнус не спря да говори през цялото време, докато Давид го носеше към къщи. Замъркна едва когато го положиха в леглото му. Очите му бяха червени от плач, а клепачите — подути.

„Рожденият му ден...“

След малко клепачите му съвсем натежаха и той заспа. Давид го зави, отиде при Стюре в кухнята и се свлече на един от столовете.

— Толкова е уморен. Последните дни го изцедиха съвсем. Почти не спи нощем, а днес... Дойде му в повече. Не може... Как ще се справи?

Стюре не отговори веднага. Поседя мълчалив известно време, а после каза:

— Ще се справи. Ако ти успееш, и той ще успее.

Погледът на Давид пробяга по кухненските стени и се спря на бутилка с вино. Стюре също погледна натам, а после се взря в зет си. Той поклати глава.

— Не, няма да я отворя, колкото и да ми се иска.

— Да, знам, че ти е трудно.

Бавно обсъдиха случилото се в Хеден, но това не им помогна да го разберат по-добре. В района цареше пълен хаос, когато си тръгнаха. Едва ли скоро щяха да допуснат нови посещения за външни лица. Давид отиде да нагледа Магнус. Детето спеше дълбоко. Когато се върна в кухнята, Стюре го заговори.

— Разказах на лекаря за Рибarya.

— Да?

— Това е... — Стюре прокара пръст по плата на масата, сякаш се опитваше да върне времето назад. — Много странно. Или пък напълно нормално. Не съм сигурен.

— Кажи ми най-накрая за какво става дума?

— Ами нали знаеш, книгите й. За бобъра Брюно. Имаш ли ги тук?

Бяха им дали по цял кашон с бесплатни бройки от всеки том. Давид извади по един екземпляр и ги сложи на масата. Стюре отвори „Бобърът Брюно откри своя дом“ и посочи към картината, която изобразяваше мястото на бъдещия му бент. Мигът, в който открива, че Водният дух също живее в езерото.

— Водният дух — продължи Стюре и посочи неясната сянка във водата. — Срещала го е. Това започнах да ви разказвам, когато... — възрастният мъж сви рамене. — Тогава едва не се удави. Няколко дни по-късно ми сподели, че... при нея дошло някакво същество.

Давид кимна.

— И на мен го е разказвала. Имала чувството, че трябвало да я прибере. Водният дух.

— Да — каза Стюре. — Тогава... не знам дали самата тя си спомня още, но докато беше малка, го наричаше Рибаря.

— Не, никога не ми е споменавала това име.

Стюре продължи да прелиства книгата.

— По-късно винаги го наричаше Водния дух или просто Нещото, затова си помислих, че може и да е забравила.

— Но сега отново използва Рибаря.

— Да. Спомням си, че... един вид я насърчавахме. Мислеме, че ще ѝ помогне. Нарисува сума ти картини с него. Още тогава обичаше да рисува. И то много.

Давид отиде до гардероба в коридора, извади кашона със стари документи, вестници и рисунки. Спомени от детството на Ева. Тази загадка го поободри малко. Трябваше да открие отговора. Остави кутията на масата и заизважда старите учебници, снимки и рисунки. Стюре подържа доста дълго някои от тях, разгледа с въздишка снимката на десетгодишната Ева с щука в ръце.

— Тя я хвана — продължи Стюре. — Съвсем сама. Помогнах ѝ само да я издърпа. — След тези думи възрастният мъж разтри очи. — Беше... хубав ден.

Продължиха да ровят из кашона. Някои от рисунките имаха дата. Още те разкриваха големия ѝ талант. Едва деветгодишна, Ева вече можеше да изобразява животни и хора много по-добре от Давид сега.

Накрая откриха каквото търсеха.

Една-единствена рисунка от 13 юли 1975. Стюре разгледа набързо и останалите листа, но от Водния дух нямаше и следа.

— Повече бяха. Сигурно ги е хвърлила.

Избутаха останалите неща настани, а Давид се приближи до Стюре, за да може по-добре да разгледа самотната рисунка по средата на масата.

Стилът на Ева бе още съвсем детински — рибите бяха изобразени като черни черти, а малкото момиченце, вероятно самата тя, имаше непропорционално голяма глава. Вълнистите линии над нея разкриваха, че се намира под водата.

— Усмихва се — рече Давид.

— Да, така е. Усмихва се.

На лицето ѝ се кипреше огромна усмивка, нетипична за детска рисунка. Покриваше го почти наполовина. Нямаше съмнение, че това е едно щастливо дете.

Трудно им бе да разберат на какво се дължи това щастие, като се има предвид кой стоеше до нея. Водният дух или Рибарят. Бе най-малко три пъти по-едър от нея. На мястото на лицето му имаше тъмен oval. Ръцете и краката приличаха на бодлива тел, сякаш цялата фигура бе наелектризирана.

Стюре заговори пръв.

— Каза ми, че не е могла да го разгледа добре, защото непрекъснато променял формата си.

Давид не отговори. Не можеше да откъсне поглед от един детайл на картина. Цялата фигура бе размазана, но не и ръцете. Човек ясно можеше да види всеки един от пръстите им, който завършващ с голяма кука, насочена към усмихнатото момиченце.

— Тези куки — попита Давид. — За какво са?

— Ходихме доста често за риба, когато беше малка — отвърна му той.

— И какво?

— Ами каза ми, че искал да я хване с тях, но не успял. — Стюре посочи пръстите на Рибаря. — В действителност били по-малки, но успяла да ги види ясно.

Продължиха да гледат рисунката мълчаливо. Накрая Давид рече:

— И въпреки това се усмихва.

— Да. Така е.

ОСТРОВ ГРЕДЬО, 17,45

Малер спря лодката при кея на остров Гредьо в шест без петнайсет. Забърза напред към магазина и успя да влезе вътре няколко минути преди да го затворят. Купи мляко с дълъг срок на годност, консерви със супа и няколко различни соса. Макарони и тортелини. Хляб и сирене крема.

Напълни тубите с прясна вода от чешмата зад магазина. В този миг си спомни, че на брега имаше количка с надпис „Магазин за хранителни стоки «Гредьо»“. Едва сега разбра за какво я използваха хората. Зачуди се как да постъпи — дали да се върне и да я вземе, или да се опита сам да свали двете четирийсетлитрови тузи и торбите с храна.

Спра се на втория вариант.

След още четирийсет минути преполови пътя до пристанището — налагаше се да спира и да си почива на всеки две-три минути. Тогава реши да отиде за количката. С нейна помощ стигна при лодката за десет минути.

Минаваше седем и започна да мръква. Все още можеше да види гологлавото слънце да наднича над върховете на дърветата, но и то бързаше да се скрие. Нямаше време. Нямаше да може да намери обратния път в мрака, и то без карта. Натовари торбите и тубите в лодката, но отново се видя принуден да си почине, за да не получи сърцебиене.

След това се помоли набързо на Бог и дръпна връвта на мотора, който запали веднага. Подкара лодката към бензиностанцията, но установи, че е затворена. Завърза я, без да спира мотора, и огледа помпите. Нямаше автомат за банкноти или банкови карти. Можеше да купи гориво само ако се върне в магазина. Вдигна тубата за бензин и я разклати — беше наполовина пълна.

Погледна към пътя, водещ до магазина. Нямаше сили да го извърви отново.

Наличното гориво със сигурност щеше да му стигне, за да се върне на острова, но не и за да се приbere след това до къщи.

Може би в къщата на острова имаше гориво? Спомни се, че мярна една туба под кухненската мивка. Защо ли не провери дали е пълна? Все пак бензинът нямаше срок на годност. Сигурно щеше да има поне малко. Резерв за извънредни ситуации, като тази в момента. Да, да, нямаше съмнение, че там ще намери гориво. А даже и да греши, винаги можеха да използват греблата.

Положението изобщо не му харесваше. Трябваше да се свърне в магазина. Без гориво щяха да бъдат оставени на...

На какво?

На милостта на природата? На произвола на съдбата?

Не, тубата под мивката просто не можеше да е празна.

Малер се качи в лодката и погна напред, далеч от континента и нормалния живот.

В осем и половина стигна до мястото, където трябваше да свърне на юг. Изобщо не му беше познато. От слънцето бе останала една-единствена кървавочервена ивица над хоризонта, а островите изглеждаха съвсем различно на фона на падналия здрав. Все още виждаше антената на остров Маншер, но като че ли твърде надясно.

„Сигурно трябваше да спра по-рано.“

Обърна лодката и се върна по същия път, откъдето бе дошъл. Все още не можеше да се ориентира. Светлината съвсем угасна. Стана му още по-трудно да преценява разстоянията. Как да различи един голям остров от няколко малки?

Захапа кокалчетата на пръстите си.

Нямаше морска карта, нямаше резервно гориво. Можеше да се ориентира само ако види познатите си острови, но те сякаш се бяха провалили вдън земя.

Намали скоростта, доколкото смееше. Не искаше моторът да изгасне. Опита се да се успокои и да огледа островите. Мислено се върна назад по същия маршрут, по който беше дошъл. Докато следваше пътя на фериботите, не можеше да се загуби. Отново се огледа. Фериботът от Финландия се приближаваше, целият осветен от безброй лампички. Движеше се доста бързо.

Не му се искаше да напусне морския път, но фериботът го принуди. Тръгна бавно към най-близките острови. Ако се сблъскат,

никой няма да обвини капитана на големия съд. Малер нямаше дори фенер.

Фериботът премина. В осветените прозорци се мяркаха щастливи лица. Искаше му се да е при тях. Да влети през някой люк, да кацне на бара и да пие, докато съвсем изпразни портфейла си. Да слуша глупави поп-песни и да се заглежда по момичета, които никога не биха се съгласили да му правят компания. Можеше дори да попадне на някой самотен естонец, който да му разкаже тъжната си история, преди алкохолът да помътни съзнанието му с булото на прошка и забрава.

Светлинните на ферибота изчезнаха в далечината и Малер отново остана сам в мрака.

Погледна часовника. Минаваше девет. Повдигна тубата за бензин. Беше почти празна. Двигателят изпухтя, но продължи да боботи, когато Малер я оставил обратно на дъното.

„Няма нищо фатално“ — опита се да си внуши той.

В краен случай щеше да му се наложи да прекара нощта на някой остров. Винаги можеше да продължи на следващата сутрин с греблата. Може би най-добре да го стори веднага, докато все още имаше малко бензин.

Ана и Елиас сигурно щяха да се притеснят, но щяха да се справят и без него.

Не, вероятно дори щяха да се зарадват.

Завъртя руля и насочи лодката към най-близкия остров.

РАЙОН ХЕДЕН, 20,50

Едва когато малкото прозорче съвсем посивя, Флора и Петер се зачудиха дали да не излязат навън. Не се чуваха нито звуци, нито гласове и съзнанието им бе празно вече часове наред, но не можеха да са сигурни.

Флора изпадна в шок, когато Петер ѝ отвори вратата. Вярно, че и преди бе доста слаб, но сега бе останал само кожа и кости. Веднага щом влязоха в стаята, се нахвърли върху плодовете в раницата ѝ. Вътре се носеше неприятна воня. В същия миг, в който Флора си помисли, че мирише на тоалетна, Петер ѝ каза с пълна уста:

— Знам. Съжалявам. Не можах да изпразня кофата.

Над нея имаше метнато цяло одеяло, но вонята се процеждаше и през него.

— Петер, не може да живееш така.

„А какво според теб бих могъл да направя?“

Флора се разсмя. Чу ясно гласа му в съзнанието си. Нямаше нужда да говорят на висок глас, докато се намираха тук.

„Не знам“ — помисли си тя.

„Е, хайде да излезем тази вечер.“

Изчакаха още малко. Забавляваха се, като играеха покер с кибритени клечки. Накрая дори се състезаваха кой по-добре ще успее да замаскира мислите си. В началото знаеха точно с кои карти разполага противникът, но после им стана все по-трудно да предвидят ходовете си в хаоса от цифри и песни, които използваха за заблуда.

Когато и двамата усвоиха умението да прикриват мислите си до такова съвършенство, че усещаха болка всеки път, когато се опитваха да проникнат в съзнанието на другия, решиха да изпробват друга тактика. Но нищо не излезе.

— Коя е картата? — попита Петер и вдигна една карта пред очите си.

Флора веднага прочете мислите му: спатия седмица. Продължиха да се опитват да заключат съзнанието си, но безуспешно. Не можеха да спрат телепатичния поток помежду си, можеха само съзнателно да изопачават мислите си.

През тези няколко часа Флора опозна Петер много по-добре, дори по-добре, отколкото на него самия вероятно му се искаше. Същото важеше и за него. И двамата бяха наясно с чувствата, които тази нова информация пораждаше. Към осем часа ситуацията вече бе непоносима — тясното мазе се превърна в истинска стая на мъченията. Поглеждаха все по-често към прозореца с надеждата, че се е стъмнило достатъчно, за да могат да излязат.

В девет без десет в стаята настана пълен мрак, само малкият четириъгълен прозорец все още сивееше.

— Какво ще кажеш, да тръгваме, а?

— Да.

Стана ѝ хубаво, като чу собствения си глас. Словото бе лишено от богатия подтекст и скрития смисъл на мислите. Богатият информационен поток претовари сетивата им до такава степен, че започнаха да усещат ненавист един към друг. Флора научи за латентните му хомосексуални наклонности, за патологичната му свидливост и себеомраза. Видя и вътрешната му борба с тези недостатъци, усети копнежа му за нежност и приятелство, примесен със силен страх. Затова живееше така изолирано.

Нито искаше да го съди, нито го презираше, просто тази прекалена близост ѝ беше неприятна.

Когато излязоха от стаята, Флора се обърна към Петер и го попита:

— Какво ще кажеш да забравим за всичко това?

— Не знам — отвърна ѝ той. — Ще се опитам.

След като констатираха, че наоколо няма жива душа, двамата поеха в различни посоки. Петер отиде да изпразни кофата си и да потърси вода, а Флора се върна на мястото, където видя собствения си образ.

Преди телепатичната им връзка да ги задуши, обсъдиха случилото се с нея. В началото Петер не разбра за какво става въпрос,

но Флора му помогна да чуе жуженето в съзнанието си. Тогава си спомни. „И аз имах подобно видение. Но не беше ти, а един вълк.“

— Вълк?

— Да. Голям вълк.

В същия миг пред очите ѝ пробяга някакъв спомен от неговото детство.

„Карам колело по чакълената пътека между елите. Завой, а зад завоя — вълк. На пет метра от нас. С жълти очи, сива козина. Огромен на ръст. Много по-голям от мен. Ръцете ми стискат кормилото, иска ми се да извикам, но не мога. Парализиран съм от страх. Вълкът не помръдва. Знам, че това е краят. Всеки миг ще скочи и ще се нахвърли отгоре ми. Той обаче просто ме поглежда и изчезва в гората. Панталоните ми се затоплят — изпуснал съм се. Минават още няколко минути, но аз не мога да помръдна от мястото си. Най-накрая се обръщам и тръгвам назад. Не посмявам да продължа напред.“

Споменът беше толкова насилен, че Флора за малко да се напишка. Добре че успя да се осъзнае и да си върне контрола върху тялото си.

„За мен смъртта е вълк“ — помисли си Петер. Флора осъзна, че видението ѝ не бе никаква шега на подсъзнанието ѝ — смъртта беше самата тя.

Смъртта има много различни лица — Косач, Лодкар, ухилен скелет или стара негърка. За Флора тя бе нещо като сестра близничка. Тази мисъл ѝ мина през ума за първи път преди няколко години, когато стоеше пред огледалото със запалена свещ и се опитваше да извика духа на Дама Каро. През цялото време виждаше единствено собственото си отражение. Така се роди илюзията.

Районът бе тих и пуст. Бяха прекарали ток до уличните лампи и някои от тях светеха. Флора вървеше внимателно напред през сенките, но предпазливостта ѝ бе излишна. Наоколо не се мяркаше жива душа, всички прозорци бяха тъмни и целият район повече от всяка напомняше за призрачен град.

Призрачен град.

Така си беше. Тъмните апартаменти бяха пълни с мъртвъци. Които седяха, лежаха, стояха или просто крачеха напред-назад. Най-

страницата бе, че изобщо не се страхуваше от тях. Дори напротив. Ехото от стъпките ѝ караше стените да шептят и внасяше покой в душата ѝ — струваше ѝ се, че е попаднала в гробищен парк, сред приятели. Боеше се единствено жуженето да не се върне.

Не таеше надежди, че ще намери дядо си. Искаше да открие 17 В, но и това се оказа трудна задача. Не можеше да разбере логиката в номерирането на блоковете. В момента се намираше в най-близкото до оградата междублоково пространство. Оттук започваше номерацията.

Някаква врата се отвори. Флора застинава, прилепи се до стената и затаи дъх. В първия миг не можеше да разбере защо свръхчувствителното ѝ обоняние не я е предупредило за опасността, но след това видя, че човекът е един от пробудените. Въпреки че все още ги смяташе по-скоро за приятели, пулсът ѝ се ускори и тя още по-силно притисна гръб към стената, сякаш се надяваше да изчезне в сянката ѝ.

Мъртвият, или мъртвата, не можеше да види дали е мъж, или жена, спря пред входа и започна да се олюява напред-назад. Направи няколко крачки надясно и отново спря. След това тръгна наляво и спря. Огледа се. Още една врата се отвори в далечината и от нея също се показа мъртвец. Той тръгна веднага към средата на двора и застана под една от лампите.

Флора потръпна, когато входната врата до нея изскърца. Този път беше жена с дълга сива коса. Болничната нощница бе твърде широка за кокалестото ѝ тяло. Пробудената направи няколко крачки напред. Съвсем бавно, сякаш стъпваше боса по лед.

Флора затаи дъх. Мъртвата се обърна сковано и насочи празния си поглед към нея. Но явно не я забеляза или просто не ѝ обърна внимание. Вместо това се загледа в мъртвеца, който стоеше под лампата, и светлината я примами, сякаш беше нощна пеперуда. Флора зяпна от изненада. Мъртвата ѝ напомни за жена, която току-що е видяла любимия си и полита към него на крилете на сила, по-голяма от смъртта.

Към тях се присъединиха още мъртви. От някои от блоковете излезе само по един пробуден, от други — по двама или трима. Когато под лампата се събраха около петнайсетина души, се случи нещо, което изпълни Флора с истинско страхопочитание. Бе толкова изконно и древно, че съзнанието ѝ отказваше да го проумее.

Не можа да види кой започна пръв, но постепенно всички тръгнаха в кръг по посока на часовниковата стрелка. От време на време се сблъскваха или някой изпадаше встрани от пръстена, но веднага бързаше да се върне в редицата. Вървяха в кръг, а сенките им се плъзгаха по стените на блоковете. Мъртвите танцуваха.

Флора си спомни, че е чела нещо подобно за горилите в плен. Ако някой поставеше прът в клетката им, скоро всички се нареждаха около него и започваха да го обикалят. Това бе най-примитивният от всички ритуали. Да почетеш оста на центъра.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Погледът ѝ се замъгли. Дълго стоя като хипнотизирана на мястото си и се взира в мъртвите, които продължаваха да се движат монотонно в кръг. Ако някой ѝ кажеше, че именно този танц кара земята да се движи, тя със сигурност щеше да се съгласи.

Накрая успя да се изтръгне от опиянението си и се огледа наоколо. В много от прозорците се бяха появили бледи овални лица. Един вид публика. Явно бяха твърде слаби, за да излязат навън или пък просто не искаха да участват в церемонията. Нямаше как да разбере. Каза си, без дори сама да разбира смисъла на думите си:

— Значи така стоят нещата.

Изправи се, за да продължи напред. Може би щеше да види същия театър и в останалите дворове. Успя да направи само няколко крачки, преди отново да спре.

Усети, че към района се приближават хора. Живи хора. Колко ли бяха на брой? Четирима-петима. Идваха откъм оградата, от същата посока като нея самата.

Едва сега, когато усети гласовете на съзнанието им, разбра, че е била права — тук нямаше никой друг, освен нея и Петер, нито пазачи, нито лекари.

Върна се на предишното си място и се концентрира в опит да прочете мислите на приближаващите се. Стомахът ѝ се сви на буца от страх. Усети ужаса им, примесен с възбуда. Успя да разграничи обърканите им послания и установи, че принадлежат на пет души. В същия миг ги видя да влизат в района.

Наистина бяха пет — петима младежи. Още бяха твърде далеч, за да може да ги разгледа добре, но видя, че носят нещо в ръце. Бастуни или... Не. Флора се хвана с ръце за корема, призля ѝ от страх. Видя

съвсем ясно — в ръце държаха бейзболни бухалки. Мислите им бяха толкова превъзбудени и объркани, че не можеше да ги прочете, но разбра, че са пияни.

Мъртвите продължаваха да танцуват, сякаш не бяха забелязали новодошлите. Едно от момчетата извика:

— Какво, по дяволите, правят?

— Май си мислят, че това е дискотека — отвърна му някой.

— Дискотека за зомбита!

Младежите се разсмяха, а Флора си помисли отчаяно: „Едва ли смятат... не биха могли...“ Но знаеше, че не само могат, но и ще го сторят. Едно от момчетата се огледа. Олюляваше се напред-назад, почти като пробудените.

— Чуйте — рече той. — Тук май има някой.

Другите замъркнаха и се огледаха. Флора стисна зъби и застана абсолютно неподвижно. Не бе свикнала другите да могат да четат мислите ѝ. Опита се да заключи съзнанието си. Не успя и реши да използва същата тактика, както срещу Петер.

— Все тая — рече един от тях и врътна глава.

Приближиха се към мъртвите. Някаква раница тупна на земята.

— Веднага ли ще ги подпалим?

— Не — възрази един от другарите му. — Нека да ги изпитаме първо.

— Колко са грозни, а?

— Ще ги загрозим още повече.

Младежите се спряха само на няколко метра от мъртвите, които прекратиха танца си и се обърнаха към тях. Сърцата им се изпълниха с още по-силен страх и ненавист.

— Здравейте, сладури! — извика един от младежите.

— Оо — промързви друг, а пред очите на Флора се изнiza кадър от филма „Заразно зло“. Последваха го още много сцени от различни филми и игри. Затова бяха дошли тук — да се позабавляват малко.

„Не мога...“

Преди да успее да вземе съзнателно решение — мислите на младежите я объркваха, — Флора инстинктивно се изправи и извика:

— Exo!

Младежите се обърнаха едновременно към нея и придобиха съвсем комичен вид. Флора излезе на светло. Краката ѝ трепереха и

колкото и да се напрягаше, не можеше да ги накара да спрат. Тръгна напред към уличната лампа и отново спря.

— Искам само да знаете, че ви наблюдавам — рече им тя.

Не можа да измисли нищо друго. Същевременно знаеше, че гласът и мислите ѝ издават страхът. Младежите бяха дошли тук с една-единствена цел — да унищожават. В съзнанието им нямаше място за състрадание или срам.

— Момиче! — извика един от тях.

Флора усети как и петимата забиха жаден поглед в тялото ѝ, почувства и сластта им, желанието да я скъсат от чукане сега или след като довършат започнатото. Отстъпи инстинктивно назад.

— Прибирай се вкъщи да си лягаш — извика ѝ водачът им и замахна с бухалката към нея. — Иначе рискуваш да се опариш.

— Не можете да постъпите така!

Младежът се усмихна широко. Косата му бе зализана назад, усмивката — никак заучена. Носеше светлосиня риза и изискани дънки. Всички младежи бяха облечени в един и същи стил и приличаха по-скоро на студенти от Висшия икономически институт^[1], отколкото на банда, тръгнала на линч. Сякаш излизаха от някой банкет и им се искаше още да се позабавляват.

— Цитирай ми кой закон го постановява... — продължи младежът, а в съзнанието на Флора изкрיסטализира образът на повъзрастен мъж, вероятно баща му, който седеше, облечен в костюм, край кухненската маса и тържествено заявяваше, че „докато законът не се промени, пробудените са напълно беззащитни; все пак официално се водят мъртви“. В този миг един от приятелите му го прекъсна и извика:

— Маркус, внимавай!

Докато младежите гледаха Флора, пробудените бяха започнали да се приближават към тях, водени от оразата им. Пръв ги достигна един дребен старец, с цяла глава по-нисък от въпросния Маркус. Той протегна ръце и го хвана за ризата.

Ризата изпраща, Маркус отскочи назад, погледна дупката и извика:

— Как смееш да късаш дрехите ми, проклетнико!

След това замахна с бухалката към главата на мъртвеца.

Тя се стовари със съвършена прецизност върху ухoto на пробудения. Чу се пукане, като от счупен сух клон, старецът полетя назад, завъртя се във въздуха и се строполи върху асфалта с главата надолу.

Маркус вдигна ръка във въздуха като за „дай лапа“ и един от другарите му отвърна на жеста му. В следващия миг всички заедно се нахвърлиха върху плячката си.

Флор не можеше да се помръдне. Бе като парализирана, но не само от страх — жаждата им за кръв и омразата им бяха толкова силни, че задушаваха мислите ѝ. Нямаше сили да се съпротивлява. Стоеше и ги наблюдаваше.

Мъртвите изобщо не можеха да се мерят с петимата млади, яки младежи. Строполяваха се на земята един по един под триумфалните им възгласи. Флора имаше чувството, че пробудените са някаква стена, която трябва да се срине на парчета, за да може да я отнесат в чували надалеч. Младежите продължиха да млатят нещастниците дори и след като те изпадаха безпомощни на земята. Пробудените не се опитваха да се защитят, но дори и без крака продължаваха да пълзят към младежите, които им нанасяха неспирно удар след удар. Отново се чу пукане и пращене, но и това не ги пречути. Продължиха да се движат, просто по-бавно.

Младежите хвърлиха бухалките си и отстъпиха няколко крачки назад от пълзящата пред краката им маса. Един от тях извади пакет цигари и предложи по една на останалите. Известно време стояха, пушеха и наблюдаваха шедъровъра си.

— По дяволите! — ядоса се един от тях. — Май успяха да ме ухапят.

Протегна ръка и посочи тъмното петно на фона на светлия плат. Останалите запристиряха назад с престорена уплаха.

— О, не! Заразно ли е?

Ухапаният се усмихна несигурно и отвърна:

— Стига глупости. Мислите ли, че ми трябва инжекция против тетанус?

Приятелите му усетиха неговото притеснение и продължиха да се шегуват, че скоро ще се превърне в зомби, жадно за човешка плът. Момчето се ядоса и им извика да мълкнат. Това ги развесели още повече. В този миг ухапаният направи нещо неочеквано, вероятно за да

им докаже, че всъщност изобщо не му пука. Приклекна до едно от смачканите човешки тела — беше някаква старица, чиято прекършена ръка лежеше върху врата ѝ. Доближи ранената си ръка до устата ѝ и я подкани:

— Хайде, хапи. Ам, ам.

Старицата започна да премлясва като риба на сухо с разбитата си уста, от която стърчаха няколко зъба. Младежът се усмихна и в същия миг най-съкровеното желание на Флора се събудна. Старицата замахна с другата си ръка, хвана тази на момчето и заби зъби в месото му.

То изпища, олюя се, но накрая успя да се изправи. Зъбите останаха забити в ръката му, старицата полетя нагоре като парцалена кукла и увисна до тялото му.

— Помогнете ми, по дяволите! — извика младежът и замаята ръка напред-назад.

Тялото на старицата бе напълно натрошено, приличаше на кожен чувал, пълен с кокали, но тя не отслаби захапката.

Останалите младежи хвърлиха цигарите си, хванаха бухалките и я заудряха. Нямаше здрави кости, които да натрошат. Дървото се удряше в меката отпусната плът като в мокър килим. Накрая успяха да я ударят по рамото и устните ѝ се разтвориха.

Раненият младеж разтърси ръка и закрещя от погнуса — старицата бе успяла да отхапе голямо парче месо от долната част на ръката му. Той започна да подскача нагоре-надолу и да тропа с крака по земята, сякаш се опитваше да отлети, да се махне оттук и да изчезне.

По ръката му се стичаше кръв. Маркус свали ризата си, откъсна раздрания ръкав и се приближи до момчето.

— Трябва да притиснем раната...

Раненият остана глух за думите му. Вместо това трескаво зарови в раницата си и извади няколко пластмасови бутилки, отвори ги и заизлива съдържанието им върху купчината от пълзящи тела.

— Сега ще ви дам да разберете, проклетници! — извика той, обиколи целия куп и изпразни и двете бутилки. — Да видя сега как ще хапете!

Флора усети как парализата напуска тялото ѝ. Останалите четирима се бяха поуспокоили, уморени от тежкия бой. Единствено

раненият бе изпаднал в пълна истерия, а мислите му прорязваха съзнанието й като трион.

„Не...“

Не беше това. Звукът се бе върнал. Нямаше какво да стори — не можеше да спре младежите, бе твърде късно. Огледа се наоколо и видя образа си, запътил се към уличната лампа. Все още й бе трудно да го гледа, някаква сила й нашепваше да сведе очи, но този път Флора не й се поддаде. Изпрати жуженето по-надълбоко в съзнанието си и освободи мислите си.

„Направи нещо, направи нещо“ — помисли си тя, загледана в странната си близничка, която вече стоеше до купчината с трупове. Младежите точно вадеха кутия кибрит от раницата си. Не я виждаха. Очевидно само чуваха нещо. Флора забеляза с крайчеца на очите си как започнаха да тръскат глави, а някой извика:

— Какво, по дяволите, е това...

Смъртта разтвори ръце като за прегръдка, а Флора повтори като хипнотизирана движенията ѝ. Младежите запалиха една клечка, смъртта пристъпи сред телесната маса, наведе се надолу, протегна длани и започна да ги прибира един по един, като горски плодове.

Кибритената клечка полетя във въздуха, а Флора изкрещя:

— Внимавай, махни се оттам!

В мига, в който кибритената клечка докосна купчината трупове, Смъртта вдигна глава и погледна Флора в очите. Бяха като две копия. В очите ѝ нямаше нищо зловещо и мрачно, бяха като тези на Флора. Погледите им се сляха за секунда и разкриха тайните им. В следващия миг бензинът експлодира и огнената стена ги раздели.

Младежите стояха като парализирани и гледаха втренчено кладата. Огнените езици стигаха почти до покривите на блоковете. След няколко секунди бензинът се изпари и огънят се впи в мъртвите тела. Болничните дрехи и човешкото месо зацвъртяха овъглени.

— Хайде, да се махаме!

Погледаха огъня още малко, сякаш се опитваха да запечатат спомена за него завинаги в съзнанието си, обърнаха се и побягнаха. Маркус спря за миг, погледна Флора и вдигна показалец, понечи да каже нещо, но се отказа и се затича зад останалите. След няколко минути телепатичната връзка между тях изчезна.

Огнените езици изгаснаха. Жужащият звук изчезна, явно Смъртта си бе тръгнала. Флора се приближи до жарта и усети силната, сладникава миризма, която се издигаше към небосклона. Мъртвите тела бяха съвсем изпосталели и не можаха да подхранят гладните пламъци.

Всичко беше черно. Телата на пробудените, отишли си за втори път от този свят, лежаха скучени и свити с прибрани лакти и насочени нагоре юмруци, готови да се боксират с тъмнината. Миризмата им задуши Флора и тя запуши уста с част от сакото си.

„Допреди миг танцуваха.“

В гърдите ѝ сякаш се отвори цяла бездна от тъга — от страхопочитанието пред танца им не остана и следа. Тъга за целия човешки род и земния му път. През съзнанието ѝ отново пробяга същата мисъл, но сега звучеше другояче.

„Така стоят нещата.“

[1] Най-престижният университет в Швеция. Намира се в Стокхолм. — Б.пр. ↑

КАФЕ-ТЕАТЪР „НОРА БРЮОН“, 21,00

Давид оставил Стюре да го убеди да отиде на работа и вече съжаляваше. Лео наистина бе махнал номера му от програмата и дори му бе оставил съобщение на телефонния секретар, но Давид не го прослуша. Взе си една бира и се присъедини към останалите в кухнята. Засипаха го със съболезнования. Смехът и шегите стихнаха веднага щом влезе при колегите си.

Тук нямаше форум за сериозни разговори. Без шеги настъпваше мълчание. Поотделно комиците изпитваха и радост, и скръб — като всички останали нормални хора, но заедно се превръщаха във весела тайфа, неспособна да загърби сатирата и иронията.

Точно преди представлението да започне, Бени Мелин се приближи до него и му каза:

— Виж, надявам се да не ме разбереш криво... но съм подготвил няколко номера с пробудените.

— Спокойно — отвърна му Давид. — Давай по план.

— Добре — зарадва се Бени, а лицето му светна. — Това е един вид новина номер едно и няма как да я пропусна.

— Разбирам.

Давид усети, че на Бени му се иска да изпробва някои от шегите си върху него, затова вдигна чашата си, пожела му късмет и се отдръпна. Колегата му се нацупи. И двамата много добре знаеха, че тази реплика е табу. Вместо късмет си пожелаваха да си счупят някой крак или друг крайник. Всичко друго граничише с лична обида.

Давид седна на бара. Барманът му кимна, но никой не дойде да си побъбрят. Давид свали чашата си и помоли Лео да я напълни за втори път.

— Как си? — попита го Лео, докато натискаше крана.

— Справям се някак — отвърна му Давид.

Лео оставил халбата на плота. Знаеше, че няма да получи поизчерпателен отговор, затова избърса ръце в една кърпа и каза:

— Прати ѝ много поздрави, когато се оправи.

— Непременно.

Давид усети, че всеки миг ще се разплаче, обърна се с гръб към бара и с лице към сцената и изпи жадно половината халба. Стана му по-добре. Накрая остана сам, без някой да се преструва, че се опитва да го разбере.

„Смъртта ни отчуждава един от друг.“

Сценичното осветление светна, Лео поздрави всички с добре дошли и ги подканни да се обърнат към сцената и да посрещнат с ръкопляскане конферансието Бени Мелин.

Заведението бе пълно, а овациите, които съпроводиха Бени до сцената, събудиха у Давид желанието да се върне в този така реален нереален свят.

Бени се поклони леко и в залата настъпи тишина. Нагласи статива на микрофона, първо леко нагоре, после леко надолу, за да го върне най-накрая в първоначалната му позиция, и започна:

— Не знам какво мислите по този въпрос, но аз лично леко се притеснявам за Хеден. Цял квартал, пълен с мъртвци.

Тишина, изпълнена с напрегнато очакване. Всички бяха притеснени от случващото се в Хеден и сега се уплашиха, че може би ще научат някой нов, невероятен факт, за който не бяха чували.

Бени сбърчи чело, сякаш разсъждаваше над изключително сложен проблем.

— Ако трябва да съм честен, има само едно нещо, което искам да знам.

Изкуствена пауза.

— Дали сладоледаджията^[1] ще се отбие при тях с камиона си, или не?

Облекчен смях. Без аплодисменти — шагата не беше достатъчно добра.

— А ако реши да ги посети, дали ще успее да продаде нещо?

— А ако продаде, то какво ли ще е то?

Бени махна с ръка и изрисува във въздуха контурите на филмово платно, което привлече всички погледи.

— Представете си. Стотици мъртвци, подмамени навън от домовете си, от... — Бени засвири позната мелодия, която известяваше пристигането на сладоледената кола, а в следващия миг се превърна в клатушкащо се напред зомби. Хората се разсмяха, когато Бени изстена:

— „Пигелиииин, пигелиииин.“^[2]

Залата експлодира от аплодисменти.

Давид изпразни чашата си и изчезна зад бара. Нямаше сили да изгледа представлението. Знаеше, че Бени и публиката бяха в пълното си право да се смеят над новините на деня, но никой не можеше да го накара да участва в шоуто им. След миг вече беше на улицата. Зад гърба му отекна нова вълна от аплодисменти и той забърза, нетърпелив да се махне надалеч оттук.

Шегите сами по себе си не бяха толкова мъчителни. Животът има нужда от тях, за да продължи напред. Но всичко се разви толкова бързо. След потъването на ферибота „Естония“ трябваше да измине половин година, преди някой дори да посмее да спомене думите „буксир“ и „ферибот“ в подобен контекст. След атентата срещу Световния търговски център минаха само няколко дни, преди да пуснат шегата за новата нискобюджетна компания „Талибан еъруейс“. На всичкото отгоре хората я приеха със смях. Беше толкова далеч от тях, че им бе трудно да го повярват.

Очевидно пробудените се числяха към същата категория. Бяха толкова нереални, че нямаше нужда да се отнасят с уважение и почит към тях. Затова Давид смути комиците с присъствието си. Върна ги към реалността. Истината обаче бе една. За незасегнатите пробудените бяха една голяма шега.

Мина покрай спрените нагъсто коли на улица „Сюрбрюнсгатан“ и отново си представи обезглавеното тяло на Балтазар в ската на Ева. Зачуди се дали някога отново ще може да се пошегува с каквото и да било.

Разходката от „Нора Брюн“ до къщи изпи и последната капка от силите му. Бирата къркореше в корема му, а с всяка стъпка сякаш бележеше победа над себе си. Искаше му се да свие в най-близкия вход и да проспи последните остатъци от този ужасен ден.

Наложи му се да се подпре на стената на стълбището и да си почине няколко минути, преди да продължи нагоре. Не искаше Стюре да се притесни, като види в какво състояние е, и да реши да пренощува при тях. От все сърце желаеше да остане сам.

За късмет Стюре не каза нищо. Съобщи му, че Магнус все още спи и че той самият смята да се прибира вкъщи.

— Добре — отвърна му Давид. — Благодаря за всичко.

Стюре го погледна изпитателно.

— Ще се справиш ли?

— Ще се справя.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Давид бе толкова уморен, че говорът му заприлича на Евиния — можеше единствено да повтаря думите на Стюре като папагал. Прегърнаха се за довиждане. Този път Давид пое инициативата и за няколко секунди подпра глава на гърдите на Стюре.

Изпрати тъста си и се върна обратно в кухнята. Погледна към бутилката с вино, но си каза, че е твърде уморен, за да пие. Отиде да види Магнус и се загледа в телцето на спящото дете — синът му не се бе помръднал и на милиметър, откакто го оставил. Продължаваше да спи с ръка под главата, а очите му се движеха бързо под тънките клепачи.

Давид се пъхна внимателно в леглото и се намести някак в малкото останало свободно пространство между стената и Магнус. Мислеше да полежи така само няколко секунди, загледан в тънкото рамо, което стърчеше над завивките, но затвори очи, замисли се и... заспа.

[1] В Швеция има практика част от сладоледените продукти да се продават с помощта на специални хладилни микробуси, които обикалят през различни населени места. — Б.пр. ↑

[2] Леден сладолед със зелен цвят и вкус на круша. Един от най-разпространените в Швеция. — Б.пр. ↑

ОСТРОВ ТУМАСКОБ, 21,10

Малер стъпи на най-близкия остров и видя навигационната табела. Дъските й бяха съвсем избледнели и затова я бе пропуснал в мрака. Заливът бе точно пред него. Върна се в лодката и запали мотора. Той изрева, задави се и замъркна.

Малер вдигна тубата, наля нов бензин и отново запали. Дори успя да се върне в открито море, преди двигателят да угасне.

Отпусна ръце на коленете си и се загледа в островите, които синееха меко в летния здрач. Няколко дървета стърчаха над ниските острови и извисяваха черните си силуети към небето, точно като в някой документален филм за Африка. Чуваше се единствено далечното боботене на фериботните двигатели.

„Положението не е чак толкова безнадеждно.“

Нищо че бе останал без бензин, поне вече можеше да се ориентира. Щеше да му отнеме около половин час да се върне при Ана с гребане. Нямаше нищо страшно, морето беше съвсем спокойно. Най-важното бе да запази спокойствие.

Свали греблата във водата и замахна. Понесе се бавно напред, като гребеше с накъсани резки движения. Гърдите му поемаха жадно хладния въздух. След няколко минути се почувства в свои води и продължи да гребе с лекота. Сякаш бе в състояние на медитация.

„Ом мани падме хум, ом мани падме хум...“

Греблата избутваха лодката напред към хоризонта.

След около двайсетина минути му се стори, че чува плач на сърна. Вдигна греблата от водата и се заслуша. Ето го отново, същия звук. Не, не беше сърна, а... писък. Не можеше да разбере откъде точно идва, ехото го препращаше от остров на остров. Но предположи, че идва от...

Бързо свали греблата във водата и започна да загребва по-силно. Наоколо отново се възцари тишина. Нямаше съмнение, че писъкът идва от остров Лабшер. По гърдите му изби пот, а спокойствието му

мигом се изпари. Каква ти медитация, тялото му се превърна в разярен пъплещ мотор.

„Трябаше да взема гориво...“

Устата му се напълни със слузеста слонка и той я изплю върху двигателя.

— Проклета машина!

Вината обаче бе изцяло негова. Само и единствено негова.

За да спести време, изкара лодката направо на брега и с усилие се измъкна от нея. Обувките му се напълниха с вода и започнаха да жвакат, докато вървеше нагоре към къщата. Цареше пълен мрак, човек едва можеше да различи тъмния ѝ силует на фона на дълбокото синьо небе.

— Ана! Ана!

Не последва отговор. Външната врата бе залостена. Малер я дръпна силно и в първия момент тя му се опря, но след това поддаде. Той подскочи и закри лицето си с ръка, уплашен, че някой ще се опита да го удари. Противникът му се оказа счупена дръжка на метла, която изскочи навън и заподскача надолу по склона.

— Ана?

И тук пълен мрак. Минаха няколко секунди, преди очите му да свикнат с него. Вратата на спалнята бе затворена и на кухненския под лежеше... купчина сняг. Малер запримигва невярващо към купчината и постепенно осъзна, че това е Ана, която седи на пода с одеяло в ръце.

— Ана, какво има?

От прегракналото ѝ гърло се откъсна само тих шепот.

— Беше тук...

Малер се огледа. Лунната светлина бе твърде слаба, за да освети добре вътрешността на къщата. Наости уши и се ослуша, но и в другата стая цареше тишина. Знаеше, че Ана ужасно се страхува от животни, и въздъхна раздразнено:

— Да не би да си видяла плъх?

Дъщеря му поклати глава и промълви нещо нечленоразделно. Малер ѝ обърна гръб и тръгна към другата стая, но тя го спря и посочи към малката брадва в краката си.

— Вземи я.

След това запълзя по пода с одеялото в ръце, затвори външната врата и я подпра с гръб. Едната ѝ ръка се вкопчи в дръжката. В стаята

настъпи непрогледен мрак.

Малер вдигна брадвата.

— Какво, по дяволите, се е случило?

— ... удавените...

— Какво?

Ана събра сили и изграчи:

— Един мъртвец. Труп. На удавен.

Малер затвори очи, опита се да си спомни какво имаше в кухнята и се сети, че бе видял фенер на плота. Запристиря несигурно напред в мрака и накрая успя да хване тежката му дръжка.

„Батерии...“

Включи фенера, от единственото му око се разля светлина и освети цялата кухня. Малер насочи лъча към стената до Ана, за да не я заслепи. Дъщеря му приличаше на привидение. Челото ѝ бе покрито с мокра от пот коса, а празните ѝ очи се взираха в нищото.

— Татко — прошепна тя, без да го погледне. — Трябва да оставим Елиас... да си отиде.

— Какво говориш? Къде да отиде?

— Да... заспи завинаги.

— Тихо, сега ще...

Открехна вратата на другата стая и я освети. Нямаше никой.

Забеляза, че прозорецът на другата стена бе счупен. Разбитите стъкълца по масата и пода заблестяха, огрени от лъча на фенера. Присви очи. На масата имаше нещо. Плъх. Приближи се към него.

„Не, не е плъх...“

Беше ръка. Отсечена ръка. Покрита с нефелна, сбръчкана кожа. Показалецът бе съвсем изгнил отгоре и Малер видя тънката му бяла кост.

Преглътна и побутна ръката с брадвата. Тя се търкулна леко през счупените стъкла и застина. Малер изсумтя. Какво всъщност очакваше? Че ще подскочи и ще го хване за гърлото? Насочи фенера навън през прозореца, но наоколо се виждаха единствено скали, стърчащи над ниските хвойнови храсти.

— Добре — върна се той при Ана. — Ще изляза да огледам.

— Не...

— А какво предлагаш да правим? Да легнем да спим и...

— ... зло...

— Какво?

— То е зло.

Малер сви рамене и вдигна брадвата.

— Ти ли...?

— Нямах избор. Искаше да влезе вътре.

Адреналинът, който нахлу в сърцето му след вика на Ана, започна да губи сила. Малер усети вълчи глад. Изпъшка и се отпусна на пода до Ана. Придърпа към себе си хладилната чанта, измъкна един пакет кренвириши и изгълта два. След това го подаде на Ана, която сбърчи чело.

Малер изяде още два кренвирища, но имаше чувството, че с всяко движение на устата си огладнява все повече. Накрая успя да погълне мазното месо и отново се обърна към дъщеря си.

— Елиас?

Ана погледна към одеялото в ръцете си и отвърна:

— Уплашен е.

Гласът ѝ трепереше, но звучеше по-ясно от преди.

Малер извади пакет с канелени кифлички и изяде пет. Прегълтна с мъка лепкавите хапки. Изпи няколко гълтки мляко направо от кутията, но гладът продължаваше да го мъчи. Единствената разлика бе, че му стана тежко от всички тези кренвириши и кифли. Облегна се назад и легна на пода, за да помогне на храната да се разпредели по-равномерно.

— Искам да се приберем у дома — рече Ана.

Малер освети тубата под кухненския плот.

— Ако е пълна с бензин, няма проблем. Иначе не може.

— Да не би да сме останали без бензин?

— Ами...

— Мислех, че...

— Не ми останаха сили и за това.

Ана не каза нищо. Мълчанието ѝ му се стори по-страшно от упрек. В гърдите му се надигна гняв.

— Не съм се спрял, откакто...

— Сега не е моментът — рече Ана. — Недей.

Малер прехапа устни, обърна се и запълзя към тубата с бензин. Вдигна я — беше съвсем празна.

„Проклети идиоти — помисли си той. — Как може да нямат резерв.“

Чу как Ана се изсмя и си спомни, че можеше да чува мислите му. Изправи се бавно на крака и хвана фенера и брадвата.

— Смей се ти — каза ѝ той. — Ще изляза и...

Махна с брадвата към вратата. Ана не помръдна.

— Би ли ме пуснала?

— То не е като Елиас — отвърна му тя. — Било е само и...

— Би ли се отместила от вратата?

Ана го погледна в очите.

— Какво ще правя? — попита го тя. — Какво ще правя, ако нещо се случи?

Малер се разсмя горчиво.

— Това ли те притеснява? — Извади мобилния си телефон от джоба, включи го и въведе ПИН-кода. След това ѝ го подаде с думите:

— Едно, едно, две. В случай че се наложи.

Ана огледа телефона, констатира, че има обхват, и заяви:

— Хайде да се обадим веднага.

— Не — възпротиви се Малер и посегна към слушалката. — Или ще си го взема обратно.

Ана въздъхна и го скри под одеялото.

— Няма да го използваш, нали?

Ана поклати глава и се отмести от вратата.

— Татко, не постъпваме правилно.

— Напротив.

Възрастният мъж отвори вратата и освети най-близките скали, тревата и малиновите храсти. Когато лъчът попадна върху горичката от елша между къщата и водата, забеляза някакъв човек, който лежеше върху скалите в началото на залива. Фенерът бе излишен. Лунната светлина беше достатъчно силна, за да разкрие контурите на бялото му тяло с глава във водата.

— Виждам го — съобщи той.

— Какво смяташ да правиш?

— Да го прогоня.

Малер излезе от къщата. Ана не затвори вратата, както и очакваше. Направи няколко стъпки към съществото и се обърна. Ана седеше на прага, гушнала одеялото, и го следеше с поглед.

Може би трябваше да се зарадва, да се трогне, но имаше чувството, че дъщеря му го изпитва. Ана не му вярваше и просто искаше да провери дали няма да се провали за пореден път.

Когато се приближи до брега и премина покрай лодката, разбра какво всъщност прави съществото. Пиеше вода. Лежеше по корем и загребваше с шепа от морето.

Малер загаси фенера, запрокрадва се тихо по мокрите водорасли и стисна по-силно брадвата.

„Да го прогоня.“

Това щеше да стори. Да го разкара оттам.

Бе на десет метра от съществото, когато то се изправи. Беше като човек, изгубил всичко човешко. Лунната светлина разкри прояденото му тяло. Слабият южен бриз довя до носа му миризмата на прогнила риба. Малер прецапа през една туфа тръстика и се изкачи на скалата, където го чакаше удавеният. Бе наклонил глава на една страна, сякаш не можеше да повярва на очите си.

„Очи?“

Съществото нямаше очи. Въртеше главата си, сякаш душеше или се опитваше да улови звука от стъпките му. Малер вече бе само на няколко метра от него, когато забеляза, че плътта на гърдите му е проядена и ребрата му стърчат навън. Забеляза, че нещо вътре помръдва и ахна. Нима сърцето му биеше?

Вдигна брадвата и запали фенера. Насочи го към съществото, за да го заслепи, все пак не бе изключено да вижда. Тялото му беше восьчно бледо на фона на тъмното море. Малер разбра какво бе зърнал преди миг. В гръденния му кош имаше дебела черна змиорка, която като че ли се опитваше да прегризе плътта му, за да излезе на свобода.

Подтикнат от някакъв вроден рефлекс, Малер се извърна настани в опит да скрие погнусата си, и повърна цялата си вечеря. Смесицата от кренвирши, кифлички и мляко полетя към скалите и оттам към водата. Стомахът му не се бе успокоил напълно, но Малер реши отново да застане с лице към съществото.

Повърнатата храна все още се стичаше надолу по треперещата му челюст. Видя как змиорката дъвче гърдите на мъртвеца и чу мокрото й тяло да се плъзга в затвора от леш. Избръска уста, но продължи да трака със зъби.

Бе толкова погнусен, че съзнанието му се изпълни с безгранична ненавист. Единствената му мисъл бе как да премахне и унищожи това дяволско изчадие от лицето на земята.

„Ще го убия... Ще го убия...“

Пристигна към съществото, което тръгна към него. Движеше се бързо, много по-бързо, отколкото човек можеше да предположи, като гледаше разложеното му тяло. Костите му почукваха по скалата. Въпреки сляпата си ярост Малер несъзнателно отстъпи назад. Заради змиорката. Нямаше да позволи на угоеното ѝ с човешка плът тяло да го докосне.

Продължи да върви назад и се подхлъзна върху собственото си повръщано. Брадвата полетя от ръката му и изтупка тихо върху камъните. Темето му се удари в земята, а вратът му се изви назад. Пред очите му заблестяха светковици. В мига преди мракът да го погълне, усети ръцете на съществото върху тялото си.

ОСТРОВ ЛАБШЕР, 21,50

Ана видя всичко. Видя как баща ѝ падна по гръб на скалата и чу главата му да се удря в земята. В следващия миг съществото се надвеси над него. Жената скочи на крака, без да пуска Елиас от прегръдката си.

„О, Боже, не! Проклето...“

Съществото вдигна глава и погледна към тях, а гласът на Елиас прозвуча в съзнанието ѝ.

„... не го обиж... не го обиждай...“

Ана подсмръкна и направи няколко крачки напред. Нещо издрънча в краката ѝ, но тя не му обърна внимание, а продължи надолу към лодката и удавника, който душеше баща ѝ.

„... Проклета гнус...“

„... не го обиждай...“

Прав беше. Разбираше, че е прав. Съществото ги наблюдаваше от скалата, докато двамата с Елиас лежаха в леглото. Едва когато Ана се приближи до прозореца и му се разкрещя да се маха, когато изля омразата и погнусата си върху му, едва тогава то счупи стъклото. Именно страхът ѝ го накара да я последва нагоре към хижата и да се опита да влезе.

Когато съзнанието на баща ѝ се изпълни с омраза, когато мисълта за змиорката в гръденния кош на удавника взе надмощие, Ана се опита да използва телепатията помежду им и да му внуши да прогони всички негативни емоции. „Не го обиждай.“ Но не успя и сега нямаше връщане назад.

Беше ѝ трудно да мисли позитивно, когато го гледаше как убива баща ѝ. Много трудно.

„Противно проклето бяло...“

Продължи надолу през тревата, неспособна да изтръгне от себе си мила дума. Отнеха ѝ всичко, всички любими хора. Видя как съществото се изправи, навлезе в тръстиката и тръгна по плажа към лодката.

Зашари с поглед по земята в опит да открие някой здрав клон, който да използва вместо оръжие. Но всички клони бяха прогнили, защо иначе ще падат от дърветата. Краката на съществото вече цапаха през мокрите водорасли. Ана забеляза пръта с дрехите на Елиас. Дали щеше да успее да го счупи и да го използва вместо...

Съществото вече бе при лодката, а Ана вървеше по ръба на скалата над него. Ако успееше да измъкне пръта, ако успееше — Елиас се въртеше неспокойно в ръцете й, а одеялото се удряше в краката й. Ако успееше...

„Какво? Какво? Не можеш да убиеш някого, който вече е мъртъв.“

Въпреки това не се отказа, оставил Елиас на скалата, хвана пръта и го заклата напред-назад. Вятърът и водата бяха закалили дървото, но страхът й даваше сили. Накрая успя да го пречути в основата. Чорапите на Елиас все още се ветрееха на куките. Съществото се приближи до нея точно в мига, когато Ана удари парчето от пръта в земята и отчупи напречната летва от върха му. Сега вече разполагаше със същинско оръжие.

Малкият Уле отиде в гората...

Тънкият гласец на Елиас прогони страхата от съзнанието й и й помогна да разбере какво трябва да направи. Съществото вече стоеше в подножието на скалата, а Ана усети миризмата на разложена плът. В същия миг прогони всички останали мисли от главата си и запя наум.

*С розови бузи и слънчев поглед
И посинели от боровинков сок устни...*

Не можеше да мисли позитивно, но поне можеше да пее. Съществото спря. Краката му застинаха намясто, а ръцете му се отпуснаха безжизнено надолу. Като робот без батерии.

*Само да можех да намеря някой,
Който с мен по пътя да върви.*

Когато луната огря виненочервените устни на съществото, сълзите се затъркаляха тихо по бузите на Ана, но тя успя да прогони мисълта, че това е кръвта на баща ѝ. Не можеше да позволи на омразата и ненавистта отново да вземат надмощие. Вместо това продължи със следващия куплет.

*Брум, брем, брум, кой броди бездомен там?
Храстът изпраща и едно куче се подава.*

Скритата ирония в текста накара тялото ѝ да започне да трепери, но то сякаш вече не бе част от нея. Ана имаше чувството, че стои отстрани и просто го наблюдава как се променя. Превърнала се бе в диригент, който виждаше през очите му и наредждаше на мозъка му да продължи да пее.

Съществото се обърна и си тръгна. Към залива, скалите и тялото на баща ѝ. Не се замисли над случващото се, само го отбеляза.

Изчака половин минута, довърши песента, покри Елиас с одеялото и тръгна надолу към лодката. Луната се жълтееше в една малка локва на скалите, тревата зашептя под краката ѝ и тя съзря...

„Жълтее?“

Луната не може да се жълтее. Извърна глава назад към локвата. Бе мобилният телефон. Той светеше. Без да спира да повтаря куплетите на песента, Ана вдигна слушалката и я постави на корема на Елиас. Страхуваше се, че ако подеме друга песен, ще изгуби концентрация.

Мечо си похапва от всичко без мярка...

Положи Елиас в лодката и се опита да не поглежда назад, докато я буташе надолу към водата. Направи няколко стъпки напред в морето

и се качи при сина си. Лодката се плъзна по тъмната набраздена водна повърхност. Ана седна на средната седалка и видя пакетите с храна и тубата с вода. Мокро премляскване разкъсваше тишината, сякаш някой се опитваше да оглозга сурова риба. Долната ѝ челюст затрепери.

„Опита се... Намеренията му бяха добри... Искаше просто... Проклета гнус... Подаде малката кошничка напред...“

Трябаше да продължи да пее. Съществото можеше да плува.

Пусна греблата във водата с треперещи ръце и пое към другата страна на острова. Знаеше, че прави грешка, но нямаше сили да премине покрай съществото и да го види как...

След известно време зад гърба ѝ се виждаше единствено безкрайната синева на морето. Ана отпусна греблата и се сгуши при Елиас. Позволи на емоциите да изпълнят съзнанието ѝ. Спра да бяга и пее.

Южният бриз ги понесе бавно напред, надалеч... Преминаха покрай остров Госкоб, а фарът на Сьодерарм остана зад тях. Okoto му премигваше наслед водната пустош.

РАЙОН ХЕДЕН, 22,00

Флора гледаше овъглените тела.

Още онази вечер в градината на Елви си пожела нещо да се случи. Нещо, което да промени Швеция завинаги. Ето че желанието ѝ се сбъдна, но резултатът бе нулев.

Не настъпи никаква промяна.

Страхът породи още страх, омразата пробуди още омраза, а след похода им остана само купчина изгорени тела. Както обикновено се случваше по света.

Видя как нещо се размърда сред телата.

В първия миг реши, че са оцелели като по някакво чудо пръсти, които се опитват да изпълзят на повърхността. След това разбра, че са ларви. От мъртвите тела се подаваха бели ларви. Продължаваше да усеща силната воня от купа въпреки импровизираната маска на лицето си и се дръпна няколко метра назад.

Само седем ларви изпълзяха на повърхността, седем от петнайсет. Явно смъртта бе успяла да прибере останалите.

Знаеше, че ларвите са хора. Не, ларвите олицетворяваха човешкото в хората в достъпна за очите ѝ форма. Както и мнимата ѝ сестра близничка, напълно чужда за човешките термини и слова. Флора го разбра в мига, в който погледите им се сляха.

Другата Флора, с любимите ѝ маратонки, бе просто сила, избрала понятиен за хората образ. Единствено куките оставаха непроменени, все пак задачата ѝ бе да жъне и събира. Оставаха непроменени, но не и реални. Просто елемент от картина, която се опитваше да накара хората да разберат.

Ларвите се гърчеха по черните тела, без път и посока, сега, когато от телесната им обвивка бе останала само пепел.

„Изгубени са — помисли си Флора. — Изгубени.“

Нямаше какво да направи. Поддадоха се на страхът си и останаха в плен на земята. Изведнъж забеляза как започнаха да се издуват, първо порозовяха, а после почервенияха.

Флора чу ужасените викове на хората ларви, повлечени към другото място. Чуждо и непознато. Царството на нищото.

Ларвите продължиха да се издуват, тънката им кожа се опъна, а виковете зазвучаха все по-силно в съзнанието на Флора. Зави ѝ се свят. Съзnavаше, че всичко това е нереално. Нищо че сетивата ѝ улавяха тази невидима драма, стара колкото земята.

Ларвите се пръснаха звучно, никаква гъста течност се разля от телата им върху нажежените кости и се превърна в пара. Виковете загльхнаха.

„Изгубени.“

Флора се отдалечи от кладата, седна на една пейка и се замисли. Знаеше прекалено много. Знанието, което се изля в съзнанието ѝ, докато гледаше смъртта в очите, бе непосилен товар за един простосмъртен.

„Защо? Защо се случи всичко това?“

Отговорът ѝ беше напълно ясен. Знаеше всичко. Но не можеше да го облече в думи. Вселената се бе променила и това нямаше как да не се отрази на нашата малка планета. Мъртвите се събудиха, само тук, в този съвсем ограничен район. Ураганът накара пеперудата да махне с криле. Нищо и никакво събитие за мащабите на Вселената. Боговете вероятно щяха да го споменат като бележка под линия в дебелите си книги.

Изведнъж тялото ѝ настърхна. Спомни си какво ѝ бе казала Елви пред портите тази сутрин. Днес се разхождаше с Мая, нали? Да, да, точно така, днес се случи.

Извади телефона си и набра номера на Елви. Като по чудо този път баба ѝ лично вдигна слушалката. Звучеше уморена.

— Бабо, аз съм. Какси?

— Не съм добре. Дори... никак.

В далечината се чуха високите гласове на хора, които се карат. Днешните събития очевидно бяха разделили групата на два лагера.

— Бабо, слушай. Спомняш ли си за какво ми спомена днес?

Елви въздъхна.

— Не, не помня...

— За жената от телевизора. И ми помогна да я видя...

— А, да. Знаеш ли...

— Почакай. Нали ти каза: „Трябва да ги доведеш при мен.“

— Това се опитваме да направим, но...

— Бабо, тя е говорела за мъртвите, а не за живите.

Флора ѝ разказа какво се бе случило в Хеден. Разказа ѝ за младежката банда, за огъня, за сестрата близничка и ларвите. Докато говореше с баба си, си даде сметка, че съзнанието ѝ отново се изпълва с мислите на приближаващи хора. Отново ядосани и изпълнени с омраза. Може би момчетата бяха довели приятелите си или пък някой друг бе достигнал до същата идея.

— Бабо, ти също я видя. Трябва да дойдеш тук. Веднага. Иначе ще изчезнат.

В другия край на слушалката настъпи тишина. След това гласът на баба ѝ прозвуча с нова сила.

— Веднага ще се кача на едно такси.

Флора затвори телефона и се сети, че не се бяха разбрали къде да се чакат, но това не беше кой знае какъв проблем. Между съзнанията им съществуваше силна телепатична връзка, нещо като невидимо уоки-токи. По-важно бе да намери начин да пусне баба си да влезе вътре, но и това можеше да почака.

Флора се изправи. Приближаващите се бяха студени хора, изпълнени с негативна енергия.

„Как да постъпя? Какво да им кажа?“

Затича се напред. Знаеше, че тук има поне един пробуден, който мисли като нея. Продължи да търси номер 17 В.

Мъртвите продължиха да излизат навън от блоковете и да се събират на площадките. Вече не танцуваха. По прозорците се виждаха още много лица, но броят им намаляваше с всяка минута. Бръмченето на зъболекарско борче се усиливало. Флора усети, че живите се приближават — явно някой бе отворил портите.

Затича се, обзета от силна паника заради предстоящата катастрофа, заради потока от страх, който не можеше да разсее или спре. Откри номер 17, влезе на бегом вътре и спря.

По стълбите слизаше мъртвец. Старец с ампутирани крака, който пълзеше по корем като змия. Брадичката му се удряше във всяко циментово стъпало с такъв ужасен звук, че Флора буквално можеше да усети болката му. Душата му бе изпълзяла на повърхността, дори можеше да я чуе.

„Вкъщи... вкъщи... вкъщи...“

Когато Флора се заизкачва нагоре и мина покрай него, старецът посегна с ръка, за да я хване, но тя успя да се извърти в последния момент. Продължи напред към апартамент В и бълсна вратата.

Ева стоеше в коридора. Лицето ѝ бе като бяло петно на фона на бледата светлина от стълбището. Половината ѝ лице беше бинтовано.

Флора пристъпи напред, без да се замисли, хвана я за раменете и думите сами изплуваха в съзнанието ѝ. Опита се да се абстрагира от всичко останало и се съсредоточи върху мислите си.

„Трябва да си тръгнеш. Веднага.“

Тялото на Ева се извъртя в ръцете ѝ и Флора чу мислите ѝ:

„Не. Искам да живея.“

„Не може. Вратите се затвориха. Имаш само две възможности.“

Флора ѝ изпрати спомена за душите, напуснали телесния си затвор. Тези, които смъртта успя да приbere, и тези, които просто изчезнаха. Дори нямаше нужда сама да подбира думите си, те просто извираха, сякаш някой друг говореше чрез нея.

„Позволи ѝ да те вземе. Трябва да се предадеш.“

Душата на Ева се приближи до повърхността, а жуженето зад гърба на Флора стана непоносимо. Като чайка, която дебне плячката си над морската вода, Рибарят се спусна надолу, за да я приbere.

„Искам да им... кажа довиждане.“

„Направи го. Достатъчно силна си.“

Преди Рибарят да приеме окончателен образ, а Ева да се превърне в негова плячка, душата ѝ излетя от тялото и се втурна напред с невиждана за живите скорост. Флора усети шепота на прелитащия покрай нея живот. Тялото на Ева се строполи в краката ѝ.

„Желая ти късмет.“

Жуженето се отдалечи. Рибарят се втурна след нея.

УЛИЦА „СВАРВАРГАТАН“, 22,30

Давид спеше и сънуваше. Бе затворен в някакъв лабиринт и тичаше през безкрайните му коридори. От време на време стигаше до някоя врата, но тя винаги се оказваше заключена. Нещо го преследваше. Усещаше присъствието му на всеки завой зад гърба си. Знаеше, че нещото носи лицето на Ева, но това със сигурност не беше тя. Явно бе откраднало образа ѝ, за да го подмами по-лесно.

Давид дърпаше вратите, а нещото, същински антипод на любовта, го приближаваше все повече и повече. Най-страшното бе усещането, че е изоставил Магнус някъде зад себе си, че синът му го чака в една тъмна стая, изоставен на произвола на ужасното същество.

Давид тичаше по някакъв безкраен коридор, към поредната заключена врата. Забеляза, че светлината в коридора е различна. Всички останали коридори бяха осветени от стерилни луминесцентни лампи, но не и този. В него се прокрадваше дневна светлина, слънчева светлина. Погледна нагоре, без да спира да тича. Таванът бе изчезнал и над главата му се разкри лятното небе.

В мига, в който хвана дръжката на вратата, знаеше, че тя ще се отвори. Както и стана. Всички коридори изчезнаха и той се озова на поляната до плажа на Кунгсхолмен. И Ева беше там.

Веднага си спомни този ден. Видя голямата оранжева лодка, която се приближаваше по канала. Погледна я, а после се обърна към Ева и я попита: „Ще се омъжиш ли за мен?“.

— Да! Да!

После се отпуснаха на одеялото, прегърнаха се и започнаха да кроят планове за бъдещето. Колко пъти само си казаха „завинаги“, а мъжът от лодката им подсвирна силно с уста. Нямаше съмнение, че отново се бе върнал в този ден. Лодката се приближаваше, само след миг щеше да ѝ зададе въпроса, дори понечи да отвори устни, но Ева пое лицето му в ръце и му заговори:

— Да. Да, но сега трябва да си тръгвам.

Давид поклати глава. Замята се наляво-надясно по възглавницата.

— Не мога да те пусна.

Ева се усмихна, но очите ѝ останаха изпълнени с тъга.

— Един ден отново ще сме заедно — успокои го тя. — След няколко години. Не се страхувай.

Давид отметна одеялото, протегна ръце към тавана на спалнята, а в съня си искаше да я прегърне. В този миг във въздуха се разнесе пронизителен писък.

Поляната, каналът, лодката, светлината и. Ева се сляха в една-единствена точка. Давид отвори очи. Лежеше в леглото на Магнус с широко разтворени ръце. Наоколо се чуваше толкова силно жужене, че му идеше да запуши уши. Звукът идваше от дясната му страна, но колкото и да се мъчеше, не можеше да погледне натам. На корема му лежеше бяла ларва, свита на кравайче.

Стаята се изпълни с аромата на евтин парфюм. Веднага я позна. С крайчеца на окото си зърна нещо розово. Вратът му бе напълно схванат, не можеше да извърти глава и да погледне към Смъртта, приела образа на жената от павилиона. Пред очите му изникна ръка с шарена гривна. На края на пръстите ѝ имаше куки.

„Не! Не!“

Закри ларвата с ръце. Куките спряха на около дециметър от ръката му. Не биваше да го докосват, той бе жив. Ларвата се заизвива и започна да гъделличка дланта му. Усети молитвата ѝ през кожата си.

„Гусни ме.“

Давид поклати глава или поне се опита. Искаше му се да скочи от леглото с ларвата в ръце, да избяга от къщата, от земята, от този свят с безбройните му ограничения. Но бе напълно парализиран от страх, а смъртта буквално стоеше до леглото му. Но не, нямаше да се предаде.

Ларвата започна да се издъва под дланта му. Куките изчезнаха бавно от полезрението му. Молитвата стихна, гласът на Ева загълхна. Над двама им се спусна тъмен мрак. До съзнанието му достигна един последен шепот.

„Ако ме обичаш... трябва да ме пуснеш...“

Давид подсмръкна и вдигна ръце.

— Обичам те.

Ларвата бе ужасно подута и розова на цвят. Приличаше на болна. Сякаш умираше.

„Какво сторих, какво сторих...“

Куките се върнаха. Показалецът се заби в тялото на ларвата и я повдигна. Давид понечи да извика, но не можа.

Кожата на ларвата се сцепи. Смъртта не отдръпна ръката си, сякаш за да му позволи да види какво ще се случи. Отворът стана поширок и ларвата се превърна в какавида. От цепнатината се показва глава с големината на топлийка.

Пеперудата се измъкна от какавидата и сухата ѝ обвивка изчезна. Насекомото остана за миг върху куката, може би чакаше крилете му да изсъхнат или просто си почиваше, но след това литна с лекота. Давид го проследи с поглед и го видя да изчезва през покрива.

Когато отново сведе поглед, ръката с куките вече я нямаше, а жуженето стихна съвсем. Отново погледна към тавана.

„Няма я.“

Магнус се размърда и прошепна на сън:

— Мама.

Давид стана от леглото, като внимаваше да не събуди сина си. Излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Не искаше детето да го чуе. След това легна на пода в кухнята и плака, докато сълзите му не пресъхнаха, а в душата му не настана пустота. Целият свят отново изгуби смисъл.

„Вярвам ти.“

Щастието му го чакаше някъде там в далечината.

РАЙОН ХЕДЕН, 22,35

Флора определено промени мнението си.

Напълно естествено бе тялото да има нужда от душа, за да съществува. По-страниното бе, че душата се нуждаеше от тяло. От Ева остана само обвивка, която можеше да изгорят или погребат.

„Защо се раждаме? Какъв е смисълът?“

Ето това бе истинската мистерия, а Флора не знаеше нищо за нея. Дори Смъртта не притежаваше отговор. Флора остана в продължение на няколко минути до празното тяло и чу, че в района цари пълен хаос.

„Нямам сили...“

Бе пълен абсурд. Тази сутрин пушеше и говореше с Мая, а сега трябваше да спасява човешки души.

Да ги спасява?

Нямаше никаква идея как да постъпи. Знаеше единствено, че щяха да отидат на специално Място, до което никой жив нямаше достъп. Едва след като пристигнаха там, щяха да могат да го видят с очите си. Знаеше още, че има и друго място, за което никой не биваше да споменава нито дума, никога.

Защо тя? Защо Елви?

„Бабо...“

Минаха най-малко двайсет минути, откакто се обади на Елви. Сигурно вече стоеше при портата. Флора се страхуваше да излезе, но въпреки това се затича надолу по стълбите. Изведнъж се почувства като малко момиченце. Баба й щеше да й обясни всичко.

„Та нали аз знам всичко...“

Жivotът й се бе променил завинаги.

Площадката беше празна. Не. Старецът без крака продължаваше да пълзи напред. Наоколо цареше пълен покой, но в съзнанието й звучеше същинска какофония от викове, молитви, зов за помощ и ненавист.

Затича се към мъжа, наведе се надолу и сложи ръка на гърба му. Позволи му да се докосне до знанието й, но той не искаше да напусне

осакатеното си тяло. Вместо това се завъртя и се опита да хване ръката й. Дори оголи зъби.

„Хайде, идиот такъв, не разбираш ли...“

В гърдите ѝ заклокочи ярост, чувстваше се напълно безсилна. Отскочи назад и усети горчивината и гнева на стареца. Те се сляха с нейните и сякаш започнаха да черпят сили от тях и едновременно с това да ги подхранват. Засили се да го ритне по лицето, но се спря и го остави да пълзи напред.

Флора мина през тунела и изведнъж спря.

Всички мъртвци бяха напуснали домовете си и вървяха към оградата. Полето бе пълно с хора. Портите бяха широко отворени и през тях се изля цял порой от полицейски коли. Униформените мъже изскочиха навън с извадени оръжия. Мъртвите се опитваха да достигнат до портите, но полицайт спираха. Все още не бяха започнали да стрелят, но бе само въпрос на време. На всеки трийсет пробудени се падаше по един полицай.

„Трябва...“

Флора се затича към бушуващата маса от тела. Когато старецът се извъртя към нея и обели зъби, Флора успя да надникне в душата му и усети силен глад. Вече бе изразходвал енергията на собственото си мясо и имаше нужда от ново, за да продължи да живее пародийния си живот. Може би щеше да умре от глад, ако не беше яростта на живите, която събуди апетита му. Единственото, което му оставаше, бе да пълзи към източника на тази ярост.

Флора приближи до един млад полицай, заобиколен от пробудени. В следващата секунда усети как волята му отслабва и се хвърли на земята, преди куршумите от пистолета му да започнат да обстрелят мъртвите тела.

Все едно ги замерваше със захар. Изстрелите нямаха абсолютно никакъв ефект, освен че вдигаха ужасен шум. Мъртвите тела потреперваха леко, когато куршумите ги пронизваха, но не се спираха нито за миг и скоро полицаят изчезна под множеството изтънели ръце и крака, облечени в сини дрехи.

Изстрелите вече се чуваха от всички посоки. Флора стигна до портите, мина покрай една полицейска кола и видя как жената зад волана крещи по радиото за подкрепление. Продължи да бяга напред към пътя и след стотина метра видя Елви да бърза по калната пътека.

Все още можеха да чуят изстрелите далеч зад гърба си, същински новогодишен фойерверк. Флора хвани ръката на баба си и промълви:

— Твърде късно е.

Елви я стисна силно и отвърна:

— Поне някой... как можах... аз...

— Нямаше как да знаем — успокой я Флора.

Още два полицейски микробуса заподскачаха през полето към портите. Единият спря до тях и някой свали прозореца.

— Exo! Нямате право да сте тук!

Флора погледна към портите. Мъртвите се изливаха навън в посока към пътя и града.

— По дяволите! — изрева някой в микробуса. — Скачайте вътре!
Бързо!

Флора погледна Елви и мислите им се сляха за няколко секунди. Елви се срамуваше ужасно, че не бе разбрала посланието на Мария. Не се интересуваше какво ще се случи с нея самата, вече беше стара и това бе последният ѝ шанс да се опита да оправи нещата. Флора, от друга страна, знаеше, че животът ѝ се е променил завинаги в онази фатална секунда, когато бе погледнала в очите на Смъртта.

Бяха длъжни да опитат.

Тръгнаха към мъртвите, но в този миг страничната врата на микробуса се отвори, двама полицаи изскочиха навън и ги хванаха.

— Не разбираете ли от дума! Нямате право да сте тук!

Вкараха ги насила в микробуса, някой ги пое и ги задържа намясто. Вратата се затвори, а ключалката изщрака. Микробусът се върна няколко метра назад, а полицайите наредиха на шофьора да направи нова обиколка.

Той ги попита какво имат предвид, а мъжът до него изрисува кръг с ръка в посока към тълпата мъртвци, които приближаваха към колата. Шофьорът го разбра, изсумтя и даде газ.

Ламарината задрънча под ударите на мъртвите тела, които полетяха на всички страни под напора на автомобила. Флора видя през страничния прозорец как се изправиха отново.

Запуши уши и се отпусна в ската на Елви, но тялото ѝ продължи да усеща ударите по мъртвите тела.

„Всичко свърши — помисли си тя. — Всичко свърши.“

МОРЕТО ПРИ ОЛАНД, 23,30

За Ана нямаше никакво значение къде се намират. Наоколо не се виждаха никакви острови и дори фарът бе изчезнал зад хоризонта. Носеха се напред по сребристата лунна пътека на безкрайното море. Някъде там бе остров Оланд, а зад него — Финландия. Но това нямаше значение. Сега бяха в плен на морето, единствено на морето.

Вълните докосваха леко корпуса на лодката. Елиас лежеше до нея. Точно това искаше от живота, независимо дали бе редно, или не. Бяха далеч от света и можеха да продължат да плават така цяла вечност.

В този миг една позната мелодия прогони тишината. Бе толкова абсурдна. Сякаш Вселената се опитваше да се пошегува с тях. „Малка нощна музика“. Ана изрови мобилния телефон изпод одеялото. Вярно, че го бе взела, за да има изход, ако попадне в подобна ситуация, но не мислеше, че е възможно някой да успее да ги открие тук, на среднищото.

За миг ѝ се прииска да го хвърли през борда, звукът ѝ пречеше. След това се опомни и го вдигна.

— Да?

В слушалката прозвуча превъзбуден глас.

— Здравейте, казвам се Давид Зетерберг. Търся Густав Малер.

Ана се огледа. Екранът на телефона я заслепи и вече не можеше да различи небето от морето. Имаше чувството, че се носят в Космоса.

— Няма го.

— Извинете, просто бях длъжен да му разкажа нещо. Нали внучето му... просто исках да му разкажа нещо.

— Можете да го разкажете на мен.

Ана изслуша разказа на Давид, благодари му и затвори телефона. След това се загледа в Елиас, вдигна го на колене и допря чело до неговото.

„Елиас... Трябва да ти кажа нещо.“

Усети, че детето слуша. Предаде му думите на Давид.

„Няма смисъл да се страхуваш...“

Гласчето му звънна в главата й.

„Сигурна ли си?“

„Да. Напълно. Остани с мен... докато дойде време.“

Усети как телцето му се отпуска в одеялото, напълно мъртво.

Елиас се всели в нея.

„Мамо? Как е там?“

„Не знам. Мисля, че ще почувствуваш невероятна лекота.“

„Дали ще мога да летя?“

„Може би. Да, мисля, че ще можеш.“

Над морето се разнесе силно жужене, като от приближаващ ферибот, но единствената светлина наоколо идваща от луната и звездите. Жуженето се усилваше все повече и приближаваше лодката. Ана започна да се колебае. Елиас бе в нея, в тялото й, отново, точно като в самото начало. Не искаше да го пусне. В същия момент усети как той се отдалечава все повече.

„Не, не, миличко, прости ми. Не си отивай.“

„Мамо, страх ме е.“

„Не се страхувай. Тук съм.“

Жуженето вече идваща от самата лодка, а Ана видя с крайчеца на лявото си око как някаква сянка закри луната. Някой седеше на края на лодката, но не ѝ позволяваща да погледне натам.

„Мамо, ще се срещнем ли отново?“

„Да, миличко. Съвсем скоро.“

Елиас понечи да й каже още нещо, но думите му изчезнаха в безкрайя. Една бяла ларва изпълзя от гърдите му и някаква черна буза се приближи до нея. В края ѝ имаше кука.

Ана пое ларвата в длан и я подържа няколко секунди.

„Винаги ще си в мислите ми.“

След това пусна сина си да си отиде.

Тисенвик/Родмансьо

Май 2002 — декември 2004

БЛАГОДАРНОСТИ

Човек не би могъл да постигне много сам. Например да напише книга като тази. Пръстите ми бягаха по клавишите, за да изобразят букви, които се сливаха в думи, но сега бих искал да благодаря на всички, които ми помогнаха с останалото.

На Сюсан Спрьог-Якобсен от Съдебна медицина, Умео, която ми разказа подробно какво се случва с мъртвите тела в земята.

На болничния свещеник Стефан Бендц, с чието съдействие посетих моргата в болница „Дъндерид“, и на Кенет Улсон и Бьорн Хамберг, които ме разведоха и ми помогнаха да напиша главите, чието действие се развива именно там.

На Сара Тенгвал, микробиолог от Линшьопинг, която нарисува пред мен възможен сценарий за пробуждането на мъртвите със сложни думи като „кислородна фосфорализация“.

На Хокан Янсон от вестник „Афтонбладет“, който редактира пасажа с репортажа от гробището.

На Ян-Ерик Петерсон от издателство „Урдфонт“, който имаше смелостта да публикува този роман на ужасите, както и на редактора ми Елизабет Уотсън Старъп, която с истински ентузиазъм не спря да бди над моите езикови упражнения.

На всички, които прочетоха черновата и споделиха с мен наблюденията си: първо на Кристофер Шьогрен и Емма Бернтсон. След това на Юнтан Шьогрен и Мари Кронлунд. На Ева Монсон и Тумас Уредсон. Думите им „Бях като омагьосан. Прочетох я на един дъх“ означаваха много за мен.

Бих искал да отправя специални благодарности и на Аарон Хеглунд и Нилс Шьогрен, които успяха да ме накарат да подобря някои фрагменти от книгата.

И на Мия, разбира се. С теб няма невъзможни неща. Просто няма. На неумолимия ми критик и любимия ми поет. Думите не стигат.

Благодаря!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.